

Brown Book

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_204264

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. T. 84. ^{st. 84 M.} Accession No. T 4309

Author స్థిత ప్రకాశం రావు

Title మనిషి లో మనిషి.

This book should be returned on or before the date last marked below.

మనిషిలో మనిషి

(Dr. Jekyll & MR. Hyde)

మూలం:

రాబర్ట్ లూయీ స్టీవెన్సన్

అనువాదం:

డా. సు. వా. మ. న. రావు

ఆంధ్ర గ్రంథ మాలా,
మచరాసు-1

ఆంధ్రపత్రిక
చరిత్ర వారపత్రికనుండి
పునర్ముద్రితము
2000 కాపీలు

వెల 1-4-0

ముద్రణ :
ఆంధ్రపత్రికా ముద్రణాలయము
చెన్నై
1954.

Publishers :
Sambhu Prasad and Sons, Ltd.,
7, Thambu Chetty Street, Madras-1

మనిషిలో మనిషి

1. ఇంటిగుమ్మం వింతవిషయం

అట్టర్సన్ మంచి లాయరు. ముఖంమాత్రం చెకు ముకి రాయిలాగున గండ్రగా ఉంటుంది. ఆముఖంలో నవ్వు అనేది నహి. మాట్లాడేటప్పుడు అతనిమాటలు తుంపులుతుంపులుగా అతుకులబాంతలాగున ఉంటాయి. అభిమానాలూ, అనురాగాలూ అంతగా అతనిని ఖాదించవు. పొడుగ్గా, సన్నగా ఉంటాడు. అయితేనేం? మనిషి దగ్గర ఆకర్షణశక్తి ఉంది. స్నేహితుల సమావేశాలలో మంచి ద్రాక్షారసం నోటికింపుగా బల్లమీద పెట్టినట్లయితే, అతనిలో కొంత సరదా ఉట్టిపడుతున్నట్లుగా అతనికళ్ళలోనే కన్పిస్తూ ఉంటుంది. అటువంటి సరదా గుణం అతని సంభాషణలో వెల్లడి కాకపోయినప్పటికీ, అతని యొక్క సత్కార్యములలో స్పష్టంగా కన్పిస్తూ ఉంటుంది. స్వవిషయములో కొంత కట్టుదిట్టంగానే ఉంటాడు. త్రాగుడువిషయములో అతనికి ఉన్నటువంటి దిలాసాను కొంతవరకు అణచివేయడానికి చాలా ప్రయత్నించేవాడు. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు ఘాటులేని సారా కొంత త్రాగేవాడు. నాటకములు చూడడం అతనికి యిష్టమే—కాని, ఇరవైవేళ్ల యీ మధ్యకాల

ములో ఏనాటకశాలలోనికీ అతడు అడుగుబెట్టి యుండలేదు. ఇతరుల విషయములో చాలా సహనం ఉండేది అతనికి—ఇతరులు ఏవైనా పాడుపనులు చేసి, తామేదో ఘనకార్యం చేసినట్లుగా ఎగిరినప్పుడు, అటువంటి వాళ్లను చూచి ఆశ్చర్యపడడు. మొత్తముమీద అటువంటి వాళ్లను నిందించడంకంటే వాళ్లకు ఏవైనా కిందిత్తుమేలు చేసేవాడు “నా సోదర మానవుడు తప్పచేస్తే వాడి పాపకర్మమున వాడే పోతాడు” అనే మాటలు తరుచు అంటూ ఉండేవాడు. ఇటువంటిమనిషి తన వద్దకు వచ్చిన మనుష్యులయొక్క—తత్వాలను స్వభావాలను మార్చు చేయగల్గినంత ప్రభావం కలవాడు కాడు. ఆయన స్నేహితులగుటవల్ల ఆయనవద్దకు ఏవైనా వ్యవహారాలనిమిత్తమై చాలామంది వచ్చిపోతూ ఉండేవారు. అటువంటి వారితో మాట్లాడేటప్పుడుకూడా ఆయన తీరులో మార్పు ఉండేదికాదు.

ఈవిధంగా ప్రవర్తించడం అట్టర్నెక్కు సులభసాధ్యమే. స్నేహితులను ఆకర్షించే ఆడంబరలక్షణాలు అతనిలో లేకపోయినప్పటికీ, అతనికి చిరమిత్రులుగా ఉన్నవారు అతని మంచిహృదయం గ్రహించి అతనికి స్థిరమిత్రులైనారు. కాకతాళీయంగా తనతో స్నేహించేసి తన స్నేహబృందంగా ఏర్పడినవారినే, తన ఆర్థకూటంగా ఏర్పరచుకొనడం ఆయన తత్వం. ఆయన మిత్రులలో చాలామంది ఆయనతో బంధుత్వం ఉన్నటువంటివాళ్లు; లేదా చిరకాల పరిచయం ఉన్న

టువంటివాళ్లు - కంచెలమీద తీగలు ప్రాకినట్లుగా ఆయన పరిచితులు దీర్ఘ కాల పరిచయంవల్లనే అతనికి స్నేహితులైనారు. “రిచర్డు ఎన్ ఫీల్డు”తో ఆయనకు వోస్త్రీ ఉంది. అతడు లాయరుగారి సన్నిహిత జ్ఞాతి. ఊళ్ళో పేరు ప్రసిద్ధి గలవాడు. నీల్బద్దరికీ ఏవిధంగా శ్రుతి కలిసిందో ఊహించడం కష్టం. వారిద్దరిలో ఒకరిలో ఇంకొకరికి కన్పించిన మహత్తర విషయమేమిటో ఎవరికీ తెలియదు. ఆదివారం వచ్చిందంటే ఇద్దరూ కలిసి సాయంకాలం నేళ షికారు వెళ్ళేవారు. అప్పుడు వారిద్దరూ మాట్లాడుకొనే విషయాలు ఏమీ ఉండేవికావు. మూగనోము పట్టినట్లుగా నడిచేవారు. కాని, త్రోవలో ఎవరైనా స్నేహితుడు కన్పిస్తే ఇద్దరూ సరదాగా “ఓహోహో!” అనేవారు. ఇంత మానంగా వారు కలిసి నడిచినప్పటికినీ, యీ ఆదివారం షికారు అంటే వారికి ప్రాణం లేచివచ్చేది. ఆనాడు ఇతర వనులు ఎన్ని ఉన్నప్పటికీ, అవన్నీ మానుకొని, ఇతర వినోద కాలక్షేపములను కూడా వదలుకొని, యీ సాయంకాలం షికారు నిర్విఘ్నంగా సాగించేవారు.

ఈరీతిగా ఒక ఆదివారం సాయంకాలం వారిద్దరూ షికారుగా నడిచిపోతూఉన్నారు. లండను నగరంలో బాగా వ్యాపారపు సందడి ఉన్నటువంటి ప్రాంతంలో ఒక ప్రక్క వీధిగుండా నడిచిపోతున్నారు. వీధి చిన్నదే. ప్రశాంతంగా ఉందని చెప్పవచ్చు.

మామూలు రోజులలో ఇక్కడ వ్యాపారం చురుకుగానే సాగుతూ ఉంటుంది. ఈ వీధిలో ఉండేవాళ్లు మంచి స్థితిపరులే. వ్యాపారం మరింత ఎక్కువగా చేసి ఎక్కువ లాభాలు గడించాలనే ఆశ కలవారుకూడా -- ఎందుచేతనంటే, తమ దుకాణాలకు బయటివైపున జనాన్ని ఆకర్షించే షోకులు అలంకారాలు చాలా చేశారు. ఆ షాపులన్నీ సింగారించిన అంగనలవలె ఉన్నాయి. ఆనాడు ఆదివారరోజున ఆ వీధిలో బండ్ల రద్దీ గాని, జనసమ్మర్దంగాని లేకపోయినప్పటికీ, ఆ చుట్టుప్రక్కల ప్రాంతంకంటే ఆ వీధి చాలా శోభాయమానంగా ఉంది. అడవిలో పోతూఉంటే ఆలయం కన్పించినట్లుగా ఉంది. వీధివైపుతలుపులు చక్కగా రంగులు వేయబడి ఉన్నాయి. చక్కగా తోమి తుడిచిన ఇత్తెడి గుబ్బలు, కమ్మీలు, బంగారంలాగున మెరుస్తున్నాయి. మొత్తంమీద వీధి అంతా తీర్చి దిద్దినట్లుగా తాజా షోకుతో కళకళలాడుతూ ఉంది.

వీధిలో ఒకమూలనుంచి తూర్పువైపుగా ఎడమ వైపు యిండ్లశ్రేణిలో రెండుయిండ్లు దాటగానే, నందు ఒకటి ఉంది. అక్కడనే ఒక పెద్ద భవనం వీధి మీదకు త్రోసికొని వచ్చినట్లుగా కన్పిస్తుంది. అది రెండంతస్తుల భవనం. క్రింది అంతస్తుకు ముందరివైపున కిటికీ ఏమీలేదు. ద్వారం ఒకటి మాత్రం ఉంది. వైఅంతస్తుకు రంగువెలిసిన గోడమాత్రము తెర కట్టి

నట్లుగా ఉంది. చాలాకాలంనుంచీ యీ యింటివిషయమై ఎవ్వరూ శ్రద్ధవహించడంలేదని దాని ముఖం చూస్తేనే తెలుస్తోంది. ఇంటిలోనివారిని పిలువడానికి తలుపునుకొట్టేటందుకు కొక్కొండాని, బయట ఏవైనా గంటగాని ఏమీలేదు. తలుపుమీద రంగుపూత చిట్టి, పగుళ్లు ఇచ్చింది. వీధిలో తిరిగేటటువంటి సోమరి సోతులు భవనం బయటభాగంలో హాయిగా పవళిస్తూ ఉంటారు. ఆ కిటికీలమీద నిప్పుపుల్లు గీస్తూఉంటారు. అక్కడ ఉండే తిన్నెలమీదను దిమ్మలమీదను బడి పిల్లలు తమ పేనాకత్తులకు పదునుపెట్టూ ఉంటారు. రమారమి ఒక పురుషాంతరం యీ మధ్యకాలంలో, యీ చిల్లరజనాన్ని తరిమి వెళ్ళగొట్టినవా డెవ్వడూ లేడు. ఆ భవనమునకు వాళ్లుచేసిన వాడు పనులకు ప్రతిక్రియగా మరమ్మతులుచేసినవాడుకూడా ఎవ్వడూ లేడు.

ఎన్ ఫీల్డున్నూ, లాయరున్నూ ఆ సందు మొదట్లోకి రాగానే, ఎన్ ఫీల్డు తన చేతిలోఉన్న కర్ర వైకెత్తి ఆయింటిపై పు చూపించాడు.

“ఆ ద్వారబంధం ఎప్పుడైనా నీవు శ్రద్ధగా గమనించావా?” అని ప్రక్కనున్న తన స్నేహితుణ్ణి ప్రశ్నించాడు. అతడు అవునని చెప్పగానే, “ఒక విచిత్రమైన విశేషం యీ ద్వారబంధం చూడగానే నామనస్సుకు జ్ఞాపకం వస్తూఉంటుంది” అని ఎన్ ఫీల్డు అన్నాడు.

“నిజంగా! ఏమిటది?” అని అట్టర్నస్ స్వరం మార్చి ప్రశ్నించాడు.

“ఆ విషయం ఏమిటంటే” అని ఎన్ ఫీల్డు అందు కొని ఆరంభించాడు. “ఒకనాడు శీతకాలం నేను అంతులేని దూరం వెళ్ళి తెల్లవారుజామున మూడు గంటలకు తిరిగి యింటికి వస్తూఉన్నాను. చీకటిగా ఉంది. ఈ సగరభాగ ప్రాంతంలోనే నేను నడిచి వస్తున్నాను కాని, ఆ ప్రదేశంలో దీపాలు దీపస్తంభాలు తప్ప ఏమీ కన్పించలేదు. వీధివెంటవీధి దాటి నడుస్తున్నాను. జనం గాఢనిద్ర పోతున్నారు. కీధులలో దీపాలు బారులుల్పి ఊరేగింపుకు నిలువబడిన ట్లున్నాయి. రైలు వెళ్ళిన తర్వాత రైలు స్లాటుఫారం ఉన్నట్లుగా వీధి అంతా నిర్జనంగా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. వినిపించిన శబ్దములన్నీ ఆలకించి ఆలకించి, ఆఖరుకు ఎక్కడైనా ఒక పోలీసువాడు కన్పిస్తే బాగుండు ననే ధోరణిలో వచ్చాను. అప్పుడు హఠాత్తుగా రెండు ఆకారాలు నాకు కన్పించాయి. ఒక చిన్నసైజు మనిషి తూర్పుదిశగా చకచకా నడుస్తూ వస్తున్నాడు. ఎసిమి దేళ్లు ఉంటాయో, పదే ఘంటాయో, ఒక ఆడపిల్ల అడ్డంగా పోతున్న మరొక రోడ్డుమీద గబగబా పరుగెత్తుకుంటూ వస్తోంది. అడ్డరస్తా నిలుపు రస్తా కలిసేవోట, ఒకరినొకరు డీకొట్టకొన్నారు. అప్పుడే అమితఘోరమైన ఒని జరిగింది. ఆ మొగవాడు, క్రింద పడిపోయిన పిల్లను పచ్చడిపచ్చడిగా త్రొక్కుకుంటూ,

నడిచి వెళ్ళాడు. నేలవైన పడిఉన్నప్పిల్ల కాకిగోల పెట్టి ఏడ్చింది. అది మాటలతో చెప్పితే అర్థమయ్యేది కాదు. అది కేవలం నరకవేదన అంటే నమ్ము. వాడు చూస్తే మనిషిలాగున లేడు. జగన్నాథ రథంలాగున నడిచి వెళ్ళాడు. వెంటనే నేను అరేకే అని ముందుకు పరుగెత్తుకొని వెళ్లి ఆ పెద్దమనిషి గొంతుక లంకించుకొని వెనుకకు లాగుకొని వచ్చాను. ఏడ్చి గోల పెట్టతున్న ఆప్పిల్ల చుట్టూ, అప్పటికే కొంతమంది జనం, చేరారు. ఇంతపనిచేసిన ఆ పెద్దమనిషి అదయా బెదరూ లేకుండా నిల్చున్నాడు. అతడు నన్ను ఎదిరించ డానికీకూడా ప్రయత్నించలేదు. నానంకమాత్రము ఒక రాక్షసపు చూపు చూచాడు—దానితో నాకు బట్లు చెమటలుపోసింది. అక్కడకు వచ్చిచేరిన జనం ఆప్పిల్ల బంధుజనమే—ఆప్పిల్లను డాక్టరుకోసం పంపించా రట. ఆ డాక్టరుకూడా అప్పు డక్కడకు హాజరై నాడు. పిల్లకు ఎక్కువ గారుణమైన దెబ్బలు తగులలేదు. “నాబోన్సు” అనే యింటిపేరుగలవార్ల పిల్ల అది. నాబోన్సు కుటుంబంవార్లు చెప్పినదానినిబట్టి, ఆప్పిల్ల పూర్తిగా బెనరిపోయింది. ఇంతటితో ఈకథపూ ర్తిఅయిం దని నీవు భ్రమపడవద్దు. మరొక విచిత్రవిషయంకూడా జరిగింది. ఆ పెద్దమనిషినిచూస్తే మొదట్లో నాకు బలే రోతపుట్టింది. ఆప్పిల్ల తాలూకు బంధువులకుకూడా రోత పుట్టింది. అక్కడకు వచ్చిన డాక్టరు వైఖరి మాత్రం నాకు చోద్యంగా ఉంది. అతడొక చిన్న డాక్టరు.

ముక్తసరిగా కట్టెవిరిచినట్లు మాట్లాడే మనిషి. ఎడింబరో నగరపు యాన అతని మాటలలో ఉంది. స్కాట్లండు దేశపు సన్నాయి తిత్తిలాగున ఆయనకు ఆవేశం కూడా వస్తుంది. నాచేతజిక్కిన దొంగవంక అతడు పరికించి చూచినప్పుడెల్ల, సాబోన్సు కుటుంబం తాలూకువారు ఆ దుర్మార్గుణ్ణి హత్య చెయ్యాలన్నట్లుగా కోషంతో కంపించారు. ఆ డాక్టరు మనస్సులో ఉన్న దేమిటో నేను గ్రహించాను. నా మనస్సులోది అతను గ్రహించాడు. హతమార్పడం అనేది అనంభవం. అందువల్ల చేతనైనదానిలో ఉత్తమమైనది పనిచేశాం. ఆ పెద్దమనిషితో సృష్టంగా చెప్పిచేశాం. ఇప్పుడు జరిగిన యీ పనికి అతనిని తల ఎఱుకొని తిరుగనివ్వకుండా లండను నగరంలో అంతా అతనిని అల్లరిచేసి అప్రతిష్ఠపాలు చేయగలమని తెలియబరిచాము. ఎవరైనా పెద్దమనుష్యులు అతనికి స్నేహితులుగా ఉన్నట్లయితే, అతనికి యీ ఊళ్ళో ఏమైనా పలుకుబడిగాని పరపతిగాని ఉన్నట్లయితే, వాని కన్నింటికీ సీట్లు వదలుకోవలసిందే అన్నాము. అతనితో యీ మాటలన్నీ మేము కాల్చి వాత బెట్టిపట్లుగా చెప్పతూఉన్న సమయంలో, ప్రక్కనున్న ఆడవాళ్ళను దగ్గరకు రాసేయకుండా దూరంగాఉంచాము. ఎందుచేతనంటే ఆడవాళ్లు లంకిణీల లాగున అతని చుట్టూ చేరి అతనిని మింగివేసేటట్లుగా ఉన్నారు. అంత కోషం కక్కూ తూఉన్న ముఖాలు నేను ఎప్పుడూ

చూడలేదు. వాళ్లందరి మధ్యనూ ఆ పెద్దమనిషి కొరివిలాగున వెకిలినవ్వు నవ్వుతూ నిల్చున్నాడు. మనిషి లోలోపల జంకుతూనే ఉన్నాడు. కాని, సైతాను లాగున కదలకుండా నిల్చున్నాడు. “ప్రమాదవశాత్తుగా జరిగినదానిని పట్టుకొని మీరు నన్ను పిండి సాధించ దలచినట్లయితే, నేను ఏమీ చేయలేను. అల్లరి చెయ్యాలనీ అల్లరిపాలు కావాలనీ ఏ పెద్దమనిషీ కోరడు” అని అతడు అన్నాడు. “ని బేరం ఏమిటో లెక్కతేల్చి చెప్ప” అని అతనిని బొడ్డులో చెయ్యివేసి నిలువబెట్టి, ఆ పిల్లతాలూకు కుటుంబానికి వంద పానుల మొత్తం ఇరిహారం యిచ్చేటట్లుగా ఒప్పించాము. కొంచెం దేహశుద్ధికి సిద్ధమయ్యేవాడే. కాని, అతనిని ఏలాగయినా చిక్కులలో బెట్టి నొక్కుదామనే సంకల్పం మాలో చాలామందికి కలిగింది. అందువల్ల ఆఖరుకు అతడు ఆ బేరానికి ఒప్పుకొన్నాడు. ఇక తర్వాత జరుగవలసిన పని ఏమిటంటే పైకం వసూలు చేయడం. మమ్ములను వెంటబెట్టుకొని అతడు ఎక్కడికి యిప్పుకొని వచ్చాడో తెలుసా? ఈ గుమ్మందగ్గరికే తీసికొని వచ్చాడు. జేబులో నుంచి ఒక తాళం చెవి తీశాడు. వెంటనే లోపలికి వెళ్ళి, ఇది బంగారు నవరనులు ఇట్టుకొనివచ్చి, మిగతా 50 పౌణ్లకు కూట్సుబ్యాంకుకు ఒక దర్శన హుండి (చెక్కు) వ్రాసి యిచ్చాడు. ఆ హుండిమీద అతను సంతకం చేసిన పేరు సుప్రసిద్ధమైనది. తరచు

ప్రతికల్లో కూడా కన్పించేది. ఈ కథలో ఆ పేరు ముఖ్యమైన అంశమేగాని ప్రస్తుతం నేను వెల్లడించడానికి వీలులేదు. మనిషి ఖడాయించి ఉన్నాడు. సంతకంకూడా బాగానే చేశాడు అది సరియైన సంతకం అవునో కాదో అనిపించింది. ఆ పెద్దమనిషితో స్పష్టంగా అన్నాను. “అయ్యో! మీ వ్యవహారం అంతాచూస్తే సమ్మతానికి అవకాశంలేకుండా మిథ్యగా ఉంది. నిజమైన వ్యవహారప్రపంచంలో చీకట్లో శ్వేత వాచాజమున నాలుగుగంటలకు ఎవ్వడున్నూ ఒక మారుమూల యింట్లోకి చొరబడి వందపోనుల మొత్తమునకు మరొకనిపేరుతో హుండి ప్రవాసియిచ్చడం జరగదు.” అతడు నామాటలకు ఏమీ తోణకలేదు. కాని వెక్కిరించినట్లుగా పండు ఇకిలించాడు. “సీపు ఏమీ గాబరాపడకు. బ్యాంకులు తెరచేవరకు నేను మీతో ఉండి ఈ హుండిని నేనే రొక్కంగా మార్చించి వెళ్తాను” అన్నాడతను. అటుపిమ్మట, నేనూ, డాక్టరూ, పిల్లలెండ్లీ, మా మిత్రుడూ కలిసి బయలుదేరి, తెల్లవారేసరకూ నేనుఉన్న ఇంటిలోనే గడిపి తెల్లవారినతర్వాత, రవ్వంత అల్యాహారం పుచ్చుకొని, మేమందరమూ ఒక్క ముతాగా బ్యాంకుకు వెళ్ళినాము. రొక్కంకోసం ఆ హుండిని బ్యాంకులో నేనే సమర్పించాను. అది దగా హుండి అని నేను అనుమానించాను. కాని, అది ఎంత మాత్రమూ అట వంటిది కాదు. అది నికరమైన హుండి.

“చా! చా!” అని అట్టర్నను ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

“అవును. యీ కథంతా నాకు ఎట్లా కనిపిస్తున్నదో నీకు కూడా అదేవిధంగా కనిపిస్తోంది” అని ఎస్పీల్లు అతని మాట అందుకొని యిల్లా అన్నాడు. “అవును. యిదంతా చాలా అద్భావ్నపు అవకతవక కథ. నిజమే. ఎందుచేతనంటే నేను ప్రస్తావించిన మనిషిని చూస్తే ఊరుపేరు లేని వట్టి బేవారసు కోన్ కిస్కా మనిషిగా కనిపించాడు. కాని, అతనికి ఎవడో యింకో పెద్ద మనిషి వంద పౌనులకు బ్యాంకు హుండ్లీ వ్రాసి యిచ్చాడు. హుండ్లీ వ్రాసి యిచ్చినటువంటి వాడెవరో గాని చాలా ఆస్తిగల ఆసామీలాగున కనిపించాడు. అంతే కాదు. పుణ్యకార్యాలు చేసే పెద్ద ఘరానా ఆసామీలాగున, మీ సమానఫాయూ మనిషిలాగున, కనిపించాడు. ఒక దగుల్బాజీవాడు చేసిన పాడుపనికి పరిహారంగా మరొక మర్యాదస్థుడు వైకంకుమ్మరించడం చూస్తే, అతని షరువు తీస్తానని బెదరించి వైసాలాగి నట్లుంది. అందుచేత యీ గుమ్మంగల యీ యింటిని, షరువుతీసి వైసాలాగే అప్రతిష్ట వ్యాపారపుకొంప అని నేను అంటాను. కాని, అంతమాత్రముచేత యీ యింటిమర్మం అంతా విశదమైనదని భావించవద్దు” అని ఎస్పీల్లు తన కథ ముగించి, ఏదో ఆలోచనలో పడ్డాడు.

“అయితే, ఆ బ్యాంకుహాండిని స్వదస్తూరీతో వ్రాసియిచ్చిన ఆసామీ యీ యింట్లో ఉన్నాడో లేదో నీకు తెలియదంటావా?” అని అట్టర్సన్ వెంటనే ప్రశ్నించాడు.

“ఇది మొత్తంమీద అటువంటి కొంప అవు నంటావా? లేదా? హాండి వ్రాసిన ఆసామీయొక్క చిరునామా నేను చూచినట్లే జ్ఞాపకం. అత డేదో చౌకుదగ్గర కాపురం ఉంటాడు” అని ఎన్నీలు ప్రత్యు త్తర మిచ్చాడు.

“అయితే, యీ గుమ్మంగల యింటి సంగతి ఏమైనా నీవు అడుగలేదా?” అని అట్టర్సన్ అన్నాడు.

“అదిమాత్రం నేను అడుగలేదు. నాకు అది సున్నితమైన అమర్యాదవిషయంగా కన్పించింది. ఇత రులను నిలువబెట్టి సోదాచేసినట్లుగా ప్రశ్నలు వేయడం నాకు మనస్కరించదు. ఒక ప్రశ్న వేయడం ప్రారం భిస్తే కొండమీదనుంచి బండరాయి దొర్లించినట్లుగా ఉంటుంది. ఆ రాయివెంట యితర రాళ్ళు కూడా దొర్లుకుంటూ వస్తాయి. అది వెళ్ళి వెళ్ళి తలవని తలం పుగా ప్రక్కతోటలోని ఏ ముసలివాని నెత్తిమీదనో విరిగిపడ్తుంది. ఇంటివాళ్ళకు చెడ్డపేరు వస్తుంది. అందు వల్ల ప్రశ్నలు అడగడం అంటే సూదికోసం సోది అడిగినట్లుగా అవుతుంది. అందువల్ల నాకు ఏదయినా “విత వీధి”గా తోస్తే దాని వివరమే అడగను” అని ఎన్నీలు అన్నాడు.

“ఇది మంచిపద్ధతిగానే ఉంది” అని లాయరు అట్టర్సన్ అందుకున్నాడు.

ఎస్పీల్లు తిరిగి యిలా ప్రస్తావించాడు. “నేను ఈ కొంపసంగతి కొంత పరిశీలించాను. ఇది కాపురంఉండే యిల్లులాగున లేదు. దీనికి రెండో ద్వారం కన్పించదు. ఈ ఒక్కద్వారంగుండా అయినప్పటికీ, వచ్చిపోయేవా డెవ్వడూ కన్పించదు. ఎప్పుడో ఒకనాడు నాకథకు సంబంధించిన మనిషి మాత్రము ఆయింట్లో ప్రవేశిస్తూ ఉంటాడు. క్రింద అంతస్తులో మూడుకిటికీలు ఉన్నాయి. అవి యీసందు వైపుకు తిరిగి ఉన్నాయి. ఇంటిక్రిందిభాగంలో కిటికీలు లేనేలేవు. ఈ కిటికీలు ఎప్పుడూ మూసిఉంటాయి గాని శుభ్రంగానే ఉంటాయి. ఇంటికి పొగగూడు ఉంది. దానిలోనుంచి పొగపైకి లేస్తూనే ఉంటుంది. కాబట్టి యిట్లో ఎవరో కాపురం ఉంటున్నారని అర్థం— కాని, అదికూడా నిర్ధారణగా చెప్పలేము. ఈచౌకులోఉండేయిళ్లన్నీ ఒకదానిమీద యింకొకటి క్రిక్కిరిసి ఉంటాయి. అందువల్ల ఏ యింటి హద్దు ఎక్కడివరకో చెప్పలేము.”

వైదీతిగా ఎస్పీల్లు ముగించిన తర్వాత ఎస్పీల్లున్ను అట్టర్సన్ను కలిసి కొంతసేపు మానంగా నడక సాగించారు. అప్పుడు అట్టర్సన్ను యిలాఅన్నాడు. “ఎస్పీల్లు! నీపద్ధతిమాత్రం మంచిపద్ధతి.”

“నా అభిమతంకూడా అంతే” అని ఎన్నీట్లు అన్నాడు.

“అదంతా సరేగాని, ఒక్కవిషయం నిన్ను అడుగవలెననుకొన్నాను. ఆ పిల్లమీదనుంచి నడచి వెళ్లిపోయిన మనిషి పేరేమిటి? అదే నిన్ను అడుగవలెననుకున్నాను” అని అట్టర్సన్ అన్నాడు.

“సరి. పేరు చెప్పితే వచ్చిన ప్రమాదం ఏముందిలే. — అతడు ‘హైక్’ అనే పేరుగల పెద్దమనిషి.”

“అట్లాగా! అత డెబ్బా ఉంటాడు చూడడానికి?” అని అట్టర్సన్ ప్రశ్నించాడు

“అతన్ని వర్ణన చేయడం తేలికైన సనికాదు. అతని ఆకారంలోనే ఏదో అవకతవక ఉన్నట్లుగా కన్పిస్తుంది. ఏదో అసహ్యంగా, రోతగా ఉంటాడు. ఎందుచేతనో చెప్పలేనుగాని అంత వెగటైన మనిషిని నాజన్మలో చూడలేదు. అతని రూపురేఖలలో ఎక్కడో వికృతలక్షణం ఉంది. ఆ వికృతం ఎక్కడ ఉన్నదో వివరించలేను. చాలావిపరీతమైనరూపం అతనిది. ఆ వైపరీత్యం ఏమిటో వేలుపెట్టి చూపలేను. అతని రూప మేమిటో నాకు అంతు చిక్కడంలేదు. వివరంగా వర్ణించలేను. అతని ఆకారం నాకు జ్ఞాపకం లేకపోవడం కాదు. ఇప్పుడు కూడా నా కంప్లెక్సు కట్టి నట్లుగా ఉన్నాడు” అని ఎన్నీట్లు సమాధానమిచ్చాడు.

అట్టర్సెక్ తిరిగి కొంతదూరం మానంగా నడక సాగించాడు. బహుశః ఏదో ఆలోచనలో పడ్డాడు. “అయితే, అతడు తాళం చెవిని ఉపయోగించిన మాట నిశ్చయమేనా?” అని ఆఖరుకు ప్రశ్నించాడు.

“బలేవాడివి నీవు!.....” అని ఎన్నీల్లు ఆశ్చర్య సూచకంగా అన్నాడు.

అట్టర్సెక్ అందుమీదట అంది పున్యకొని, “ఇంతా వింతగానే కనిస్తుంది—నాకు తెలుసు. రెండో ఆనామీపేరు నిన్ను అడుగుటలేదు. ఎందు చేతనంటే, ఆ రెండో ఆనామీపేరు నాకు అప్పజే తెలిసింది, రిచర్డు ఎన్నీల్డ్! నీవు చెప్పిన కథంతా నాకు అంతు చిక్కింది. నీవు చెప్పిన విషయములలో ఎక్కడైనా తేడాలుంటే సరిచూచుకో” అన్నాడు.

“ఎందుకైనా మంచిదని నీవు నన్ను హెచ్చరిస్తున్నావు. కాని, నేను చెప్పిన విషయాలన్నీ తూచాలు తప్పకుండా వ్యాసప్రోక్షంగా చెప్పాను. అతనివద్ద తాళం చెవి ఉంది—అంతే కాదు. అతనివద్ద అది యిప్పటికీ ఉంది—వారంలో జులుకూడా కాలేదు. తిరిగి అతడది ఉపయోగిస్తూ ఉండగా నేను కల్లార చూచాను” అని ఎన్నీల్లు జవాబు యిచ్చాడు.

అట్టర్సెక్ దీర్ఘంగా ఒక నిట్టూర్పు విడిచాడు. కాని ఏమీ మాట్లాడలేదు. అప్పుడు ఆ యువకుడు ఎన్నీల్లు యిలా అన్నాడు. “మరొక్క సీతిపాఠం నేను నేర్చుకోవాలి. నేను నాలుక బుజాన వేసికొని వాగు

తూఉండడం నాకే బాగాలేదు. ఈ విషయమై మనం తిరిగి ప్రస్తావన చెయ్యకూడదనే ఒప్పందం ఒకటి చేసి కోవాలి.”

“నా మనస్ఫూర్తిగా నీకు ఆ ఒప్పందం చేస్తాను. రిచర్డ్లు! ఇదిగో నీ చేతిలో చేయి వేస్తాను” అని లాయరు వాగ్దానంచేశాడు.

2. హైడ్కోరకై అన్వేషణ

క్రినాటి సాయంకాలం అట్టర్సను తన ఇంటికి వచ్చాడు. ఆది బ్రహ్మచారి నివాసం. అట్టర్సను గ్రీన్హాలో చనలో ఉన్నాడు. భోజనానికి కూర్చున్నాడు. కాని తిండిమీద ధ్యాసలేదు. సామాన్యంగా ఆది వారంరాత్రి భోజనం అయినతోడనే ఆయన ఏదైనా భగవత్సంబంధమైన గ్రంథమొకటి తన బల్లమీద ఉంచుకొని నెగడు ప్రక్కనే పచ్చగా పారాయణం చేస్తూ కూర్చుండడం అలవాటు. చేరువలో ఉన్న చర్చిలో రాత్రి 12 గంటలు కొట్టినతర్వాత నిద్ర పోవడం అలవాటు. కాని, యీ ఆదివారంనాటి రాత్రి భోజనానంతరం బల్లమీదిగిన్నెలు వగైరా తీసివేయ బడినతోడనే, ఒక కొవ్వొత్తిగోపం చేతబట్టి తన కచేరీ గదిలోకి వెళ్లాడు. అక్కడ ఒక ఇనుపపెట్టెను తెరచి దానిలో అంతర్గర్భితంగా దాచియుంచబడిన ఒక దస్తావేజును పైకితీశాడ. “డాక్టరు జెకిల్ పీలునామా”

అని ఆకవరుమీద వ్రాయబడి ఉంది. అందులో ఉన్న విషయములను అతిశ్రద్ధగా ఏకాగ్రచిత్తంతో పరిశీలించడం ప్రారంభించాడు. డాక్టరు జెకెల్ గారి ఈ వీలునామా యావత్తూ ఆ యన స్వహస్తంతోనే వ్రాయబడింది. సదరు వీలునామాను తయారు చేయడంలో అతనికి అట్టర్నసు కించిత్తయినా తోడ్పడలేదు. కాని, తయారు చేయబడిన వీలుకాగితాన్ని తాను భద్రపరచి ఉంచుటకు మాత్రము ఒప్పుకొన్నాడు. హెన్రీ జెకెల్, యం. డి., డి. సి. యల్., యల్. యల్. డి., యఫ్. ఆర్. యస్., వగైరా వగైరా గతించిన పక్షమున అతని ఆస్తులూ సొత్తులూ అన్నీ అతని “మిత్తుడున్నూ క్షేమాభిలాషియున్నూ అయిన ఎడ్వర్డు హైడ్” కు సంక్రమించవలెను అని ఆ వీలునామాలో వ్రాయబడి ఉంది. అంతేకాదు. డాక్టరు జెకెల్ ఒకవేళ “మూడు నెలలకుమించి అదృశ్యుడైనపక్షంలో గాని, దురూహ్యమైన కారణాలవల్ల గైరు హాజరైన యెడలగాని,” సదరు ఎడ్వర్డు హైడ్ అను నతడు డాక్టర్ జెకెల్ యింటిలోని కొందరికి బట్వాడా చేయవలసిన కొన్ని స్వల్ప మొత్తములను యిచ్చివేయవలసిన బాధ్యత తప్ప ఏయితర పూచీలు పేచీలు లేకుండా కించిత్తు కాలవారణం లేకుండా హెన్రీ జెకెల్ యొక్క స్థానే, ఆస్తికి సర్వాధికారి కావలెను అని ఆవీలునామాలో వ్రాయబడి ఉన్నది. చిరకాలంనుంచీ అట్టర్నసుగారికి యీ వీలునామా అంటే కన్నెర్రగానే

ఉంది. ఆయన యొక్క లాయరు తత్వానికి అది చాలా వెగటుగా ఉంది. అంతేకాదు, సాధారణ మైన లోకమర్యాద పద్ధతులను బట్టి కూడా ఆ నీలు నామా ఆయనకు వెగటుగా ఉంది. నింత వెర్రి పోకడలు పోవడం ఆయనకు బేమర్యాదగా కన్పిస్తూ ఉంటుంది. ఇంత కాలం నుంచి హైడ్ అంటే ఎవరో తెలియక పోవడం వల్లనే ఆయనకు అంత కడుపు మంటగా ఉండేది. ఇప్పుడు యీ హైడ్ సంగతి హఠాత్తుగా చెప్పి పడుట వల్లనే ఆయన ద్వేషభావము మరింత హెచ్చింది. హైడ్ అంటే ఎవరో అజ్ఞాత పురుషుడనిన్నీ కత్తెన అనిన్నీ ఆయనకు స్థిరాభిప్రాయం ఏర్పడింది. అందువల్లనే ఆయనకు అసహ్యం కలిగింది. ఇప్పుడు యీ హైడ్ అనబడేవాడు చాలా హేయలక్షణాలు కలవాడని తెలిసిన తర్వాత అసహ్యం మరింత అధికమైంది. ఇదివరకు ఏవో ఊహలు మేఘాలులాగున ఆయనకు హైడ్ ను గురించి ఉండేవి. కాని యిప్పుడు కేవలము ఒక రాక్షస ప్రకృతి ప్రత్యక్షమైనట్లుగా ఉంది ఆయన కండ్లముందు.

ఆ రోత కఠిని తాన్ని తిరిగి యినుపపెట్టెలో దాచి వేస్తూ “ఇదింతా ఒక వెర్రి తరహా అనుకున్నాను. కాని, యిప్పుడిది కేవలము హేయమైన అవమానకరమైన వ్యవహారం అని నాకు తోస్తోంది.” అన్నాడు.

ఆ మాటలు తనలో తాను అనుకొని, ఆ కొవ్వొత్తిని ఊది ఆర్పివేసి, పెద్ద బుర్రుకోటు తొడుగుకొని,

కావెండిమ్ స్కేవరు వైపు బయలుదేరాడు. అక్కడ ఇతని స్నేహితుడైన డాక్టరు లాన్యను గారయిలు ఉంది. ఆయన వద్దకు వచ్చేరోగులు అందరూ అక్కడికే వస్తారు. “ఈ విషయం గురించి ఎవరికైనా తెలిసి ఉంటే, లాన్యనుకు మాత్రమే తెలియాలి” అని తనలో తాను అనుకున్నాడు.

అక్కడికి వెళ్లగానే అక్కడ ఉండే బట్లరు ఆయనను గుర్తుపట్టి లోపలికి దయచేయండి అన్నాడు. అనవసరమైన కాలహరణం చేయకుండా, వాకిలి గుమ్మం నుంచి సరాసరి భోజనం చేసే గదిలోనికి తీసికొని వెళ్లాడు అక్కడ డాక్టరు లాన్యను గారు ద్రాక్షారసం స్వీకరిస్తూ ఒంటరిగా కుర్చీలో కూర్చున్నారు. మనిషి సదయవ్పాదయుడు, సరసుడు. ఎర్రని మొగ్గతోందరగా నెరిసిన వెండ్రుకలు తలనిండా ఉన్నాయి. సందడి మనిషి—ఖండితంగా మల్లాడుతాడు. అట్లర్చును లోపలికి రాగానే, తన కుర్చీలోనుంచి తటాలున లేచి రెండు చేతులతో ఆయనకు ఆదరణగా స్వాగతమిచ్చాడు. మనిషి యొక్క ఆదరణచూస్తే నాటకంలో నటించినట్లుంటుంది--కాని, హృదయంలోనుంచి వచ్చిన నిజమైన ఆదరణ అది

వీరిద్దరూ పాత స్నేతులు. స్కూలులోను కాలేజీలోను కలిసి చదువుకొన్నారు. ఉభయులూ ఆత్మగౌరవం అన్యోన్యగౌరవం కలవారు. అంతేగాక, ఇద్దరూ సమావేశమైనప్పుడు ఒకరినిచూస్తే ఇంకొకరి

ప్రాణం లేచివచ్చినట్లుగా చాలా సరదాగా కాలక్షేపం చేస్తారు.

మొదట్లో కొంత ఇష్టాగోష్ఠి జరిగిన తర్వాత లాయరు తన మనస్సును కలవర పెట్టుతున్న ఆసలు విషయాన్ని ప్రారంభించాడు.

“హెన్రీ జెకిల్ కు ఉన్నటువంటి ఆ బాల్యమిత్రులలో మన మిద్దరమూ అతి పురాతన వృద్ధమిత్రులమని నా అభిప్రాయం-ఏమంటావు లాన్యన్?” అని అట్టర్సను ప్రస్తావించాడు.

“ఈ పాతమిత్రులు పడుచువార్లయితే బాగుండునని నా కోరిక - మనం అట్లాగే ఉన్నామనుకుంటాను - అయితే సరేగాని, ఆ సంగతెందుకు? ఇప్పుడు అతను కంటికి కన్పించడంలేదే!” అని డాక్టరు లాన్యను అన్నాడు.

అట్టర్సను ఆ మాట విని, “నిజంగా! మీ కిద్దరికీ అన్యోన్యనుబంధం చాలా ఉన్నదని అనుకుంటున్నానే!” అన్నాడు.

“మా కిద్దరికీ అన్యోన్యనుబంధం చాలా ఉన్న మాట నిజమే. హెన్రీ జెకిల్ నాతో ఖులాసాగా మాట్లాడి ఇప్పటికి పదేండ్లకువైగా అయింది. అతని కేదో బుద్ధి పెడత్రోవల పట్టింది. ఏదో పాతకాలపు స్నేహంవల్ల అతని విషయమై నేను వ్యాకుల పడు తూవచ్చాను కాని, ఆ మనిషి యిప్పుడు హుమ్ కాకి

అన్నట్లుగా ఆచూకీ చిక్కకుండా ఉన్నాడు. అతను చేసే అకటావికటపు పిడివాదాలమూలంగా ఎటువంటి పరమమిత్రులైనా పరాయివాళ్లవుతారు” అని డాక్టరు లాన్యను అన్నాడు.

ఈవిధంగా అతడు పెదవివిరుస్తూ జెకీల్ విషయంలో మాట్లాడినందువల్ల అట్టర్సనుకు కొంతవరకు సేదతీరినట్లుగా ఉంది. వారిద్దరికీ శాస్త్రవిషయ చర్చలోనే ఏదో భేదాభిప్రాయం కలిగిఉంటుందని అట్టర్సను అనుకొన్నాడు. అటువంటి శాస్త్రసంబంధమైన రగడలో అట్టర్సను ఆసక్తికలవాడు కాదు అందువల్ల “అంతకంటే అప్రాచ్యమైన విషయం మరేమీ లేదు కదా?” అని అట్టర్సను తలఁచుతూ అన్నాడు. తన మిత్రుడైన డాక్టరు లాన్యను కొంచెం సంబాళించుకొనేటందుకు కొలదిక్షణముల వ్యవధియిచ్చి తాను వచ్చిన అసలు పనినిగూర్చి ప్రస్తావన సాగించాడు.

“అతని ఆస్థాభిమాని ‘హైడ్’ అనే పెద్దమనిషినిగూర్చి నీకు ఏమైనా తెలుసునా?” అని ప్రశ్నించాడు.

“హైడ్ ఏమిటి? నేనెప్పుడూ వినలేదే! నేను పుట్టినతర్వాత ఆపేరు వినలేదు” అని లాన్యను బదులు చెప్పాడు.

ఈ స్వల్ప సంజాయిషీ మాత్రమే అట్టర్సనుకు లభించింది. దానితోనే అట్టర్సను తిరిగి తన మకాముకు

తానుచేరి తన పడకమీద పరుండి పరిపరి విధాలుగా ఆలోచిస్తూ, తూర్పు తెల్లవారేవరకు ఇటుఅటు దొర్లుతూ ఉన్నాడు. అతనిది అసలు తీరికలేని మెదడు-ఆ రాత్రిఅంతా ఏవేవో సందేహలూ, ప్రశ్నలూ పరలూ అతని మనస్సును వేధిస్తూనే ఉన్నాయి

అట్లర్చును యింటికి సమీపంగా ఉన్న వాదరీ గుడిలో తెల్లవారుజామున ఆరుగంటలు కొట్టడం అతను విన్నాడు. కాని, అతని మనస్సును బాధిస్తున్న సమస్యను అతనింకామధిస్తూనేఉన్నాడు. ఇంత వరకూ ఈ విషయాన్ని న్యవహార సరిళిగా తర్కించాడు. కాని యిప్పుడు ఆ కథంతా విచిత్రగాధలాగున, అతని గదిలోని తెరమీద ఆడిన బొమ్మలాటవలె కన్పించింది. ఎన్నీలు చెప్పినదంతా కండ్లకు కట్టినట్లుగా ఉంది. రాత్రివేళ మహానగరంలో బారులుతీర్చిన దీపాలు-చక చకా నడిచిపోతున్న ఒక మనిషి ఆకారం— డాక్టరు యింటినుంచి పరుగెత్తికొని వస్తున్న ఒక ఆడ పిల్ల-ఇద్దరూ డికోట్టకొనడం—జగన్నాథ రథంలాగున ఆ పిల్లను త్రొక్కుకుంటూపోవడం—ఆ కుర్రదాని ఏద్యులు లక్ష్యంచెయ్యకపోవడం—ఇవన్నీ అతని మనస్సులో మెదులుతున్నాయి. లేదా, మంచి సంపన్న మైన ఒకయింట్లో ఒక చక్కని గదిలో తన మిత్రుడు నిద్ర పోతూ ఉండడం - ఏదో స్వప్నప్రపంచంలో అతడు తనలోతాను నవ్వుకుంటూఉండడం; ఇంతలో అతని

ఁడక గదితలుపు తెర మకొని మరొక మనిషి అతని కట్లెదుట నిలువబడడం; ఆ మనిషి అభిమతానుసారం అట్టి అగ్ర రాత్రినేళకూడా మన మిత్రుడు నిధేయుడై ప్రవర్తించడం—ఇవన్నీ అతని కళ్ళల్లో ఆడుతున్నట్లుగా కన్పిస్తున్నాయి.

ఈ రౌడు ఘట్టాలలోనూ ఈ కథానాయకుడైన వ్యక్తి ఆ లాయకు మనస్సును రాత్రి అంతా వేధిస్తూనే ఉన్నాడు. ఎప్పుడైనా మధ్యలో కునికిపాట్లు ఁడినట్లయితే, ఆ నిద్రమత్తులోకూడా నగర నిద్రాణభవన ములగుండ దొంగచాటుగా మసలుచున్న మనిషి లీలగా కన్పిస్తూఉంటాడు. లేదా, ఇంకా గాఢంగా నిద్ర కళ్లమీద తూగుతూఉన్నట్లయితే, దీపాలవెల్లురులో మెలికలు తిరిగిన ఆ మహానగరసింధులలో ఏవీధివంక తిరిగినప్పటికీ, ఆడపిల్లను ఘోరంగా కాళ్లక్రింద త్రొక్కడం, ఏడుస్తున్నపిల్లను కళ్లార చూస్తూ విడిచివెళ్లడం—ఇవే దృశ్యాలు అతని తలలో తిరుగుతున్నాయి. ఆ నిద్రకళలోకూడా, ఆస్వప్నావస్థలో కూడా, ఆ ఘోరపురుషుని ముఖం యిట్టిదనే ఊహ ఏమీ తట్టడంలేదు. అతడు ముఖంలేని ప్రముఖుడుగా ఉన్నాడు. అతడేదో అవాఙ్మానసగో చరుడుగా ఆగమ్యగోచరుడుగా అయోమయస్వరూపిగా ఉండి ఉహాతితుడగుటవల్ల, హైడ్ ఎట్టివాణ్ణి ప్రత్యక్షంగా చూడవలెననే సంకల్పం లాయరుకు నానాటికి తీవ్రమైంది. ఒక్కపర్యాయము అతనిని కంటితో చూచి

నట్లయితే యీ అగమ్యగోచర వ్యవహారంలో ఉన్న తెరమరుగు అంతా తేటతెల్లమవుతుంది గదా అని మనస్సులో ఒకసారి అనుకున్నాడు. తన మిత్రుడు ఆమనిషియెడల అంతటి విచిత్ర విఘోత గాఢాభిమానం ఎందుకు కలిగియున్నాడో, తన మిత్రుని వీలునామాలో వింత విఘోతపరతు వాక్యాలు ఎందుకు ఉన్నాయో అదంతా కూడా చాలావరకు బోధపడగలదు. ఏమై నప్పటికీ ఆమనిషిముఖం ఒకసారి చూడవలసినదే— పొట్టకోసిచూచినా కించిత్తయినా దయా దాక్షిణ్యం లేని మనిషిముఖం— ఎన్నిట్లకు ఎక్కడలేని ద్వేషం అసహ్యం కలిగించినటువంటి మనిషిముఖం, ఎట్లా ఉంటుందో ఒకసారి చూడదగినదే అని అట్టర్సను నిశ్చయించుకొన్నాడు.

అది మొదలుకొని షాఫులూ దుకాణాలలో కిక్కిరిసియున్న ఆ ప్రక్కసందులోని యింటిగుమ్మం వద్దకు తరచు వెళ్లనస్కాడన్నాడు. ఆఫీసులకు వెళ్లే వేళకు కొంచెంముందుగా ఆ యింటిగుమ్మం వద్దకు పోయిచూచే వాడు. నర్తకవ్యాపారం చురుకుగా జరిగే సమయంలో కూడా మధ్యాహ్నం వేళ వెళ్లేవాడు. ఆ మహానగరంలో పొగమంచులో అర్ధరాత్రి వేళకూడా అక్కడికి వెళ్లేవాడు. ఎటువంటి ఏకాంత సశ్శబ్ద నిర్జనసమయము లలోనైనా, జనసమ్మర్దం ఎక్కువగా ఉన్న రద్దీ సమయములలోనైనా, తాను శోధించదలచిన ప్రదేశానికి వేంచేస్తూ ఉండేవాడు.

“అతడు అంతర్ధానమయ్యే మానవుడైతే, నేను అతని అంతరార్థం గ్రహించే మానవుడను కావాలి” అని తన మనస్సులో అనుకున్నాడు.

ఏమైతేనేమి? చిట్టచివరకు అతనికృషి ఫలిం చింది—ఒకనాటి రాత్రినేళ అది. వీధులన్నీ ఖాళీ చేసిన నాట్యమందిరము లాగున ఉన్నాయి. వీధులలోని దీవాలు ఆ నిశీధమందు గాలికి తూలక నిశ్చలంగా ఉన్నాయి. వీధిపెంట సెడిలూ పలుగులూ ముగ్గులు తిర్చినట్లుగా ఉన్నాయి. రాత్రి పదిగంటల వేళప్పుడు ఆ ప్రక్కనందు అంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. లండనునగరపు ఘోష సీరసించిన మూలుగు లాగున విన్పిస్తూనే ఉంది. అయినప్పటికీ ఆనందు అంతా గుప్ చప్ గా ఉంది. చీమ చిటుక్కుమంటే వినబడుతూ ఉంది. ఇండ్లలో ఏకీచిత్తుశబ్దం అయినప్పటికీ ఎంతో దూరం వినిపిస్తోంది. ఆ వీధిలోకి ఎవడైనా నడచివస్తున్నాడంటే, ఆ కాలిచప్పుడు అతడు అడుగుపెట్టకముందే ఆలకించవచ్చు. అట్టర్సను తన గస్తీపనిమీద అక్కడకు హాజరై కొన్ని నిమిషాలు గడిచాయి. అప్పుడొక అడుగుచప్పుడు నిడ్డూరంగా వినిపించింది. కొన్నిదినాలనుంచీ యీవిధంగా యీ వీధిలో బంటరిగా రాత్రిళ్లు మాటువేసి తిరుగుతూ ఉండడం అట్టర్సనుకు అలవాటైంది. ఇటువంటి కాలిచప్పుళ్లు అప్పుడప్పుడు అతను పింటూనే వచ్చాడు.

ఆ లండనునగరపు అర్ధరాత్రి నిద్రగుగ్రులో అట్టి అడుగులచప్పుడు, అసలు మనిషి కనిపించకపూర్వమే, అతనిచేవికి ఆచూకీ యిచ్చినట్లుగా వినిపించేది. కాని, యీ పర్యాయము ఏ నిం చిన బూట్లచప్పుడు మాత్రము అతనిని “అవధరింపుడు” అన్నట్లుగా హెచ్చరించింది. ఈరాత్రి తన కృషి ఫలించగల దనే నమ్మకము అతనికి అక్షయశ్నంగా కలిగింది. ఆ నమ్మకంతోనే ఆనందు మొదట్లోకి అట్టర్సను మెల్లిగా నడిచాడు.

ఆ సందులోనికి వస్తున్న మనిషి. అడుగులు కొంచెం వడిగా వేశాడు. అడుగులచప్పుడు వీధికొనకు రాగానే మరింత పెద్దగా వినిపించాయి. సందు మొదట్లోకి లాయరునచ్చి నిల్పుండి చూచేసరికి తనతో వ్యవహార సంబంధంఉన్న ఆ మనిషి ఎటువంటినాచో బాగా చూచాడు. ఆ మనిషి పొట్టివిగ్రహం—సాదా దుస్తులలో ఉన్నాడు. అంత ఎదురుగా నిల్పుండి చూచినప్పటికీ ఆ మనిషి ఆకారం చూచేవానికి చూడ బుద్ధి అగుటలేదు. అయినప్పటికీ, ఆ గుమ్మం వైపుకు ముందంజవేశాడు. స్వగృహానికివచ్చి చేరుకొన్న యింటియజమానివలె జేబులోనుంచి తాళం చెవి తీశాడు.

అట్టర్సను కొంచెం ముందుకువచ్చి అతని బాజం మీద చెయ్యి వేసి తట్టి “మీరే హైడ్ అనుకుంటాను— అవునా?” అన్నాడు.

హైడ్ కౌంచెం వెనుకకు జంకి, ఒక్కదమ్ముగాలి ఎగపీల్చాడు. అతని జంకు క్షణమాత్రమే కన్పించింది. లాయరుముఖంవైపు అతడు తేరివారచూడలేదు. కాని, “అదే నా పేరు. అయితే, మీకేంకావాలి?” అని ప్రశ్నించాడు.

“మీగు లోపలికి పోతున్నా రనుకుంటాను. నేను డాక్టరు జెకీల్ కు స్నేహితుణ్ణి - నా పేరు అట్టర్బర్న్ .. గాంట్ వీధిలో నేను ఉండేది—నా పేరు మీరు వినిఉంటారు. ఇప్పుడు తీరికగా మన మిద్దరమూ కలిసికొనడం సంభవించింది కనుక నాకుకూడా లోనికి అనుజ్ఞ యిస్తారా ?” అని లాయరు అన్నాడు.

“డాక్టరు జెకీల్ మీ కిప్పుడు కన్పించడు— ఆయన ఇంట్లో లేడు” అని హైడ్ తన తాళంచెవిని ఊదుతూ అన్నాడు. అంతటిలో ఊరుకొనక, తల వైకెత్తకుండానే, చివాలున యిలా అన్నాడు. “అయితే నన్ను మీరు ఎట్లా ఎరుగుదురు ?”

అప్పుడు అట్టర్బర్న్ ను యిలా అన్నాడు “మీరు మాత్రం నా కొక సహాయంచేయగలరా?”

“చిత్తం - అభ్యంతరమేమిటి? అల్లాగే చేస్తాను. ఏమిటది మీకుకావలసింది” అని ఆ మనిషి ప్రశ్నించాడు.

“మీ ముఖం ఒకసారి నన్ను చూడనిస్తారా?” అని లాయరు అడిగినాడు.

హైజ్ కొంచెం సంకోచించినట్లుగా కన్పించాడు. కాని, అంతలో ఏమనుకున్నాడో, వెంటనే ఎదురు తిరిగి ధిక్కరించినట్లుగా, అట్టర్సను ముందర ముఖా ముఖీ నిల్చున్నాడు. కొలది రెప్పపాట్లకాలం ఇద్దరూ ఒకరిముఖం ఇంకొకరు ఎగాదిగా చూచుకొన్నారు. “ఇక మీరు నాకు గుర్తుఉంటారు. ఎరుక ఎందుకైనా అక్కరకు వస్తుంది” అని అట్టర్సన్ అన్నాడు.

“అవును. మనం కలిసికొనడం మంచిపనే అయింది. ముందుగా నా అడ్రెసు మీవద్ద ఉండాలి” అని చెప్పి సోహో చౌకులోని ఒకవీధినెంబరు చెప్పాడు.

“వీడిల్లు బంగారంగాను! వీలునామా సంగతి వీడి గ్యూరలోకూడా ఉన్నట్లుంది!” అని లాయరు తనలోతాను అనుకొని పైకి ఏమీ అనకుండా, అతడు అతని అడ్రెసు చెప్పినందుకు “చిశ్తం” అని గొణిగి ఊరకున్నాడు.

“అయితే, నాసంగతి మీకెట్లా తెలుసు?” అన్నాడు ఆమనిషి.

“మిమ్ములను గూర్చిన వర్ణనవల్ల” అని జనాబు యిచ్చాడు.

“ఎవరి వర్ణన?”

“మనకు సమష్టి సంబంధంగల మిత్రులు ఉన్నారు” అని అట్టర్సను అన్నాడు.

“సమష్టిమిత్రులా! ఎవరబ్బో వారు?” అని హైజ్ బాంగురుపోయిన కంఠంకో అన్నాడు.

“ఉదాహరణకు కావాలంటే, జెకీల్ మన స్నేహితుడే” అన్నాడు లాయరు.

“అయితే, అతడు నీకు నాసంగతి అంతా వర్ణించి ఎప్పుడూ చెప్పిఉండడు. కాని, మీరు అబద్ధ మాడుతున్నారని మాత్రం నేను అనలేను” అని కోపావేశంగా హైడ్ అన్నాడు.

అట్టర్సను ఆమాటవిని, “ఏమండోయి! మీరు మాట్లాడేది సరసంగా మర్యాదగా మాత్రంలేదు” అన్నాడు.

ఆ రెండోమనిషి పండ్లికిలించి అడవిమనిషి లాగున బిగ్గరగా నవ్వాడు. మరుక్షణంలో అతి చలాకీగా, తాళం త్రిప్పి తలుపుతెరచి ఇంట్లోకి వెళ్లి అదృశ్యుడైనాడు.

హైడ్ నిష్క్రమించిన తర్వాత అట్టర్సన్ నివ్వెర పోయినిల్చున్నాడు. అటుపిమ్మట వీధి ఎగువకు మెల్లిగా అడుగులువేస్తూ, మధ్యమధ్య రెండేసి అడుగుల కొక సారి ఆగి, ఏదో ఆలోచిస్తూ తికమక పడుతూ రీతిగా తన నొసలును చేతితో పట్టుకొనడం ప్రారంభించాడు. అతడప్పుడు మధిస్తున్న విషయం సామాన్యధోరణిలో పరిష్కార మయ్యేదికాదు. హైడ్ ముఖం పాలిపోయి నట్లుంది. మఱ్ఱిగుఱ్ఱ వాడల్లేడన్నాడు. అతనికి జన్మతః ఏర్పడిన అంగవైకల్యం లేకుండానే మనిషియందు వికృత స్వరూపం కనిపిస్తోంది. చిరునవ్వు నవ్వినా

వెక్కిరించినట్లుగా వెగలుగా ఉంటుంది. లామరుతో మాట్లాడినంతసేపూ, పిరికిగుండెనాడు పైకి దబాయించినట్లుగా, ఖాసీ చేసినవాని ధోరణిగా, ఆదరా బాదరాగా, కంగాలైన కంఠస్వరంతో అతను మాట్లాడినాడు. ఇవన్నీ అతని తరహాలో వాడులక్షణాలే--ఇన్ని అవకతవకలు అతనిలో కన్పించినప్పటికీ, అతని యెడల ఇంతకాలంనుంచీ అట్టర్పరుకు అమితమైన అనన్యభయం ఎందుకు కలిగినవో ఆ మూలకారణం అతనికి బోధపడలేదు. "ఇతనిలో ఇంకా నాకు అర్థంకాని గొడవ ఏదోఉంది. ఇదేవో చిద్విలాసంగాఉంది. మనిషిలో చూస్తే మానవత్వం కన్పించదు. కొండగుహలలో ఉండే అడివిగొడవమనిషి లాగున ఉన్నాడు. ఏదైనా మాయరూప కామరూప విశేషమా యిది? ఏదైనా భూతం అతనిలో ప్రవేశించి యీ విధంగా వికృతరూపంలోకి అతనిని మార్చివేసిందా? ఇదే యితని విషయంలో నిజమని నాకుతోస్తోంది. మిత్రమా! హెనీ జెకిల్ మహాశయా! సైతాను శిఖాముద్ర ఎవరిముఖంమీదనైనా తొండవమాడుతూ ఉన్నట్లయితే, అది నాముఖంమీదనైనా ముఖంమీదనే అని నాకు స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది" అని అట్టర్పరు తనలో తాను మధనపడ్డా అనుకొన్నాడు

ఆ సందు మొన దాళి తిరిగితే, ఒక చొకుఉంది. అక్కడ పురాతనములైన రమ్యములైన భవనములు చాలాఉన్నాయి. ఆ భవనములు చాలా పెద్ద

హోదా బాపతువి అగుటవల్ల చాలాభాగం మరమ్మతు లేక శిఖన్లు అయిపోయినాయి. ఆ మేడలలోని మిద్దెలలోని భాగాలు రకరకాలవారికి అద్దెలకిచ్చారు. మ్యాపులు ప్లానులు వ్రాసేవార్లకూ, శిల్పాలకూ, పేచీకోరు లాయర్లకూ, దగా వ్యాపారాల ఏజెంట్లకూ అద్దెలకిచ్చారు. వీధిమూలనుంచి లెక్కిస్తే రెండో యిల్లు పూర్తిగా ఒకరి ఆక్రమణలో ఉంది. ఈ యింటి సింహద్వారం శ్రీమంతులయిల్లు అన్నట్లుగా ఉంటుంది. బయటఉన్న దీవాల వెల్తురుతప్ప మరేవిధమైన కాంతి ఆ గుమ్మంలో ప్రకాశించడంలేదు. అట్టర్సను అక్కడ ఆగి తలుపుతట్టినాడు. మంచి ముస్తాబులోఉన్న వయోవృద్ధుడైన ఒక నపుకరు వచ్చి తలుపు తెరచెను.

“డాక్టరు జెకిల్ యింట్లోఉన్నారా, ఫూల్!” అని లాయరు ప్రశ్నించాడు.

“అట్టర్సన్ గారా! చూచి చెప్పాను ఉండండి” అని ఫూల్ అన్నాడు. విశాలమైన హాలులోకి అట్టర్సనుగారిని తీసికొని వెళ్ళాడు. ఈ హాలు ఎత్తు తక్కువ దైనప్పటికీ, సుఖంగానేఉంది. నేలచప్పామీద నిగనిగలాడే రాళ్లు పరచబడిఉన్నాయి. హాలులో వెచ్చగా ఉండేటందుకు నెగడు ఒకటి ఉంది. ఆ హాలులో చండ్రపుచెక్కతో చేయబడిన కుర్చీ వగైరా మేజా సామాన్లు అమర్చబడిఉన్నాయి. “బాబూ! మీరిక్కడ యీ నెగడు ప్రక్కను కానేపు కూర్చుంటారా? లేక

పోతే భోజనశాలలోకి దారిచూపించమంటారా?" అని పూల్ ప్రశ్నించాడు.

"ఎందుకులే-ఇక్కడ యీహాలులోనే కూర్చుంటాను" అని లాయరు బదులుచెప్పాడు. అక్కడే కుర్చీని లాగుకొని నెగడుకు సమీపంగా ఆనుకొని హాయిగా కూర్చున్నాడు. ఇతడు కూర్చున్న యీ హాలు లింఠు డాక్టరు గారికి మక్కువ ఎక్కువ-లండను నగరం అంతటిలోను యీ హాలులో ఉన్నంతహాయి ఏ హాలులోనూ లేదని అట్టర్నను గారుకూడా అనేక పర్యాయములు అన్నారు. కాని, నేటిరాత్రి అతని ఒళ్లు కంపిస్తోంది హైడ్ యొక్క ముఖము చూచినప్పటినుంచీ ఆ ముఖబింబం అతని మనస్సును మధన పెద్దూనేడింది. జీవితం అంఠు అతనికొక వింత వెగటు అసహ్యం ప్రారంభమైంది. అతని మనస్సు యీవిధంగా ఆ దోళనపెద్దూఉన్న సమయంలో హాలులోని మేజా సామానులమీద నెగడులోని మంటల దీప్తి ప్రకాశిస్తోంది. నీడయొకటి వైన తినాబీమీద కదలుతూఉంఠు అతని మనస్సుకూడా కలవరపడింది. ఇంతలో పూల్ ప్రవేశించాడుగాని అట్టర్నను తన కలవరపాటుకు తానే కంగారుపడ్డాడు. డాక్టరు జెకెలుగారు యింట్లో లేరనినీ ఎక్కడికో బయటకు వెళ్ళి యున్నారననీ పూల్ అన్నాడు.

"శల్యశోధనమందిర ద్వారంగుండా హైక్ లోపలికి ప్రవేశించాడు. నేను చూశాను పూల్ !

డాక్టరు జెకెల్ యిట్లో లేనినమయంలో అది ధర్మ మేనా?" అని అట్టర్సను అన్నాడు.

"అందులో అక్రమం ఏమీలేదండీ అట్టర్సను గారు! హైజ్ గారివద్ద మరొకతాళం చెవి ఉంది" అని ఆ సేవకుడు సమాధానమిచ్చాడు.

"అయితే, ఆ యువకునియందు మీ యజమానికి అనుశయైన నమ్మకమున్నట్లుంది" అని ఆయన ఏదో ఊహాధోరణిగా అన్నాడు.

"అవునండి బాబూ! ఆయనకు చాలా నమ్మకం ఉంది - హైజ్ గారి మాటప్రకారం మేము నడుచుకోవాలని మాకు ఉత్తరువులు జారీ చేశారు" అని ఫూల్ అన్నాడు.

"హైజ్ తో నా కెప్పడూ సమావేశభాగ్యం లభించలేదనుకుంటాను" అని అట్టర్సను అన్నాడు.

"లేదుబాబూ లేదు—ఆయన ఎప్పడూ యిక్కడ భోజనం చెయ్యరు. ఆయన అసలు యియిట్లో యీ వైపుభాగంలోకి రానేరారు! ఆయన ఎప్పడూ పరిశోధనామందిరంగుండానే వెడ్డాను" అని బట్లరు ఫూల్ జవాబిచ్చాడు.

"నరే మంచిది - వెళ్ళివస్తా ఫూల్! నమస్తే."

"నమస్తే! అట్టర్సన్"

లాయరు యింటిదోవపట్టి నడకసాగించాడు. కాని, ఆలోచనలమీద ఆలోచనలతో తల బరువెక్కి

తనలో తాను యిలా అనుకొంటూ నడుస్తున్నాడు—
 “పాపం! నా సైకిల్ వద్దో పెద్దగోతిలో పడ్డాడు.
 చిన్నప్పుడుకూడా చాలా విచ్చలవిడిగా ప్రవర్తించిన
 మనిషి—అదంతా చాలాకాలంక్రిందటి మాట—
 అయితేనేం? భగవంతుని చిద్విలాసానికి హద్దుమేర
 లంటూఉండవు. ఆ! అసలునంగతి అనేఅయిఉంటుంది.
 అతని తాలూకు పాపిష్టి సాగత్యదోషం ఏదో యీ
 విధంగా అతనిని కట్టుకొని వడ్డిస్తోంది. అతను బయట
 పెట్టుటకు వీలులేని పాపకర్మలతోనే ఏదో అతనికొక
 ప్రణంలాగున తగులుకున్నాడు—ఏనాడో ఏకాంతానికి
 అతడు చేసిన అపచారం ఏదో, మనస్సుకు మళ్ళీ జ్ఞాన
 కంఠాకపోయినా, దాని ప్రాయశ్చిత్తం ఎప్పుడు అతను
 అనుభవిస్తున్నాడు” అని తనలోతాను అనుకుంటూ
 అట్టర్సను నడుస్తున్నాడు. మధ్యమధ్య కొంతసేపు తన
 పూర్వప్రసర్తననుకూడా ఆత్మపరిశీలన చేసుకుంటూ,
 ఎక్కడెక్కడి మాగుమూల విషయాలనూ మననం
 చేయడం ప్రారంభించాడు. ఏదైనా ఒక పాప అపచార
 దోష విశాచము తన కంటుకొని యున్నదేమో నని
 తనకుతానే శోధించి చూచుకున్నాడు. అతని గత
 జీవితప్రవర్తనం నిష్కల్మషంగానే ఉంది. నిజంగా వారి
 పూర్వచరిత్రలో అపచారదోషాలు అనుమానించ
 గల్గినవాళ్లు ఎవ్వరూ ఉండరు. అయినప్పటికీ, తన
 జీవితంలో తనకుకన్పించిన అనేక దుష్కర్మదోషాలకు
 తానే మనస్సులో క్రుంగిపోయినాడు. కాని, తాను

కొన్ని పాడుపనులను సంకల్పించి విరమించిన విషయం తలచుకొని తనలో తానే సంకోచిస్తూ సంతోషించాడు—ఇంతలో తాను యోచిస్తున్న అసలు విషయానికి తిరిగివచ్చాడు—ఒక ఆశావకాశం హఠాత్తుగా అతనికి స్ఫురించినట్లయింది. “హైద్రాబాద్ సంకతి ఏమిటో కొంత తగ్గరచిచూచినట్లయితే, అతని మర్కం ఏదో కొంత తప్పక బయటపడుతుంది—అతని చూపులను బట్టి కొన్ని కృత్రిమ తంత్రాలు ఉండి ఉంటాయి—జెకీల్ ప్రవర్తనలో ఎటువంటి ఎంతటి మహాసాధారణములు కన్పించినప్పటికీ, యీ హైద్రాబాద్ క్రూర తత్వార్థత రహస్య విశేషములతో పోల్చిచూచినప్పుడు జెకీల్ ప్రవర్తన పట్టపగటి సూర్యకాంతివలె నిర్మలంగా కన్పిస్తుంది—ఇప్పుడు నడుస్తూఉన్న వ్యవహారం ఎల్లకాలం సాగనేరదు. హైద్రాబాద్ జెకీల్ మంచం దగ్గరకు దొంగవలె యీ దుర్భాషుడు చాటుమాటుగా చేరుతూ ఉండడం ఏమిటో తల్చుకుంటే నాకు గుండె స్తంభించినట్లవుతోంది. పాపం! హైద్రాబాద్ వ్రాసిక వీలునామా సంకతియున్నా అందులోని అంశములున్నా యీ హైద్రాబాద్ కు తెలిసినట్లయితే, ఆస్తికి అంతటికీ తానే ఉత్తరాధికారియై స్వరగా భుక్తపంచుకోవలెననే ఆశురత అతనిలో అమితమైపోతుంది—ఏమైనాసరే, జెకీల్ గనుక నాకు అవకాశమిస్తే, యీ విషయంలో నేను పట్టుదలగా కల్పించుకోవాలి. జెకీల్ గనుక నాకు అవకాశమిస్తే—”అని అట్టర్సను తనలో

తాను తర్జింనుకుంటూనడిచాడు. ఎందుచేతనంటే, అవీలునామాలోని పరతు వాక్యాలు అతని కండ్లముందర అద్దంలో కన్పించినట్లుగా కన్పించాయి.

3. డాక్టర్ జెకిల్ నిశ్చింతగా ఉన్నాడు

పదిహేను దినములు గడచిన సిమ్మట, అద్భుత పశాత్తు, డాక్టరు లాన్యను తన తాలూకు అయిదారుగురు పాతన్నేహితులకు విందు చేశాడు. విందుకు వచ్చిన వాళ్లందరూ ముసలివాళ్లే— అందరూ ద్రాక్షారసం అంటే రుచితెలిసి దాని మంచిచెడ్డల విమర్శించగల్గినవాళ్లే. వీరందరూ బుద్ధిమంతులు— మర్యాదస్థులు. అట్టర్సను పూత్రము, విందు అంతా అయినతర్వాత, మిగిలిన వాళ్లందరూ వెళ్లిపోయిన తర్వాత, అక్కడే తిప్పవేసి కూర్చున్నాడు. ఈ విధంగా తానుమాత్రము దిగబడి బాతాఖాసీ చేస్తూ ఉండడం యీ పర్యాయమే అతను కొత్తగా చేసిన పన్నాగము కాదు. ఈ విధంగా ఇదివరకు అనేక డజనుల పర్యాయము చేశాడు. అట్టర్సను అంటే కొందరికి యిష్టుడు. ఇష్టుడైనవారికి పరమయిష్టుడు. డబ్బామ్రోగినట్లుగా ఊకదంపుగా తియ్యగా మెర మెచ్చులు మాట్లాడే స్నేహితబృందమంతా గడపదాటి బయటకు నిష్క్రమించినతర్వాత, సరదాలేని అట్టర్సనుగారిలో గోష్ఠి సాగించవలెననే దిలాసాగలవాళ్లు

చాలానుంది ఉన్నారు. సాధారణంగా ముఖప్రీతి పేల
పిండి కబుర్లతో కందిమొత్తినప్పుడు ఇటువంటి మిత
భాషితో ఏకాంతప్రముఖితో కానిక్షేపం చేయడంవల్ల
మనస్సుకు ఎంతో స్థిమితముగా ఉండేది. అతని మానం
వల్ల వారి మనస్సు నిదానంగా ఉండేది. ఈ విష
యంలో డాక్టరు జెకిల్ కూడా, అట్టర్నరుగారి గోష్టికి
మక్కునపడేవాడని చెప్పనొసినదే. అక్కడ
హాలులో ఉన్న నెగడుకు ఎదురుగా డాక్టరు జెకిల్
కూర్చున్నాడు. యాభిప్రీతివాడు. నున్నని ముఖం.
భారీసైజు ముఖం. నృథకాయుకు. మనిషిలో కొంత
ఓరమాపు ఉంది. అతనిలో సామర్థ్యం కన్పిస్తోంది.
దాక్షిణ్యం కూడా చాలా ఉంది. అట్టర్నరు అంటే
అతనికి నిజమైన, గాఢమైన అభిమానం అంతరంగంలో
ఉంది. ఆ విషయం అతని చూపులోనే కన్పిస్తుంది

అట్టర్నరు సంభాషణ ప్రారంభించి, “నీతో
మాట్లాడవలెనని నాకు చాలా ఆసక్తిగా ఉంది. నీవు
ప్రాసినటువంటి ఆ వీలునామా సంగతి నీకు తెలుసు
కదూ?” అన్నాడు.

ఈ విషయం అతనికి అంతగా రుచించదని
పరాయివాడు అనుకుంటాడు. కాని, డాక్టరు జెకిల్ కు
ఆప్రస్తావన సరదాగానే ఉంది. “అట్టర్నరు! నావంటి
వాడు నీకు సార్టీమై నీఖాతాదారు అవడం నిజంగా నీ
దురదృష్టం. నావీలునామా విషయమై నీవు పడు
తున్నంత ఆందోళన నేనింకెవ్వరిలోనూ చూడలేదు.

శాస్త్ర చర్చలలో నా అప్రాచ్యపు సిద్ధాంతములకు డాక్టరు లాన్యనువంటి పాతధోరణి పండితుడు సీమాదిరిగానే నన్ను గూర్చి కొంత ఆవేదన పడుతూ, ఉంటాడు. అతను చాలా మంచివాడు. నాకు తెలుసు. ఆవిషయమై సీవేమీ ముఖం చిట్లించనక్కరలేదు. డాక్టరు లాన్యను దివ్యమైన సత్పురుషుడు. అతని మంచితనం యింకా నాకు బోధపడవలసింది చాలా ఉంది. ఎన్ని చెప్పినా, అతనిదిమాత్రం తాతలనాటి పాతపాండిత్యం. పాత సిద్ధాంతాలకు సాష్టాంగప్రణామాలు చేసే వట్టి అంధప్రాయుడు. డాక్టరు లాన్యను విషయములో నాకు ఉన్న ఆశలు భంగమైనట్లుగా యింకెప్పరి విషయంలోనూ భగ్నం కాలేదు.” అని డాక్టరు జేకిల్ ప్రస్తావించాడు.

“మీ వీలునామాను నేనెన్నడూ హర్షించలేదు. ఆనంగతి మీకు తెలుసుగదా” అని అట్టర్సను తన వ్యవహారవిషయం తిరిగి సాగించాడు. డాక్టరు లాన్యను విషయమై ప్రారంభించిన కొత్తవిషయాన్ని అంతగా అట్టర్సను లక్ష్యం చేయలేదు.

“నావీలునామా విషయమా? అవును. నిజమే, అదంతా నాకు తెలుసు. నీవు నాతో అన్నావుకూడా.” అని డాక్టరు జేకిల్ చలాకిగా మాట అందుకున్నాడు.

“మంచిదే. ఆవిషయమే తిరిగి నీతో చెప్పతున్నాను. హైడ్ అనే యువకుని గూర్చి యిటీవల

నాకు కొంత తెలియవచ్చింది.” అని లాయరు చర్చ సాగిస్తూ అన్నాడు.

ఆ మాటతో డాక్టరు జెకిల్ ముఖం తెల్లబోయింది. పెదవులు పాలిపోయినాయి. అతని చూపులో కళ లేదు. “ఆవిషయమై యింకా చెప్పితే నేను వినదలచుకోలేదు. ఈ ప్రస్తావనకు స్వస్తి చెప్పవలెనని మన మిద్దరమూ యిదివరకే ఒప్పందం చేసికొన్నాం” అని డాక్టరు జెకిల్ అన్నాడు.

“నేను విన్నదంతా చాలా ఘోరంగా ఉంది” అన్నాడు అట్టర్సను.

“ఆ వ్యవహారంలో కలిగే కొత్త మార్పు ఏమీ ఉండదు. నా సందర్భస్థితి ఏమిటో నీవు సరిగ్గా గ్రహించడంలేదు. నాపరిస్థితి అంతా ఒక సంకటావస్థగా ఉంది అట్టర్సన్ ! నా వ్యవహారం అంతా విపరీతావస్థగా ఉంది. చాలా విపరీతావస్థగా ఉంది. కేవలం మాటలతోనూ చర్చలతోనూ చక్కబడే వ్యవహారం కాదిది.” అని డాక్టరు జెకిల్ కొంత అగమ్యగోచరంగా సంభాషించాడు.

అప్పుడు అట్టర్సను యిలా అన్నాడు. “జెకిల్ ! నీవు నన్ను ఎరుగుదువుగదా. నేను నమ్మదగిన మనిషి నేగదా. ఈవిషయంలో నీవు నాతో మర్మం విడిచి ఉన్నదంతా వివరించి చెప్ప—నిన్ను నీ చిక్కులలో నుంచి నేను నిస్సంశయంగా తప్పించగలను.”

ఆ మాటలకు డాక్టరు జేకీల్ యిచ్చిన ప్రశస్తి త్తరం ఇది. “అట్టర్నర్ ను హాశిమీ! నీవు నా మేలు చాలా కోరినవాడవు. విజం. నుమ్మాటికి నా మేలు కోరినవాడవు. అందుకై నా కృతజ్ఞత వెల్లడించడానికి మాటలు చాలవు. నీవంటే నాకు పూర్ణ సమ్మకం ఉంది నిన్ను సమ్మోహిణిగా బ్రతికికిన్న వాళ్ళల్లో ఏనర మాన వుణ్ణి నేను నమ్మను. ఆమాటకు వస్తే అంతగా నన్ను నేనే నమ్మను. కాని, అసలు సరయం నీవు అపోహ పడుతున్నది కావేకాదు. నీవు అనుమానించినంత అధ్యాత్మంకాదు నా సరయం. నీకు ఒక్కపరయం నొక్క వక్కాణిస్తున్నాను. కావాలంటే ఈక్షణంలో హైకోర్టు సమీక్షం లేకుండా నేను ఉండగలను ఆ విషయంలో నీకు నేను చేతిలో చేయివేస్తాను. నీకు నేను కృతజ్ఞుణ్ణి అని మరల మరల నివేదించుకుంటున్నాను. అట్టర్నర్ ! నీకొక్క చిన్నమాట చెప్తాను. అది నీవు సావధానంగా చిత్తగిస్తావని నా ఊహ. ఇది కేవలము నా ఆంతరంగిక వ్యవహారవిషయం. గనుక, దానిని వైకెల్లివద్దని నామనవి—”

నేగడువంక మాస్తూ అట్టర్నర్ కొంచెం నేవు ఏదో ఆలోచన చేశాడు.

“అవును నీవు చెప్పినదంతా చాలా సబబుగా ఉంది” అని అట్టర్నరు లేవబోతూ చిట్టచివరకు అన్నాడు.

ఆమాటమీద డాక్టరు జెకల్ తిరిగి ప్రస్తావిస్తూ, అన్నాడు. “మంచిది - సరే - ఈవ్యవహారవిషయమై మనము కొంత ప్రస్తావించాము గనుకనున్నూ యీ విషయమై యిదే ఆఖరువర్యాయంగా మనం ముచ్చటించడం అవుతుంది గనుకనున్నూ ఒక్కవిషయం నీవు గ్రహించావని నా ఆభిలాష. వాడం! హైకలీచయంలో నాకు చాలా సన్నిహితప్రసక్తి ఉంది. అతనిని నీవు చూచావని నాకు తెలుసు అతడు కూడా ఆనంగతి నాతో చెప్పాడు అతడు సైకో చాలాదుఃఖముగా బేముర్యావగా ప్రవర్తించిఉంటాడు. అయినప్పటికీ, ఆయువకుని విషయంలో నాకు చాలా ఆప్తసంబంధం ఉంది. నేను లేకుండా పోయినట్లయితే, అతనిని నీవు నహించి, అతనికి చెందనొసిన హక్కు భుక్తములు అతనికి చెందేట్లుగా నీవు చేస్తానని నాకు వాగ్దానం చేయి. అంతేచాలు అట్లర్నక్! నిజవిషయం అంతా నీకుపోషణకీతే నీవు తప్పకుండా అలాచేస్తావనే నావిశ్వాసం. నీవు ఆ వాగ్దానం నాకుచేస్తే, నా మనస్సులో ఉన్న బరువు చాలా తోలగిపోతుంది.

ఆమాటలు లాయరు విని “అతడంటే నాకు యిప్పమే అని మాత్రము నేను సైకో ముఖప్రీతిగా అనలేను” అన్నాడు.

అట్లర్నను బుజుమీద డాక్టరు జెకల్ తన చెయ్యివేసి తట్టుతూ “అదికాదు నేనుకోరేది. బరుగవలసినదంతా న్యాయంగా జరిగితేచాలు.

నేను యీ తనువు చాలించినతర్వాత నాయందు గౌరవముంచి నీవు అతనికి చేయవలసిన సహాయం చేయవలెనని మాత్రమే కోరుతున్నాను" అన్నాడు.

అట్టర్సెన్ అణచుకోలేని నిట్టూర్పునిడిచి "సరే! అల్లాగే నేను నీకు వాగ్దానం చేస్తున్నాను" అన్నాడు.

4 క్యారూ హత్యావ్యవహారం

ఒక సంవత్సరకాలం గడచిన పిమ్మట 18-సం॥

అక్టోబరుమాసంలో కనివిని యెరుగని ఘోరమైన హత్య ఒకటి జరిగింది. ఈ హత్యా వ్యవహారంతో లండనునగరం అంతా అట్టుడికినట్టుడికి పోయింది. హత్య చేయబడిన మనిషి చాలా ఘరానా కుటుంబం లోని వాడగుటవల్ల నగరంలో మరింత గర్జోలు పుట్టింది. హత్యనుగూర్చి తెలియవచ్చిన వివరములు ఎక్కువగా ఏమీలేవు. కాని, తెలిసిన కొద్దీ వివరములైనా చాలా దారుణంగా ఉన్నాయి. నదిబిడ్డన సమీపంలోనే ఒకయిల్లు ఉంది. ఆయింట్లో ఒక పనికత్తె (పెండ్లికానిపడుచు) నివసిస్తోంది. ఆమె రాత్రి పదికొండు గంటలవేళ నిద్రపోదామనే ఉద్దేశంతో వేడమీదకు వెళ్ళింది. తెల్లవారుజామున పొగమంచు నగరమంతా ఆవరించింది. కాని, తత్పూర్వం రాత్రి అంతా మబ్బుగిబ్బు లేకుండా

ఆకాశంఅంతా నిర్మలంగా ఉంది. ఆనాడు పౌర్ణమి. పండువెన్నెలతో వీధిఅంతా పిండి ఆరబోసినట్లుంది. ఆమేడమింది కిటికీలోనుంచి చూస్తే వీధి అంతా చక్కగా కన్పిస్తుంది. ఆపడుచుప్పి కొంచెం విలాసంగా వెన్నెలనిహారాలు చేసేరకం అంటారు. ఆనాటిరాత్రి కిటికీస్రక్కనేడన్న ఒక పెట్టెమీద ఆప్పి కూర్చుంటే, తియ్యనికమ్మని తలపులు ఏవో కలలవలె అలలవలె ఆ అమ్మాయి మనస్సులో తిరుగుతున్నాయి. ఆనాటి రాత్రి ఆప్పిల్లకు ఈస్రపంచంమీదనే మంచినరదా కలిగిందట. మానవలోకం అంటే ఆనాటిరాత్రి కలిగినంత మక్కువ యిక్కెప్పుడూ ఆమె జన్మలో కలుగలేదట. ఆరాత్రి జరిగిన ఘోరవిషాదం ఆప్పిల్ల వివరించి చెప్పినప్పుడు, కంటకడిపెట్టి వైరీతిగా అంటూ ఉండేది. ఆరీతిగా ఆప్పి అక్కడ కూర్చుండి కిటికీలోనుంచి చూస్తూఉంటే తెల్లని తలవెండ్రుకలు కలిగి వయస్సు ముడిరినటువంటి అందగాడైన ఒక పెద్దమనిషి ఆసందు లోనికి వస్తూ ఉన్నట్లుగా ఆమె కనిపెట్టింది. ఆపెద్ద మనిషికి ఆసందులోనే ఒక పొట్టిమనిషి ఎదురుగా నడిచి వస్తున్నాడు. ఇతనిని ఆప్పిల్ల మొదట్లో అంత ఎక్కువగా లక్ష్యంచేసి గమనించలేదు. మేడ కిటికీవద్ద కూర్చున్న ఆప్పిల్లకు ఎదురుగా సందులో వాల్లిద్దరూ కలిసికొన్నారు. ఒకరితోఒకరు మాట్లాడు కొనుటకు వీలైనంత దగ్గరలోకి వచ్చారు. పొడగరి యైన పెద్దమనిషి చాలా మర్యాదగా రెంహోమనిషిని

పలుకరించాడు. ఎలుకరించిన సిమ్మట ప్రస్తావించిన విషయంలో సశేష మేమీలేదు. అతడు తన చేయి చూపి ఏదో చూపించుచుండుటనుబట్టి చూడగా, తనకు కొవల సినత్రోవ ఏదో అడుగుతున్నాడని అర్థమౌతూ ఉంది. ఆపొడుగుపాటిమనిషి ముఖం వెన్నెలలో బాగా ప్రకాశిస్తోంది. అతని ముఖంవంక ఆపిల్ల సరదాగా చూస్తూ ఉంది. అతని ముఖంలో పాతరకపు సత్యకాలపు మానవుని వుంచితనమూ, మర్యాదా బాగా కనిస్తున్నాయి. చక్కని సుషన్నగృహస్థుగా కనించాడు. రెండోమనిషివంక కూడా ఆపిల్ల దృష్టి మరల్చి చూచింది. ఇదివరలో ఒక పర్యాయము తన యజమాని సుదర్శనార్థం వచ్చియుండి నలువంటి హైజ్ అనేటటువంటివాడే యితడని గుర్తుపట్టింది. ఇదివరకు అతనిని చూడగానే ఆపిల్లకు ఒక విధమైన అసహ్యం కలిగింది. అతనిచేతిలో లావుపాటి చేతి కర్ర ఒకటి ఉంది. ఆకర్రను అతడు సరదాగా యిటూ అటూ ఆడిస్తున్నాడు. అతను అక్కడ నిల్చున్నంత సేపూ ఒక్కమాటయినా మాట్లాడలేదు. ఆ మనిషికి ఓద్రుఅనేది లేనట్లుగా పల్ల బిగువున చెప్పినదంతా వింటూ నిల్చున్నాడు. అప్పుడు అతనికేదో శివ మెత్తినట్లుగా ఆగ్రహవేగం హఠాత్తుగా వచ్చింది. తన పాదంతో నేలను ఒక్క తన్నుతన్ని తన చేతి కర్రను గిర్రున బాణాకర్రలాగున త్రిప్పి, పిచ్చి ఎత్తిన వానిలాగున హుంకరించాడు. ఆ పొడుగాటి పెద్ద

మనిషి ఈ తరహాచూచి నిర్ఘాంతపోయి వెనుకకు అడుగువేశాడు. ఇక హైకోర్టు షట్టసగ్గాలు లేవు. వెంటనే ఒక్కదెబ్బతో ఆపెద్ద మనిషిని నేలమీదకు పడగొట్టివేశాడు. మరుక్షణంలోనే అతడు క్రూర కిరాతునివలె లంఘించి క్రింద పడియున్న మనిషిమీద తన కాళ్లుపెట్టి శ్రోక్కుతూ చేతి కర్రతో దెబ్బమీద దెబ్బఆడకుండా కొట్టడంనాగించాడు. ఆదెబ్బలకు ఎముకలు పెళిపెళిమని విరిగిపోయినాయి. కళ్ళేబరం రస్తామీద ఎగిరిపడింది. ఈ ఘాతుక దృశ్యములతో ఈ భీకరధ్వనులతో ఆపిల్ల గుండె తల్లడిల్లి మూర్ఛ పోయింది.

ఆపిల్లకు తిరిగి స్పృహ వచ్చేసరికి రాత్రి రెండు గంటలయింది. అప్పుడు పోలీసువారికి ఆమె కబురుచేసింది. ఖాసీ చేసినవాడు పలాయనమై అప్పటికే చాలా నేపయింది. కాని, అతడు చంపినటువంటి మానవుడు ఆసందుమధ్య తుక్కుతుక్కు అయి పడిఉన్నాడు. అతనిని ఏకర్రతో చావగొట్టినాడో ఆకర చాలా గట్టిచేవగల మంచీరకం కర్ర. అటువంటికర్ర కూడా, యీ కిరాతక కృత్యంలో మధ్యకు విరిగిపోయింది. విరిగిపోయిన సగం భాగం ఆవిసురులో వెళ్లి రోడ్డు ప్రక్కనున్న మురుగు కాల్వలో పడింది. ఆకర తాలూకు రెండో అర్థభాగం హంతకుని చేతిలోనే ఉండడంవల్ల అతడు వెంటటసికొని పోయిఉంటాడు. చనిపోయినవాని దుస్తులలో ఒక

పరున్నా, ఒక బంగారు గడియారమున్నూ కన్పించాయి. వేరే కాగితాలుగాని, కాగితాలుగాని ఏమిన్నీ లేవు. చీట్లు అంటించి నీలువేసిన కవరు ఒక్కటి మాత్రం ఉంది. బహుశః దానిని పోస్టులో వేయడానికి తీసికొని పోతూ ఉండవచ్చు. ఆ కవరుమీద అట్టర్సను పేరూ, చిరునామా వ్రాయబడి ఉన్నాయి.

మరునాడుదయము, లాయరు గారైన అట్టర్సను వద్దకు ఆయన యింకా నిద్రలేవకపూర్వమే, ఆ కవరును తీసికొని ఒకరు వచ్చారు. సంగతి సందర్భములన్నీ అతనికి వివరించారో లేదో, ఆ కవరును అతడు చూచాడో లేదో, వెంటనే అట్టర్సను గంభీరంగా మూతివిరిచి, “శవాన్ని నేను చూచే వరకు ఇష్టమీ చెప్పలేను” అన్నాడు. ఇది చాలా పెద్ద గాథ కావచ్చు. నేను డ్రెస్ వేసికొని వచ్చేవరకు దయచేసి కొంచెంకూర్చోండి” అని అట్టర్సను పలికి, అదే గంభీర ముఖవైఖరితో ఆదరాభాదరా ఏవో కాఫీ సీట్లూ ఫలాహారమూ ఆరగించి, పోలీసుస్టేషనుకు బండి మీద వెళ్లాడు. అక్కడికి శవాన్ని అదివరకే చేర్చారు. పోలీసుస్టేషనులో ఒక గదిలో ఉంచబడిన ఆ శవాన్ని అతడు చూచి తల పంకించాడు.

“అవును. ఈయనను నేను గుర్తుపట్టగలను. ఈయనే ‘సర్ డాన్వెర్సు క్యారూ’ అని చెప్పవలసి వచ్చినందుకు నాకు విచారంగా ఉంది.” అని అట్టర్సను అన్నాడు.

వెంటనే పోలీసు అధికారి ఆశ్చర్యపడి, “ఏమిటండీ! ఎంతమాట! అటువంటిది సుభవమా?” అని ప్రశ్నించాడు. కాని యిటువంటి పెద్దకేసులలో తన పోలీసువృత్తికి సహజమైన ఉత్సాహసక్తితో కట్టుతిప్పి, “అయితే, ఇది చాలా పెద్దగొడవ అవుతుందన్నమాట—చునిసివి వెళుకొంటున్నది విషయంలో మీరుకూడా మాకు సహాయం చేయవచ్చు” అన్నాడు. మేడమీద ఉండి పనికత్తు చూచిచెప్పిన సంగతులన్నీ సంగ్రహంగా వివరించిన సిమ్మట విరిగిన చేతికర్ర ముక్కను అట్టర్సనుకు చూపించాడు.

ఈ సందర్భంలో హైకోర్టు పేరు ఎక్కడానే అట్టర్సను వెనక్కి జంకి కలవరపడ్డాడు. కాని, చేతికర్రముక్కను చూపించగానే ఆయనకు సంతోషం నివృత్తి అయింది. విరిగినకర్ర తునకను చూడగానే అది తానిదివరకు వెళ్ళేంత దూరం వెళ్ళిన జెకెట్ కు బహుమానంగా యిచ్చిన చేతికర్ర యని సులభంగా గుర్తించాడు.

“ఈ హైకోర్టు అనేమిటి చాలా పొట్టివాడేనా?” అని అట్టర్సను ప్రశ్నించాడు.

“విశేషంగా పొట్టివాడనిన్నీ చాలా దుమ్మి ర్గపు చూపులు గలవాడనిన్నీ ఆపనికత్తె చెప్పింది” అన్నాడు పోలీసు ఆఫీసరు.

అట్టర్సను కొంచెం నేపు యోచించాడు. చివరకు

తెలవైకెళ్లి, “నాబుడిలో మీగు వస్తే అతను ఉండే యిల్లు మీకు నేను మాసిస్తాను” అన్నాడు.

అస్పటికి ఉదయము తొమ్మిది గంటలైంది. ఆ ఋతువులో అదే మొదటిరోజు మంచు ప్రారంభం. ఆకాశం అంతా గోధూళికప్పినట్లుగా మంచుతెరలు ఆనరించాయి. కాని ఈవరుగాలి దిట్టంగా వీస్తూ ఉండడంవల్ల మంచుతెరలు మధ్యమధ్య చెదరి పోతున్నాయి. ఆ మంచులో గుర్రపుబంజీ వీధి తర్వాతి వీధి దాటి మెట్టిగా నడుస్తోంది. ఆ నీరెండలో వింతరంగుల కాంతులు మంచుతెరలమధ్య అట్టర్ప నుకు కన్పించాయి ఇక్కడ ఈనగరభాగంలో వెల్తురు తక్కువగా ఉంటుంది. సాయంకాలపు కనుచీకటివలె ఉంటుంది. మంటల్లోనుంచి వచ్చిన ఎర్రని వెల్తురువలె మంచులోనుంచి ఉదయక్షీప్త ఎర్రగా కన్పిస్తుంది. మధ్య మధ్య రవ్యంత మంచు చెదరిపోయినప్పుడు సూర్యకిరణం బాణాలాగున తగులుతూ ఉంటుంది. సోహో చాకు అసలే బావురు మన్నట్లుంటుంది. ఆనాటిఉదయం వింత రంగుల మంచు ముసుగులలో, బురదరస్తాలతో, ముడికి యొడ్డే బాటసారులతో, యిదివరకెప్పుడూ ఆర్పి యుండని దీపాలతో, లేదా ఇప్పుడు చుట్టూ ముట్టడించిన మనక చీకటిని పారదోలుటకై తిరిగి వెలిగించబడిన దీపాలతో, లాయరు కళ్ళకు ఆవీధి ఎట్లా ఉన్నదంటే, పీఠకలలో కన్పించిన పాడుపట్టణములోని బడి మారుమూల వాడవలె ఉంది. అంతేకాదు.

కృత్య చాత్య కృతహారం

అప్పు డాయనమనస్సులో తిరుగుచున్న ఆలోచనలు కూడా చాలా అయోమయంగా ఉన్నాయి. తన ప్రక్కనే బండిలో కూర్చుండిన పోలీసు అధికారిని చూచినప్పుడు ఆ దండనాధికారులు మూలంగా కలిగే టటువంటి మామూలు గుండెనడ కలిగింది. ఎందుచేతనంటే ఈ పోలీసు అధికారులు ఒక్కొక్కప్పుడు ఏమీ సంబంధం లేని వాళ్లను కూడా బుధించి నిర్బంధించి బాధిస్తారు.

చేరవలసిన చిరునామాగా, యింట్లోకి బండి సమూహిస్తోంది. ఆ సమయంలో మంచు కేరణ కొంచెం వికసోనూ, కడిపోనూ ఉంది. ఒక చీకటిగొంతు కంటి ఎగుట కప్పిగూడున్నట నారానూ కాణమూ, ప్రూచి కాఫీ హోటల్నూ, అనాలనూ చిల్లర సరకులూ రెండణాల ముగ బ్యూ అస్కే నూకాణమూ, గుమ్మముముందు గుంపుకూసిన చింపరిగొంతు, పిల్లలమూకలూ, ఉదయం వేళి ఒక కస్సు వేడవేడిది తాగివద్దామని బయటకు బయలుదేరిన నానాజాతుల వనితలూ, యివన్నీ కన్పించాయి. ఇంతలోనే మంచుతెర తిరిగి దట్టంగా గోధుమరంగు బుర్రులాలాగున ఆవరించింది. ఆమురికి పరిసర ప్రదేశం కంటికి కన్పించకుండా పోయింది. అక్కడే హెన్రీ జెకిల్ గారి ఆప్తమిత్రుని యిల్లు— రెండున్నర లక్షల నవరనుల ఆస్తికి ఉత్తరాధికారి కాబోయే ఆప్తమిత్రుని యిల్లు. అది.

తెల్లగా ముగ్గు బుట్టవలె తల నెరిసి, గంతం భరిణలాంటి ముఖంగా ముసలి దొకతే వచ్చి తలుపు తెరచింది. తెచ్చిపెట్టుకున్న కపటమర్యాదలు చూపించిందిగాని దాని ముఖంలో దుస్వభావం ఉంది. పైకిమాత్రం చాలా తియ్యగా మన్ననగా మాట్లాడింది. “అవును యీయిల్లు పైకే గారిదే కాని ఆయన యింట్లోలేరు ఎక్కడికో వెళ్లారు. గతరాత్రి ఆయన యింటికి రావడమే చాలా ఆనందంగా వచ్చారు. కాని, తిరిగి మరొక గంటలోనే వెళ్లిపోయినారు.” అని ఆముసలిది చెప్పింది. అవును అందులో వింత విశేషమేమీ లేదు. ఆయన కట్టుబాటైన క్రమమైన అభ్యాసాలు కలనాడు కాడు. తరచు యింట్లో ఉండడు. ఎందుచేతనంటే ఆ ముసలిది చెప్పినమాటలనుబట్టి ఆయనను ఆ ముసలిది నిన్ననే చూచింది. కాని అంతకుముందు రెండునెలల యీ మధ్యకాలంలో ఎప్పుడూ చూడలేదు.

“సరే - మంచిదేగాని, ఒకసారి ఆయన ఉండే గదులు మేము చూడాలి” అని లాయరు అన్నాడు. అటువంటిపని సాధ్యమేదనని ఆముసలిది అనబోతూఉండే సమయంలో లాయరుమాట అందుకొని, “నావెంట వచ్చిన యీయన ఎవరో తెలుసుకోనేర పరిశోధనలు చేసే పోలీసుశాఖలోని ఇనస్పెక్టరు అయిన న్యూకామెన్ గారు యీయన” అన్నాడు.

ఆమాటకు ఆస్త్రీముఖంలో సంతోషం కనిపించింది. కాని ఆ సంతోషంలో విద్యేషంకూడా ఉంది. “చిత్తం. అట్లాగా! మాయజమానిచిక్కులలో పడ్డాడన్నమాట! అయితే, ఆయన ఏంచేశాడు? అన్నది ఆమె.

అట్టర్సనున్నూ, పోలీసు ఇన్ స్పెక్టరున్నూ ఒకరి ముఖం ఒకరు చూచుకొన్నారు. “ఇతని సంగతి చూస్తే ఎవ్వరికీ నచ్చినవాడల్లే లేడు.” అని పోలీసు అనికారి అట్టర్సచుతో అన్నాడు. ఆమెవంక తిరిగి, “ఇటు చూడు ముసలమ్మా! ఈ ప్రదేశం నలువైపులనూ నేనూ నామిత్రుడూ చూడాలి. కనుక మమ్ములోపలికి వెళ్ళనియ్యాలి” అన్నాడు.

ఆ యింటిలో ఆ ముసలమ్మతప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు. ఆమెకూడా లేకపోతే, యిల్లంతా ఖాళీయిల్లు అన్నమాట—ఆయిల్లు అంతటిలో హైకో ఉపయోగించేవి రెండు గదులుమాత్రమే. ఈ రెండు గదులలో చాలాసాగసైన విలువగలబట్టలూ కుర్చీలూ వగైరా మేజానామాన్లు దర్జాగా అమర్చబడి ఉన్నాయి. ఒక చిన్నగదినిండా ద్రాక్షాశనం దండిగా ఉంది. బల్లమీద వెండిసల్లెములూ, చక్కగా పరచిన సాగసైన గుడ్డలూ ఉన్నాయి. గోడకు తగిలింపబడిన చక్కనిపటం ఒకటి ఉంది. బహుశః అది డాక్టరు జెకీల్ గారు బహుమానంగా యిచ్చినదై ఉంటుందని అట్టర్సను ఊహించాడు. ఎందుకంటే

శైలిలో కళాభిరుచి కొంత ఉంది. గదులలో క్రింద పరచబడిన తివాసులరంగులు కన్నుల పండువుగా ఉన్నాయి. ప్రస్తుతము గదులను పరిశీలించి చూడగా, యిటీవలనే యంతకుముందే, చాలా హడావుడిగా సోదా చేసినట్లు వస్తువులు కొన్ని చిందరవందరగా ఉన్నాయి. దుస్తులు నేమీమీద పడి ఉన్నాయి. చొక్కాలజేబులు ఉల్టానీదాగా లోపలి వైపు పైకితిరుగ వేసి ఉన్నాయి బల్లసోరుగుల తాళాలు తియబడి నెరువబడినాయి. అక్కడ ఉన్న నెగడువద్ద కాగితాలుకాల్చిన బూడిద ఉంది. ఆ బూడిదలో బ్యాంకు చెక్కు పుస్తకం తాలూకు పూర్వార్థభాగాల పొత్తి బకటి నగులబసకుండా పడికింది చూచి, దానిని పోలీసు ఇన్ స్పెక్టరు పైకితీశాడు. పరిగిన చేతికర్ర తాలూకు రెండో అర్థభాగం కలుపునందన ఉంది. ఈ రిక్రముక్క దొరకడం మూలంగా ఆ పోలీసు అధికారి అనుమానాలు పూర్తిగా బలంబడ్డాయి. అందువల్లనే, అది దొరికినందకు అమితానందభరి తుడైనాడు. ఖాసీ చేసిన వాని బ్యాంకుఖాతాలో అనేక వేల నవరనుల మొత్తం నిల్వ ఉన్నట్లుగా కన్పిస్తోంది. కనుక బ్యాంకుకుకూడా వెళ్ళి విచారించవచ్చుననే ఆశతో పోలీసు ఆఫీసరుకు పూర్తిగా సంతృప్తి కలిగింది.

ఆ కారణంచేత అట్టర్సనుగారితో, పోలీసు ఆఫీసరు యిలా అన్నాడు. “బాబూ! ఇక నాడీ

హామి. ఈ మనిషి నా చేతులలో చిక్కాడు. అతనికి బహుశః బుర్రపోయింది. అలా కాకపోయినట్లయితే, యీ కర్రముక్క సత్య డిక్కడ విడిచిపెట్టి ఉండడు. అంతకంటే ఎక్కువైన దేమిటంటే, యీ బ్యాంకు చెక్కు పుస్తకమును తగులబెట్టేవాడు కాడు. నీమనిషి కైనా పైకంతోనే బ్రతుకు—ఇక మనం చేయవలసింది ఏమీలేదు. బ్యాంకువద్దకు వెళ్లి, అతని కోసం కనిపెట్టుకుని ఉండి, అతడు తిసికొనినచ్చే బ్యాంకు చెక్కులను పట్టుకోవాలి.

ఈ చివరిపని అంత సులభసాధ్యమైనదికాదు. ఎందుచేతనంటే, హైకోర్ట్ బాగా ముఖ్యరిచయం గల్గిన వాళ్లు చాలా కొద్దిమంది మాత్రమే ఉన్నారు. పైజెప్పిన ముసలిపనికై టైయింక్కు పెనిమిటికూడా అతనిని రెండుసార్లదే చూచియున్నాడు. హైకోర్ట్ సొంత కుటుంబం వా రెవ్వరూ ఎక్కడా కన్పించడంలేదు. అతని ఫోటో ఎన్నడూ తీయబడినట్లుగా లేదు. అతనిని వర్ణించి చెప్పగల కొద్దిమందికూడా లోకసహజంగా పరిశరివిభాలుగా వర్ణిస్తున్నారు. కాని ఒక్కవిషయంలో నీరందరూ ఏకీభవిస్తున్నారు. అది ఏమిటంటే, స్పష్టంగా వివరించడానికి ఏలులేని ఒక విధమగు అనిర్వచనీయ వికృతత్వం అతన్ని చూచిన వారి కందరికీ అతనిలో కన్పించింది.

5. ఒక ఉత్తరం - దాని సంగతి, సందర్భం

సాయంకాలంవేళ అది. అట్టర్సనుగాడు డాక్టరు జెకిల్ యింటికి చేరారు. అక్కడికి చేరగానే జెకిల్ గారి బట్టలైన పూల్ వెంటనే పచ్చి అట్టర్సను గారిని లోపలికి తీసికొనివెళ్లాడు. వంటయింటి గదు లలోనుంచి ఒక విశాలమైన ఖాళీ బాగాలోనికి తీసి కొని వెళ్లాడు. అది ఒకప్పుడు తోటగా ఉండేది. ఈ ఖాళీ బాగాగుండా ఒక భవనంలోకి తీసికొనివెళ్లాడు. ఆ భవనమును “మందిరం” అనిపిస్తూ, “శైల్యశ్రుతి శస్త్రశోధనశాల” అనిపిస్తూ పిలుస్తూఉండే వారు. సుస్థిరమైన ఒక శస్త్రవైద్యవివర్ధనకు ఆ భవనమును డాక్టరు జెకిల్ కొన్నాడు. కాని డాక్టరు జెకిల్ పండితుడు శైల్యశ్రుతి శస్త్రశ్రీక్షలలో అభిరుచి కలవాడు కాడు. ఆయనకు రిసాయన ప్రక్రియలలో అభిరుచి ఎక్కువ. అందువల్ల ఆ తోటప్రదేశం చివరి భాగంలోకి తన మకామును మార్చుకున్నాడు. తన మిత్రుడైన జెకిల్ యీ భవనంలో ఉండగా ఆయనను కలిసికొనడం అట్టర్సనుగారికి యిదే మొదటిసారి. ఆ భవనము యిండుమిండు చీకటికోణంగా ఉంది. కిటికీలు లేవు. ఆ మందిరంలోనుంచి నడచిపోతూఉంటే, ఆ భవనాన్ని వింతవింతగా చూస్తూ అట్టర్సను అడుగులు వేశాడు. ఒకప్పుడు ఆ మందిరం విద్యార్థులతో

నిండిఉండేది. కాని యిప్పుడది బావురుమంటూ నిశ్చ
 బ్ధంగా ఉంది. ద్రావకాలు, రసాయన పరిశోధనలు
 చేసే పరికరాలు మేజా బల్లలనిండా ఉన్నాయి. నేల
 మీద నీసాలు వగైరా బంగీచేసే పెట్టెలు పడి
 ఉన్నాయి. బంగీచేయడానికి ఉపయోగించే చెత్త, వీచు
 చెల్లాచదరుగా పడిఉంది. రసద్రవ్యములను కరగించే
 కొలిమి మీదుగా వెళ్ళు మందంగా మనకగా పడు
 తోంది. ఆ మందిరం రెండో చివర ఒక మెట్లవరుస
 ఉంది. ఆ మెట్ల వరుసమీద ఎర్రని బనాతుగుడ్డ కప్పబడి
 ఉంది. ఆ మెట్లవరుసను సరాసరిగాపోతే ఒక గుమ్మం
 ఉంది. ఆ గుమ్మంగుండా ఒక గదిలోకి ప్రవేశించ
 గానే అక్కడ డాక్టరు జెకిలు ఆయనకు స్వాగత
 మిచ్చాడు. ఆ గది చాలా విశాలమైనది. గదిలో గాజు
 బీరువాలు ఉన్నాయి. చత్రంమీద యిరుసు బిగి
 చిన పెద్ద నిలుపుటద్దం ఉంది. కచ్చేరి మేజా బల్ల
 కూడా ఉంది. అక్కడ చుమ్ముపట్టిన మూడు కిటికీలు
 ఇనుపఖడ్డలు గలవి ఉన్నాయి. నాటిగుండా చూస్తే
 బయట తోట ప్రదేశమైన ఖాళీ జాగా కనిస్తుంది.
 గదిలో ఉన్న నెగడు చక్కగా మండుతోంది.
 దాని పొగ గూడుచక్కనున్న అరమీద ఒక దీపం
 వెలుగుతూఉంది. ఎందుచేతనంటే, యిట్లోకి కూడా
 పొగమంచు దట్టంగావచ్చి పడుతోంది. ఆ నెగడు
 సమీపంగానే డాక్టరు జెకిల్ చాలా సుస్తీగా
 ఉన్నట్లు కూర్చున్నాడు. లోపలికి అట్టర్సును రాగానే

ఆయనను కలిసికొనుటకై లేచి ఎదురు రాలేడు. లోపలికి వచ్చిన తర్వాత ముభావంగా చెయ్యి చించి కరస్పర్శ చేసి, కొంచెం మారిపోయిన గొంతుకతో “రా! కూర్చో!” అన్నాడు.

అట్టర్నను వెంటవచ్చిన బట్లగు అగు పూల్ వెల్లిపోగానే, “అయితే, సీపు యీ నిలివార్త ఏమైనా విన్నావా?” అని అట్టర్నను ప్రశ్నించాడు డాక్టరు కంగానుపడ్డాడు. “అవును చౌకులో వాళ్లు అరుస్తున్నారు. నేను భోజనశాలలోనుంచి విన్నాను” అని డాక్టరు జెకిల్ జవాబు చెప్పాడు.

“అయితే ఒక్కమాట” అని లాయరు ప్రస్తావిస్తూ అన్నాడు. “క్యూరూగారు నా ఖాతాద్వారైన పార్టీ—సీపుకూడా అటువంటి వాడవే. మీ నిషయంలో నేను కల్పించుకున్న వ్యవహారం ఏమిటో నేనే ముందుగా అవగాహన చేసికోవాలి. ఆ వెధవముక్కసంగతి అంతా కప్పిపెట్టడంలో సీపు కేవలం వెర్రి పుల్లాయికని చేయడం లేదాగదా?” అన్నాడు లాయరు.

“భగవంతుని సాక్షిగా చెప్పతున్నాను అట్టర్న! వాడిని నేను తిరిగి కన్నెత్తిచూడనని దేవునిముందరి ప్రమాణంచేసి చెప్పతున్నాను. ఈ ప్రపంచంలో ఇక నా ప్రాణం వాడిలో ఏసుగెత్తి పోయిందంటే నమ్ము. నామీద ఒట్టు. ఆ కథంతా అయిపోయింది. నిజంగా వానికి నా సహాయమే

అక్కరలేదు. వాని సంగతి నాకు తెలిసినంతగా నీకు తెలియనే తెలియదు. వాడు ఊమంగా ఉన్నాడు. వాడు పూర్తిగా ఊమంగానే ఉన్నాడు—నామాటలు బాగా విను. వాడి సంగతేమీ యికవీరూదట నీ చెప్పి వడద.” అని డాక్టరు జెకిలు బిగ్గరగా అన్నాడు.

లాయరు ఇదంతా ఏదో యనోవ్యాకులంకో వింటూ కూర్చున్నాడు. తన స్నేహితుడు యింత ఆవేశంతో యిట్లా అరవడం అతనికేమీ గచించలేదు. “అయితే, వాడి విషయంలో నీకు ఖచ్చితంగా తెలుసు సన్నమాట. నీ మాటలనుబట్టి, నీవు చెప్పినదే నిజమనుకుంటాను. ఒకవేళ యీ వ్యవహారం కోర్టు కెక్కితే నీపేరు కూడా అందులోకి రావచ్చు” అని లాయరు అన్నాడు.

అందుకు డాక్టరు జెకిల్ యిలా బదులు చెప్పాడు. “వాడి విషయంలో నాకు పూర్తిగా తెలుసు. ఆ విషయమై నాకు ఉన్న ధైర్యంలో కించితుకూడా యితరులకు ఉండజాలదు. కాని, ఒక్క విషయంలో నీవు నాకు సలహా యివ్వవచ్చు—ఇప్పుడు నావద్ద ఉంది—నావద్దకు ఒక ఉత్తరం వచ్చిఉంది. దానిని పోలీసువాడికి నే నిప్పుడు చూపించవచ్చునో కూడదో నాకు తెలియడంలేదు. ఆట్టర్సన్ ! నీనిని నీ చేతికి బప్పగిస్తాను. నీవైతే తెలివీగా ఆలోచించి నిర్ణయిస్తావు.

అది నాకు తెలుసు—నీవంటే నాకు గట్టి నమ్మకం ఉంది.”

లాయకు అదిని, “దానిమూలంగా వాడు పట్టుబడతాడనే భయం నీకు ఉన్నట్లుంది?” అన్నాడు.

“లేదు” అని జెకిల్ వాచిస్తూ అన్నాడు, “హైడ్ గతి ఏమవుతుందనే విషయం నాకు పట్టలేదు. అతనితో నా ప్రాణం నిసుగెత్తిపోయింది. ఈ వాడు వ్యవహారంలో నాపేరు బయటికి రావడం మూలంగా నా పరువుమర్యాదల సంకతి కేను ఆలోచిస్తున్నాను” అన్నాడు.

అట్టర్నను కొంచెంసేపు ఆలోచనలో పడ్డాడు. తన మిత్రుడు కేవలం స్వలాభపరాయణుడై మాట్లాడుతూ ఉండడం అట్టర్నకు ఆశ్చర్యంగానే ఉంది. కాని అట్టర్నకు మనస్సు కది కొంత హాయిగానే ఉంది “ననేగాని ఆ ఉత్తరం ఏది? నన్నుకూడా చూడనియ్యి” అన్నాడు.

ఆ ఉత్తరంలోని దస్తూరీ అంతా ఒక ఏక నిట్ట నిలువు అక్షరాలలో ఉంది. “ఎడ్వర్డ్ హైడ్” అని అడుగున సంతకం ఉంది.

ఆ ఉత్తరంలో ఈ క్రిందివిషయములు క్లుప్తంగా సూచించబడినాయి. ఈ లేఖ వ్రాసినవానికి డాక్టరు జెకిల్ అనేక విధముల అండగా ఉండి సహాయం చేసియున్నాడు. వేలకొలది పర్యాయములు అలా

సహాయం చేసియుండినవాని యెడల చాలా అయోగ్యంగా హైడ్ ప్రవర్తించాడు. కాని, హైడ్ యొక్క ప్రాణానికి అపాయమున్నదనే దిగులు జెకిల్ కు ఉండనక్కరలేదు. ఎందుచేతనంటే, తప్పించుకొని పారిపోవుటకు నాకు మార్గోపాయాలు ఉన్నాయి. వాటినే పూర్తిగా నమ్ముకొని ఉన్నాను." అని ఆ లేఖలో ఉంది. ఈ లేఖను లాయరు చూచి చాలా సంభోషించాడు. జెకిల్ కున్నూ హైడ్ కున్నూ ఉన్నటువంటి సరస్వర సంబంధం విషయం ఎటువంటిదో దాని అసలు తత్వం యీ లేఖవల్ల బోధపడుతోంది. ఆ విషయంలో అదనరకు ఆనేక అనుమానాలూ అపోహలూ పడుచుండినందుకు లాయరు తన్నుతానే నిందించుకున్నాడు.

“ఆ ఉత్తరం తా లూకు పై కవరుకూడా ఉన్నదా?” అని ప్రశ్నించాడు.

“నా చేతిలోని కాగితం ఏమిటో అవగాహన చేసి కొనకపూర్వమే, నేను ఆ కవరును పరాకుగా తగుల బెట్టివేశాను. అయినా, దానిమీద పోస్టుముద్ర ఏమీ లేదు. ఆ కవరు ఉత్తరము ఒక మనిషి తెచ్చి యిచ్చాడు” అని జెకిల్ అన్నాడు.

“ఈ ఉత్తరమును నాదగ్గరనే ఉంచుకొని, తలక్రింద పెట్టుకొని నిద్రపోమ్మంటావా?” అని అట్టర్నను ప్రశ్నించాడు.

“నా విషయంకూడా నీవే యోచించి నిర్ణయించాలి. నాకు ఆత్మకైర్యం అనేది పోయింది” అని జెకిల్ జవాబు చెప్పాడు.

“సరే. నీను ఆలోచించి చెప్పాను. నిన్నొక్కమాట అడుగుతాను. నీవు అదృశ్యుడవైన పక్షంలో నెరవేరవలసిన షరతును నివీలునామాలో నీచేత హైకోర్టు చెప్పి వ్రాయించినదేనా?” అని లాయరు ప్రశ్నించాడు.

డాక్టరు జెకిల్ ఆ ప్రశ్నతో స్తంభించినట్లయినాడు. కాని, తన నోటిని చేతితో గట్టిగా మూసికొని, తల ఊపెను.

“అది నాకు తెలుసు. వాడు నిన్ను చంపాలని ఉద్దేశించాడు. నీవుమాత్రం బలేగా తప్పించుకున్నావు” అన్నాడు అట్టర్సరు.

ఆ మాటమీద డాక్టరు కొంచెం గంభీరంగా యిల్లా అన్నాడు “అనలు మనకు ఇంకా ఎక్కువైన మేలులభించింది. స్వామీ! తండ్రీ! బుద్ధివచ్చే సీతిపాఠం నీను వేర్చుకున్నాను అట్టర్సన్!” అని రెండు చేతులతో రవ్వంతనేపు తన ముఖం మూసుకొన్నాడు.

లాయరు వెళ్ళిపోతూ వెళ్ళిపోతూ జెకిల్ గారి బట్లరు అయిన ఫూల్ తో ఒకటిరెండు మాటలు మాట్లాడి వెళ్ళాడు. “దేవుడు చాలా మేలుచేస్తే— ఈవేళ ఒక ఉత్తరం ఎవరో తెచ్చియిచ్చారట. అది

తెచ్చినమనిషి ఎట్లా ఉంటాడు?" అని లాయరు ప్రశ్నించాడు. పోస్టులో వచ్చిన ఉత్తరాలు తప్పయింకేవీ రాలేదని పూల్ నృప్తంగా చెప్పాడు. "పోస్టు ద్వారా వచ్చినవికూడా ఏవో ప్రకటనపత్రాలు మాత్రమే" అన్నాడు.

ఈవార్త మూలంగా అట్టర్సనుకు తిరిగి అనుమానాలు పెటబడ్డాయి. ఆ లేఖ సరిశోధనా మందిర ద్వారంగుండానే జెకీల్ కు చేరిఉంటుంది. బహుశః వెనుకనున్న గదిలో ఆ ఉత్తరం వ్రాయబడిఉంటుంది. అది నిజమైతే దానిని మోచిధంగా విమర్శించాలి. ఎప్పుడో బాగ్రుత్తిగా దానిసంగతి పరిశీలించవలసి ఉంటుంది. అట్టర్సను వెల్లువూడంటే, త్రోవలో ప్రతికలు అమ్మే పిల్లకాళ్లు రస్తా ప్రక్కల చట్టాలమీద గొంతుక చించుకొని కేకలు వేస్తున్నారు. "ప్రత్యేక సంచీక! పార్లమెంటు సభ్యుని ఘోరహత్య!" అని అరుస్తున్నారు. అట్టర్సనుగారి మిత్రుడున్నూ, ఖాతాదారున్నూ మరణించినందుకు యీ కేకలన్నీ ఆయన ప్రశంసా ప్రసంగాలవలె ఉన్నాయి. ఈ మహాపాతక సుడిగుండంలోపడి మరొక మిత్రుని పరువు ప్రతీష్ఠలుకూడా గింగపాలై పోతాయేమోననే భయం కూడా అట్టర్సనుకు కలిగింది. అతనికి కొంచెం ఆశ పుట్టించిన ఊహ ఒకటి ఏదో మనస్సుకు తట్టింది. వస్తుతః తనకు తానే అన్నీ ఆలోచించుకొనే మనిషి అయినప్పటికీ, సలహాకోసం ఎవరినైనా సంప్రతించాలనే

కోరిక ఆయనకు కలిగింది. ఆ సలహానుకూడా సరాసరిగా అడుగదలచుకోలేదు. కాని ఎట్లాగైనా మాటల సంసర్భముగా రాబట్టవచ్చుననుకొన్నాడు.

త్వరలోనే ఆయన యింటికిచేరి, నెగడువద్ద ఒక ప్రక్కగా తాను కూర్చుండి తన పెద్ద గుమాస్తా అయినటువంటి గెస్ట్ను నెగడుకు మరొక ప్రక్కను కూర్చుండనిచ్చి, యిద్దరికీ మధ్యగా బల్లమీద ద్రాక్షారసం నీసా ఒకటి నెగడుకు తగినంత దూరంలో పెట్టుకొన్నాడు. చాలా కాలంగా ఆ యింటి నేల మాళిగలలో ఎండ కన్నెరుగకుండా బాగా మాసిన ద్రాక్షారసం అది—మాటుమణిగిన ఆ మహానగరం మీద వ్రాలిన పొగమంచు కూడా రెక్కలల్లార్చి నిద్రపోతున్నట్లుగా ఉంది. రాజవీధులలో నీపాలు రాచపుండ్లవలె మసకగా మండుతున్నాయి. కంబళ్లు కప్పినట్లుగా క్రిందకు వాలిన మేఘాల ముసుగుక్రింద, ఝంఝామారుత ఝంకారపు హోరుతో ఆ మహానగరపు రస్తాలమీద అంతులేని ఊరేగింపులాగున రహదారి సాగుతూనేఉంది. వారు కూర్చున్న గది మాత్రము నెగడుమంట వెలుగులో హాయిగా ఉంది. ప్రక్కనున్న ద్రాక్షారసంనీసాలో పులుపు విరిగిపోయి చాలా కాలమైంది. రంగులద్దిన కిటికీలద్దాలరంగు కాలంగడిచినకొద్దీ మెరుగెక్కింది. కొండచరియల నుండు ద్రాక్షతోటల ప్రాంతములలో ఈ శరదృతువు సాయంకాలపు పొద్దుల వెచ్చదనం ఈ లండను నగ

రఘు పాగమంచు తెరలను చెదరకొట్టడానికి నండెత్తు తోంది. యాదాలాపంగా లాయరుగారు మాటలు ధోరణిలోకి దిగారు. ఆయన తన రహస్యవిషయాలు దాచకుండా చెప్పకొనుటకు గెస్ట్ కంటు ఆంతరంగికుడు ఆయన కెవ్వరూ లేరు. గెస్ట్ కు కూడ తెలియకుండా ఏవైనా విషయాలు రహస్యాలుగా ఆయన ఉంచదలచినప్పటికీ, ఆయన తలంచినన్ని ఉంచనేలేదు. అనేక వ్యవహారఘనలమీద డాక్టరు కెకిల్ వద్దకు ఇదివరలో గెస్టు వెళ్లెయన్నాడు. అతనికి పూల్ బాగా తెలిసినవాడే. డాక్టరు యింట్లో హైడ్ చిరఘరిచితుడనే విషయం అతనికి తెలియకపోలేదు. అతను కొన్ని కొన్ని అభిప్రాయములు స్వతంత్రంగా ఊహించి చెప్పగలవాడే. కనుక, అట్టి సందర్భములో, ఆ స్తిహక్కుల విషయమై ఒక అగమ్య గోచరావస్థను కల్పించినటువంటి ఆ ఉత్తరమును అతడు చూడడం మంచిదేకదా? మీదు మిక్కిలి దస్తూరీలను పరీక్షించడంలో గెస్ట్ బాగా ఆరితేరిన ప్రవీణుడు కావడంచేత, అతను యీ ఉత్తరం పరిశీలించడానికి సహజమైన సరదాతో అంగీకరిస్తాడుగదా? అతడు సలహా లివ్వగలవాడు. ఇటువంటి వింత విషయతఘన వ్యవహార ప్రత్రమును చదివిన తర్వాత అతను ఏదో ఒకమాట రవ్వంత అనక మానడు. ఆమాటలను బట్టి, ఆ వ్యాఖ్యానమునుబట్టి, అట్టర్సన్ ముందు వ్యవహారం తానే ఊహించుకోవచ్చు.

“సర్ డాన్వెర్సుగారి విషయంలో చాలా ఘోరం జరిగింది” అన్నాడు అట్టర్నసు.

“అవును బాబూ! నిజమే—జనంలో దీని మూలంగా చాలా గడ్డొలు కలిగింది. వాడెవడోగాని వట్టి పిచ్చినునిషి”. అని కెప్ట్ బదులు చెప్పాడు.

అందుమీదట అట్టర్నస్ యిలా అన్నాడు “ఆ విషయములో ఆ అభిప్రాయం నాకు కావాలి. అతని స్వదగ్గూతీతో వ్రాసిన కాగితమే ఒకటి నావద్దఉంది. ఇదంతా మనలో ముఠామాట అని గ్రహించు. ఎందుకంటే, దానిని ఏ ఏ కుర్చువలెనో నాకు ఏమీ బోధపడలేదు. ఇదంతా ఛాంజీలయి స్వనహారంగా ఉంది. ఏమైతేకీ ఇదిలో కాగితం—సముండు పెట్టున్నాను. హంతకుని స్వదగ్గూతీ లేఖ యిది.”

కెప్ట్ కళ్ళు చేరిలంత చేసికొని ఆ కాగితాన్ని సావధానంగా చదువుటకు కూర్చున్నాడు. “కానరాజీ బాబూ! అతడు పిచ్చివాడెంతమీత్రమూకాదు. కాని, యీ వ్రాత చాలం విచారితంగా ఉంది” అని కెప్ట్ అన్నాడు.

“ఏవిధంగా చూచినా, చాలా విడ్డూరమైన లేఖకుడే” అని మాట అందుకున్నాడు లాయరు.

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే నవుకరు చీటీ ఒకటి తీసికొని లోపలికి వచ్చాడు.

“అది డాక్టరు జెకీల్ వద్ద నుంచేనా? ఆ దస్తూరీ

అతనిదే అని నా ఊహ. అది ఏమైనా ప్రయివేటు ఉత్తరమా అండి?" అని గెస్ట్ ప్రశ్నించాడు.

“భోజనానికి రమ్మని పంపిన ఆహ్వానం తప్ప మరేమీ కాదు. ఏం? నీవు ఇది చూస్తానంటావా?” అని అట్టర్సన్ అన్నాడు.

“చిత్తం. ఒక్క కుణం అది యిట్లా యివ్వండి.” అని గుమాస్తామైన గెస్ట్ ఆ రెండు ఉత్తరములను ఒక దాని ప్రక్క నింకొకటి ఉంచి రెండింటిలోని అంశములనూ చాల నిఘాగా పరీక్షించాడు. రెండు కాగితములను వాపసుచేస్తూ, “చిత్తం—ఇది చాలా తమాషా దస్తురీగా ఉంది” అన్నాడు గెస్ట్.

అట్టర్సన్ కొంచెం నిదానించాడు. కాని, ఆ రవ్వంత సేపులో తనలో తాను మధనపడ్డాడు. “రెండింటినీ పోల్చిచూచావెందుకు గెస్ట్!” అని హతాత్తుగా అట్టర్సన్ ప్రశ్నించాడు.

“బాబూ! రెండింటికీ ఒక విచిత్రమైన పోలిక ఉంది. అనేక విధాలుగా రెండూ ఒక్క ఫణితిలో ఉన్నాయి. కాని, అక్షరాల ఏటవాలు పోకడలో మాత్రం తేడా ఉంది” అన్నాడు గెస్ట్.

“బలే చిత్రం!” అన్నాడు అట్టర్సన్.

“మీరు అన్నట్లుగానే అది కొంచెం విచిత్రం గానే ఉంది” అన్నాడు గెస్ట్ మళ్ళీ.

“ఈ లేఖ సంగతి వైకి వెల్లడించడం నా కిష్టం లేదు, తెలుసా?” అని యజమాని అన్నాడు.

“కూడదండీ! నాకు తెలుసు” అని గుమాస్తా ప్రత్యుత్తర మిచ్చాడు.

అట్టర్సకు ఆ రాత్రి బంటరిగా కూర్చున్న సమయంలో ఆ లేఖను భద్రంగా తన ఇనుపపెట్టెలో పెట్టి తాళంనేశాడు. అది మొదలుగా ఆ కాగితం అందులోనే దాగిఉంది. “ఒక హంతకుని దస్తూరీలో హెన్రీ జెకిల్ దొంగ ఉత్తరం వ్రాయడమా! ఎంతమాట! ఎంతమాట!” అని తల్పుకునేసరికి అట్టర్సక్ ఒంట్లో రక్తం చల్లబడిపోయింది.

6. డాక్టరు లాన్యనుగారి విచిత్ర

అనుభవ విశేషం

ఊజలు గడచిపోతున్నాయి. సర్ డాన్యర్సుగారి చావు కేవలం ఒక ప్రజోపద్రవంగా భావింపబడుటచేత, హంతకుని పట్టుకుంటే నేలకొలది పొనుల మొత్తం బహుమానంగా యిస్తామని ప్రకటన చేశారు. హైడ్ అనేవాడు యీ జగత్తులో లేనేలేడు అన్నట్లుగా, పోలీసువారి ఆచూకీకి చిక్కకుండా మాయమైనాడు. అతనిని గురించిన వెనుకటి విశేషాలు కొన్ని దర్శాప్తు చేశారుకూడా — కాని, యీ పూర్వ విశేషాలన్నీ చాలా ఘోరంగా ఉన్నాయి. ఆ మనిషినిగురించి తెలిసిన కథలన్నీ అమానుష కిరాత దారుణ ప్రవర్తనలుగా ఉన్నాయి.

హద్దు మేరలేని అతని నడవడికను గూర్చియు, అతని యొక్క విచిత్ర విపరీత సహచరులను గూర్చియు, అతని జీవితంలో మూర్తీభవించి యున్నటువంటి మద మాత్సర్యములను గూర్చియు, చాలా కథలు తెలియ వచ్చినాయి. కాని అతని తాను టికాణాల గూర్చి బక్కముక్కయినా చెప్పినవాళ్లు లేరు. హత్యజరిగిన నాటి తెల్లవారిజామున నో హో చౌ కు లో ని అతని యింటినుంచి నిష్క్రమించినది మొదలు అతడు నామరూపాలు లేకుండా పోయినాడు. అట్టర్సనుకు మొదట్లో కలిగిన కలవరపాటు, కొంత శాంతించి, ఆ ఉద్యతం క్రమేణా తగ్గినకొలదీ అతని మనస్సుకూడా కునటబడింది. సర్ డాన్వోర్సు ఖాసీ చేయబడినందుకు ఫలితంగా హైజ్ ఊరు పేరు లేకుండా అంతరించాడు కనుక, ఆ హత్యకు అది తగిన ప్రాయశ్చిత్తమేనని అట్టర్సను తన ఊహాధోరణినిబట్టి ఊహించుకొన్నాడు. ఆ దుష్టుని సహవాసదోషం యిప్పుడులేదు గనుక, డాక్టరు జెకీల్ జీవితం కొత్త అభ్యాయంలోకి మారింది. డాక్టరు జెకీల్ యిప్పుడు తన మారుమూల సాధంలో కూర్చుండక బయటకువచ్చి తన స్నేహితులతో కలిసి మెలసి తిరుగుతున్నాడు. తన స్నేహితులకు తాను అతిథిగా ఉంటూఉండడం, తన స్నేహితులను విందు భోజనానికి తాను ఆహ్వానించడం సాగించాడు. దాన ధర్మాలుచేయడంలో అతను అదివరకే సుప్రసిద్ధుడు. ఇప్పుడు దానికి తోడుగా మతవిషయ భగవద్గోష్ఠిలో

కూడా ప్రముఖుడైనాడు. ఎప్పుడూ ఏదో వ్యవహార ప్రసక్తితో, పదిమందిలో కలిసి తిరుగుతూ, సత్కార్యాలు చేస్తూఉన్నాడు. ముఖంకూడా వికసించి నట్లుగా తేజోవంతంగా ఉంటున్నది—పరోపకార నేవాసక్తితో మనిషి ప్రకాశిస్తున్నట్లుగా ఉన్నాడు. ఇంచుమించు రెండుమాసాలకు మించి డాక్టరు జెకిల్ జీవితం ఆత్మశాంతి పరిశోభితం అయింది.

జనవరి 8 తేదీని డాక్టరు జెకిల్ యింట్లో కొద్ది మందికి విందుజరిగింది. గానికి అట్టర్సను హాజరైనాడు. డాక్టరు లాన్యనుకూడా అక్కడకువచ్చాడు. వీరు ముగ్గురూ ఒకరినివిడిచి ఇంకొకరు ఉండక సన్నిహిత స్నేహంతో కలిసి వెళ్లి తిరుగుతున్నటువంటి వెనుకటి దినాలలో డాక్టరు జెకిల్ ఏవిధమైన స్నేహభావంతో చూచేవాడో ఆ విధంగానే నేడుకూడా డాక్టరు జెకిల్ ఒక్కొక్కరివంక స్నేహానురాగంతో చూచాడు. కాని, జనవరి 12 తేదీని, 14 తేదీని జెకిల్ యింటికి లాయరు వెల్లె తే లో లికిపోవుటకు వీలులేకుండా నిలుపు మూసివేయబడింది.

“డాక్టరు బయటకు వెళ్లకుండా యింట్లోనే ఉంటున్నాడు. కాని ఎవ్వరికీ దర్శనం యివ్వడంలేదు” అని బట్లరైన పూల్ అన్నాడు—తిరిగి 15 తేదీని అట్టర్సను వెళ్లాడు—కాని దర్శనం లభించలేదు. గత రెండు మాసాలలో తన మిత్రుణ్ణి ప్రతిరోజూ కలిసికొని కాలక్షేపం చేస్తూ ఉండడం అట్టర్సనుకు అలవాటై

పోయింది. అందువల్ల తన మిత్రుడు యీవిధంగా తిరిగి ఏకాంతవాసంసాగించడం ఏమిటో అట్టర్సనుకు అర్థం కాక అది అతని మనస్సును వేసిస్తోంది. నాలుగు పర్యాయములు అతని దర్శనానికి ప్రయత్నించి, ఇక అయిదోరోజు రాత్రి తన గుమస్తాయైవ్ గెస్టును తన యింటికి భోజనానికి రమ్మని పిలిచాడు. ఆరో రోజు రాత్రి తానే డాక్టరు లాన్యను యింటికి వెళ్లాడు.

అక్కడమాత్రము అట్టర్సను నిరభ్యంతరంగా లోపలికి వెళ్లాడు. కాని, లోపలికి వెళ్ళినతర్వాత, డాక్టరు లాన్యను ముఖంలో కలిగిన కొత్తమాయును చూచి అట్టర్సన్ నిర్ఘాంతపోయినాడు.

అతని రోజులు దగ్గరకు వచ్చాయని అతని ముఖంలో స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది. అదివరకు పద్మా లాగున ఉండే ముఖం ఇప్పుడు పాలిపోయిఉంది. మనిషిలో కండపుష్టి బాగా తగ్గిపోయింది. వెనుకటికంటే చాలాబట్టతల అయింది. ఎక్కువ ముసలివాడుగా కన్పిస్తున్నాడు. శరీరం యీ విధంగా సుష్కించడం చూచి అట్టర్సను అంతగా నిర్ఘాంతపోలేదు. కాని, ఆయన చూపులోనూ తీరులోనూ వేరుపారిన వెనుభూతంవంటి వెనుభీతి ఒకటి కన్పించడంవల్లనే అట్టర్సన్ అలా నిర్ఘాంతపోయినాడు—డాక్టరు లాన్యనుకు మరణం అంటే భయంఉండడం అసంభవం. అటువంటిదే ఆయనలో ప్రవేశించినదని లాయరు అనుమానించాడు. “అవును. ఆయన డాక్టరు కనుక ఆయన స్థితి ఎక్లా

ఉన్నదో ఆయనకు తెలిసిఉండాలి. తన రోజులు సమీపించాయని గ్రహించి ఉండాలి. ఈ గ్రహింపువల్లనే ఆయన కృశించియుండవచ్చు.” అని ఆయన ముఖ లక్షణాలగూర్చి అట్టర్సను కొంచెం విమర్శిస్తూ అనుకొన్నాడు. అప్పుడు డాక్టరులాస్యను తనపనిఅంతా అయిపోయిందనిస్తే, తనకు ఆయువు మూడినదనిస్తే నీళ్లు నమలకుండా నొక్కి వక్కాణించాడు.

“నాకు మనస్సు చెదిరిపోయింది. నే నీక తిరిగి కోలుకోలేను. నా పని ఇక కొద్దివారాలలోనే ఉంది. బ్రతికినంతకాలమూ నా జీవితం హాయిగా గడచిపోయింది. నాకు బ్రతుకుమీద భ్రమ ఎప్పుడూ ఉంది. అవును. నిజంగానే బీవితంఅంటే సదా సరదాపడ్డాను. మనము సమస్తమూ తెలిసినవాళ్లమే అయినట్లైతే, యీ లోకంనుంచి వెళ్ళిపోవడమే ఉత్తమమని నాకు అప్పుడప్పుడు తోస్తూఉంటుంది.” అని డాక్టరు లాస్యను అన్నాడు.

“జెకిల్ కూడా జబ్బుగానే ఉన్నాడు. ఆతనిని యీ మధ్య ఎప్పుడైనా చూచావా?” అన్నాడు అట్టర్సన్.

లాస్యన్ ముఖంలో రంగుమారింది. వణుకుతూ వణుకుతూఉన్న చేతిని పైకి ఎత్తాడు. “డాక్టరు జెకిల్ ను నేను చూడదలచుకోలేదు. అతనిమాట నేను వినదలచుకోలేదు. అతనితో నా ప్రాణం తల్లడిల్లిపోయింది. గతించిన మనిషిగా నేను భావిస్తున్నటువంటి ఆ వ్యక్తిని

గూర్చి నీవు ప్రస్తావించవద్దని నా మనవి" అని డాక్టరు లాస్యను గొంతుక పెద్దచేసి అన్నాడు.

ఆ మాట విని అట్టర్సను కొంతసేపు ఆగి, "ఛా! ఛా! నీకు నేను ఏమీ సహాయం చెయ్యనే లేనా? లాస్యన్! మనం ముగ్గురం ఎంతో పాత స్నేహితులం. ఇంకా మనం కొత్త స్నేహాలు చెయ్యడానికి ఇంకా బ్రతుకపోవేదీ లేదు" అన్నాడు అట్టర్సను.

"నీవు నాకు చేయగల్గింది ఏమీలేదు. అలాగే నే వెళ్లి అనుగు" అని లాస్యను బదులు చెప్పాడు.

"అతడు నాకు దీర్ఘనమే యివ్వడంలేదు" అని లాసుగు అన్నాడు.

అప్పుడు లాస్యను యిలా జవాబు చెప్పాడు. "అందులో నాకు ఆశ్చర్యమేమీలేదు. అట్టర్సన్! నేను చచ్చిపోయిన తర్వాత యీ విషయంలో ఉన్న మంచిచెడ్డలు ఒకనాటికి నీకే బహుశః బోధపడవచ్చు. నీ నిష్పడేమీ చెప్పలేను. బాబూ! వెయ్యి డేవుల్లకు దణ్ణంపెట్టా! ప్రస్తుతం నాతో యితర విషయాలు యేవైనా నీవు మూల్గాడ గల్గితే, ఊర్కడ కూర్చుండి మాట్లాడు. కాని ఆ ప్రస్తావన తప్ప ఇంకో సంగతి నీవు మూల్గాడలేనంటే, డేవుడా! నేను అది భరించలేను. నీవు దయచెయ్యి!" అన్నాడు.

అనంతరం అట్టర్సను తనయింటికి వెళ్లి, వెంటనే ఒక ఉత్తరం జెకిల్ కు వ్రాశాడు. జెకిల్ యింటికి తాను

వస్తే దర్శనం యివ్వక నిరాకరిస్తున్న విషయమున్నూ, డాక్టరు లాన్యనుతో డాక్టరు జెకిల్ తన స్నేహ సద్భావమును చెడగొట్టుకొనడం శోచనీయమనియున్నూ, అందుకు గల సందర్భ కారణములను తెలియజేయ వలసినదనిన్నీ ఆ ఉత్తరంలో వ్రాశాడు. ఇందుకు జవాబుగా మరునాడొక పెద్దఉత్తరం జెకిల్ వద్దనుంచి వచ్చింది. అందులోని వాక్యాలలోరణి అక్కడక్కడ విశేష విషాదభరితంగా ఉంది. కాని, కొన్నిచోట్ల అర్థంకాని సందర్భాలతో ఉంది. డాక్టరు లాన్యనుతో సంభవించిన కయ్యానికి తిగుగులేదు. డాక్టరు జెకిల్ యిలా వ్రాశాడు—“మన పాతమిత్రుణ్ణి నే నీ విషయంలో నిందించను. కాని, తిరిగి మేమిద్దరం కలిసికొనడం మంచిది కాదని అతడు తన అభిప్రాయం తెలియజేశాడు. నా అభిప్రాయంకూడా అంతే. ఇకముందునుంచి నేను ఏకాంతవానించేస్తూ కాలు గడపుటకు నిశ్చయించాను. ఆవిషయమై నీవు ఆశ్చర్యపడవద్దు. నీకుకూడా నేను దర్శనం యివ్వక తలుపు బంపించి కూర్చున్నందువల్ల మన యిద్దరిమధ్య ఉన్న స్నేహాన్ని గూర్చి శంకించవద్దు-నానిగూఢతంత్రపద్ధతిలో నన్ను పోనియ్యి. నాకు నేనే స్వయంకృతాపరాధంవల్ల ఒక ఉపద్రవం తెచ్చిపెట్టుకొని తగిన ప్రాయశ్చిత్తం అనుభవిస్తున్నాను. పాపులలో కల్ల నేను పాపిష్టి శిఖామణిని అయినట్లయితే, దానివల్ల అధోగతిపాలైనవార్లలో కూడ నేనే అగ్ర

గణ్యుడను-ఇటువంటి అలవికాని ఘోరావస్థలున్నూ, భయంకరవిషత్తులున్నూ యీ ప్రపంచంలో ఉంటాయని నే నెన్నడూ ఊహించలేదు. నాదుర్గతిని నేను భరించగలిగేటట్లు సీవు నాకు సహాయంచేయ దలంచు కున్నట్లయితే, నా మానం విషయంలో సీకు సహనం ఉండాలి."

ఈ ఉత్తరం చదువుకున్న అట్టర్సను ఆశ్చర్యపోయినాడు. హైల్ యొక్క సాంగత్యదోషం జెకిల్ ను బాధించకుండా తొలగిపోయిందిగదా. డాక్టరు జెకిల్ తిరిగి వెనుకటి సర్వోష్టిలోనూ మంచి సహవాసాలలోనూ తిరుగుతున్నాడు.—అతడు తిరిగి ఉల్లాసంగా ఈముది వయస్సులో గౌరవమర్యాదలతో కాలక్షేపంచేయగలడనే సూచనలు బాగా కన్పించినవి. కాని, అటువంటి పరిస్థితిలో అతని ఆంతరంగిక మిత్రులతోటి స్నేహసద్భావాలూ, అతని మనశ్శాంతి, అతని జీవితధోరణి, యివన్నీ ఒక్క-క్షణంలో ధ్వంసమైపోయినాయి. ఇటువంటిమార్పు యింత హఠాత్తుగా ఆతనిలో రావడంమాస్తే అతనికి మతి చెడిందని తోస్తోంది. కాని, డాక్టరు లాన్యను చెప్పిన మాటలను బట్టియు, ఆమాటల నైఖరినిబట్టియు చూస్తే డాక్టరు జెకిల్ విషయంలో ఇంకా ఏదో అగాధమైన అంతరార్థం ఉండి తీరాలి.

వారసోజులైన తర్వాత డాక్టరు లాన్యను మంచంపట్టి, పదిహేనురోజులలో పలనే స్వర్గస్థు

నాడు. ఆయన అంత్యక్రిమిలకు అట్టర్సను వెళ్లాడు. ఆనాటిరాత్రి అట్టర్సను తన కచ్చేరీ గదితలుపు తాళం వేసి లోనల కూర్చుండి బిక్కుబిక్కుమంటూ వెలుగు తున్న ఒక కొవ్వత్తీసపు వెల్లురులో నీలువేసిన ఒక కవరు ఉత్తరం తన ముందర ఉంచుకొని కరిశీ లించడం ప్రారంభించాడు. స్వర్గస్తులైన 7న మిత్రుని స్వదస్తూరీతో దానిమీద అడ్రసు వ్రాయబడి ఉంది. ఆయననీలుతోనే దానిమీద నీలు వేయబడి ఉంది. “ఇది ఆంతరంగికం——జే. జి. అట్టర్సను చేతికే యీ ఉత్తరం యివ్వాలి. నా కంటేముందుగా ఆయనే గతిస్తే దీనినెవ్వరూ చదువకుండా ధ్వంసం చేసివేయాలి” అని ఆ కవరుమీద ఖంజీతంగా వ్రాయబడి ఉంది. అందు వల్ల ఆ కవరులోని అంశములను చదివి చూడడానికి లాయరు భయపడ్డాడు. “ఒక మిత్రుణ్ణి ఈవేళ భూస్థా పితం చేసినట్లును. దీనిమూలంగా మరొకన్నీ నేను నష్టపడితే మాత్రమేమిటి?” అని అట్టర్సను తనలో తాను అనుకొన్నాడు. తాను ఆ ఉత్తరంలోని చూడడానికి వెనక్కు తీయడం తన మిత్రులకు ద్రోహం చేయడమే అని నిర్ణయించి ఆ నీలును భేదించాడు. ఆ కవరులోని మరొక కవరుఉంది. దానికికూడా నీలుఉంది. “జాస్టరు హెన్రీ జెకీల్ మరణించేవరకుగాని, అదృశ్యుడయ్యే వరకు గాని దీనిని తెరువకూడదు” అని ఆ కవరుమీద స్పష్టంగా వ్రాసిఉంది. అట్టర్సనుకు ఇదంతా మాయగా ఉంది. అవును. అదృశ్యుడు కావడమే. ఆ పిచ్చి నీలు

నామా కాగితంలో ఆయాగే వ్రాసి వుంది. దానిని చాలాకోజులక్రిందటనే అసలు ఆసామీకి అట్టర్సను వాషను చేశాడు. హైన్స్ జెకీల్ పేరున్నూ అతని అంతర్ధానం అనే మాటయున్నూ తిరిగీ యిక్కడ కన్పిస్తున్నాయి. హైడ్ అనేవాని కుత్సితపు సలహానను సరించి ఆవీలునామాలో ఆమాటలు వ్రాయబడినాయి. చాలా స్పష్టంగా దారుణంగా పైకి కన్పిస్తూఉన్న దుగుద్దేశంతో ఆమాటలు వీలునామాలో చేర్చ బడినాయి. కాని, ఆమాటలే తిరిగీ డాక్టరు లాన్యను న్యదస్తూరీలో వ్రాశాడంటే, ఆమాటల అర్థం ఏమిటి? కవరు ఉత్తరమును తెరువరాదనే నిషేధం ఉన్నప్పటికీ, దానికి తాను ధర్మాధికారిగా ఉన్నప్పటికీ, దానిని తెరచి చూడవలెననే ఆసక్తి అట్టర్సనుకు కలిగింది. ఈ గూఢతంత్ర మర్మవ్యవహారం అంతు కనుక్కోవలెనని ఋద్ధి పుట్టింది. కాని, తన లాయరు సృష్టి మర్యాదప్రకారంగా, తన మిత్రునకు తాను సమ్మకద్రోహం చేయరాదనేభావంతో మిత్రుని కోరికను అట్టర్సను చెల్లింపవలసినవా డయ్యెను. అందు వల్ల అతని ఇనుపపెట్టెలో అంతర్గర్భితంగా ఒకమూల భద్రంగా ఆ కవరు పడిఉంది.

రహస్యమైనదాని ఆచూకీ తెలిసికోవలెననే కుశూహలాన్ని అణచివేయడం ఒక ఎత్తు. దానిని పూర్తిగా జయించడం ఇంకొక ఎత్తు. అతనికి ఇక మిగిలినమిత్రుణ్ణి అయినా కలిసికోవలెననేకోరిక అతనికి

అదివరకు ఉన్నంత హెచ్చుగా ఆనాడు మొదలుకొని ఉన్నదని చెప్పడానికి వీలులేదు. తనమిత్రుడైన డాక్టరు జెకిల్ విషయంలో స్నేహానురాగం ఉంది. కాని, ఆయనను స్మరించినప్పుడు మనస్సు కలవరపడి కంపించేది. అతనిని చూడడానికి కూడా వెళ్ళాడు. కాని లోపలికి రానివ్వక పోవడంవల్లనే ఆయన మనస్సుకు హాయిగా ఉన్నట్లుంది. స్వగృహంలోనే కారాగృహంలో ఉన్నట్లుగా బంధించుకొనికూర్చున్న అగమ్యగోచర మానవునితో కలిసి కూర్చుండి సంభాషించడంకంటే, ఆయింటిగుమ్మంవద్దనే కొంచెంసేపు నిల్చుండి విశాలమైన లండను నగరపుగాలీ వెల్తురూ సందడిమధ్య ఆయింటిబట్లరైన పూల్తో రవ్వంతసేపు సంభాషించి వెళ్ళిపోవడమే అట్టర్ననుకు మంచి దనిపించింది. పూల్ చెప్పే వార్తలలో కూడా చెవి కింఛయినవిషయా లేమీ ఉండడంలేదు. డాక్టరు జెకిల్ ఇదివరకుకంటే యిప్పుడు పరిశోధనామందిరానికి ఆవలఉన్న గదిలోనే సదా ఉంటున్నాడట. తరచు అక్కడే నిద్రపోవడం కూడా జరుగుతోంది. మనిషిలో ఖులాసాలేదు. పూర్తిగా సహానముద్ర వహించాడు. గ్రంథ కాలక్షేపంకూడా లేదు. ఆయనమనస్సులో ఆయనను ఏదో వేధిస్తూ ఉన్నట్లుగా ఉంది. ఎన్నాళ్లు చూచినా, డాక్టరు జెకిల్ నుగూర్చి యీవిధమైన వార్తలనే నిరంతరంగా వింటూఉన్న కారణంచేత, డాక్టరు యింటికి తరచుపోవడంకూడా అట్టర్ననుతగ్గించివేశాడు.

7. కి టి కీ వ ద్ద వి శే షం

అనాడు ఆదివారం. ఎస్పీల్డ్ తో కలిసి అట్టర్సను
మామూలు ప్రకారంగా షికారు బయలుదేరాడు.

తిరిగి వారిద్దరూ వెనుకటి నందులోనుంచి నడవడం
ప్రారంభించారు. ఆ గుమ్మందగ్గరకు రాగానే అక్కడ
ఆగి దానివంక ఎగాదిగచూడడం ప్రారంభించారు.

“సరి. ఆకథ నర్వం సమాప్తం అయినట్లే ఇక.
హైడ్ చూపులు యిక మనకు లేవన్న మాటేకదా!”
అని ఎస్పీల్డ్ అన్నాడు.

“ఇక లేవనే అనుకుంటాను. నేనొకసారి అతనిని
కలిసికొన్నాను. అతన్ని చూస్తే నీకెంత వెగటు
పుట్టిందో నాకుకూడా అంత వెగటు పుట్టింది.
ఈవిషయం నీకు నేను ఎప్పుడైనా చెప్పానా?” అని
అట్టర్సను ప్రశ్నించాడు.

“అతణ్ణి చూడడం అంటూ సంభవిస్తే, వెగటు
పుట్టకపోవడం అసంభవం. అది అలా ఉండనియ్యి.
ఈ గుమ్మం డాక్టరు జెకిలు మకాముకు కేవలం
దొడ్డిగుమ్మం. వెర్రె వెంగళప్పలాగున యీమాత్రం
తెలిసికోలేకపోయినాను. నీవు పొరబాటుపడడంవల్లనే
ఆసంగతి నేను గ్రహించడం జరిగింది” అని ఎస్పీల్డ్
బదులు చెప్పాడు.

“అయితే, నీవు ఆ విషయం తెలిసికొన్నావన్న
మాట. ఆలాగయితే, మనము పెరటిజాగాలోకి వెళ్ళి

కిటికీలవైపుచూచి రావచ్చు. నిజం చెప్పున్నాను సీకు. వాషం! జెకిల్ విషయంలో ఏం చెయ్యాలో నాకేమీ తోచడంలేదు. బయటకే సమీపంగా అతనివద్ద మిత్రుడెవరైనా ఉంటే, అతని మనస్సుకు కొంత హాయి కలుగుతుందని నాకు తోస్తోంది” అన్నాడు అట్టర్సను.

పెరటిజాగాలో ఎక్కువ చల్లగా, కొంచెం తేమగా ఉంది. అస్తమించే సూర్యుని కాంతితో పైన ఆకాశం ప్రకాశిస్తోంది. అయినప్పటికీ, ఆ పెరటిజాగా అంతా, కొంచెం త్వరగానే సాంస్కృతికపు సీరెక్షన్లో నిండి ఉంది. మూడు కిటికీలలో మధ్య కిటికీకి తలుపులు సగం తెరువబడి ఉన్నాయి. దానికి దగ్గరగా ప్రక్కనే డాక్టరు జెకిల్ కూర్చున్నాడు. విసుకెత్తిన విరక్తుడైన బ్రెన్లీలాగున, అమిత విషాద భారంతో ప్రయాసతో శ్వాస పీలుస్తున్నాడు.

“ఏమోయ్! జెకిల్! జెకిల్! ఇప్పుడు సీకు కొంచెం ఘులూసాగా ఉన్నదనుకుంటూ” అని అట్టర్సను కేక వేశాడు.

“నాకేమిటో వచ్చింది చాలా క్రుంగిపోయి నట్లుగా ఉంది. అమితంగా క్రుంగినట్లుంది. దేవునివయస్సు యిది ఎక్కువకాలం ఉండదనుకుంటాను” అని డాక్టరు సీరసంగా అన్నాడు.

“సీవు ఇల్లుకదలకుండా బంధించుకొని కూర్చుండడం ఎక్కువైపోయింది. నేనూ, ఎస్పీల్ తిరుగుతున్న మాదిరిగానే సీవుకూడా పికారుగా బయటికి వచ్చి

ఒంట్లో రక్తాన్ని కొంచెం జోరు చెయ్యాలి (ఇదిగో డాక్టరు జెకిల్! ఇతను నాజ్జాతి సోదరుడైన ఎస్పీల్) రావోయ్! లోపీ తగిలించుకో! మాతో సరదాగా ఒక్కచుట్టు తిరిగి రావచ్చు రా!” అని లాయరు అన్నాడు.

“నీవు చెప్పినదంతా బాగానే ఉంది. అలా చేస్తే బాగానే ఉంటుంది. కాని, వద్దు. వద్దు బాబూ! వద్దు. అదేమీ సాధ్యమయ్యేపని కాదు. నేను సాహసించి రాలేను. అట్టర్సర్! నిన్ను చూస్తే నాకు చాలా సంతోషమైంది. సరమానందం అయింది. నీవూ, ఎస్పీల్ ఒకసారి వైకివస్తే బాగుండును. కాని, యీ డోటు ఏమీ బాగాలేదు” అని డాక్టరు జెకిల్ ఒక్క నిల్వూర్పు విడిచాడు.

“అలాగయితే, మేము ఇక్కడనే క్రిందనిల్చుండి ఇక్కడనుంచే నీతో మాట్లాడుతూఉండడం ఉత్తమం” అని లాయరు సామ్యంగా అన్నాడు.

“ఆమాట నీతో అనవలెననినా మనస్సులో అనుకుంటున్నాను” అని డాక్టరు చిరునవ్వు నవ్వుతూ తిరిగి అన్నాడు.

ఆమాటలు అన్నాడో లేదో, అతని ముఖంలో ఆ చిరునవ్వు అంతర్ధానమైపోయి, ఘోరమైన భయమూ, దిగులూ ఆముఖంలో ప్రత్యక్షమైనాయి. అదిచూచి క్రింద నిల్చున్న ఆ యిద్దరు పెద్దమనుష్యులూ ఒంట్లో రక్తం గడ్డకట్టినట్లుగా స్తంభించిపోయినారు. ఆ ముఖ

వైఖరిని ఒక్కక్షణమే చూచారు. ఎందుచేతనంటే, కిటికీ రెక్కలు వెంటనే క్రిందికి దిగిపోయినాయి. కాని, ఆక్షణమాత్రవీక్షణమే చాలు. వారిద్దరూ ఆ పెరటి ఆవరణలోనుంచి, నోటివెంట మళ్ళీ మాట లేకుండా, బయటికి వెళ్ళిపోయినారు. ఆ సందులోనుంచికూడా సూనంగానే నడిచారు. ప్రక్కనున్న ఒక పెద్ద రహదారిమీదకు వచ్చారు. ఆదివారం అయినప్పటికీ ఆ రహదారిమీద అక్కడక్కడ జనసంచారం ఉంది. అప్పుడు అట్టర్సన్ చిట్టచివరికు ఒక్కసారి తన సహచరునివంక కన్నెత్తి చూచాడు. ఉభయుల ముఖాలూ తెల్లబోయినట్లున్నాయి. వారి కళ్ళల్లోని నిర్ఘాంత భయభ్రాంతి ఏదో బదులు జవాబు చెప్పినట్లుగా ఉంది.

“భగవత్కృతాక్షం! భగవత్కృతాక్షం!” అన్నాడు అట్టర్సన్.

ఎస్పీల్డ్ చాలా ఆదుర్దాగా తల పంకించి మరల సూనము దాంకితుడై ముందుకు నడచెను.

8. కడపటి రాత్రి

ఒకనాటి సాయంకాలం భోజనానంతరం అట్టర్సన్ తన యింట్లో నెగడు ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు. తనకోసం పూల్ తలవని తొంపుగా రావడంచూచి అట్టర్సన్ ఆశ్చర్యపోయినాడు.

“ఏం? పూల్! యిట్లా వచ్చావ్?” అని అట్టర్సన్ ఒక్క కేక వేశాడు. తిరిగి అతనివంక చూచి

“ఏమిటోయ్! అట్లా బేజారై ఉన్నావ్? డాక్టరు వంటల్లో ఏమైనా సుస్తీగా ఉందా?” అని ప్రశ్నించాడు.

“అట్టర్సన్ గారూ! ఏదో కొంపమునిగిందండీ!” అన్నాడు ఆ మనిషి.

“ఠా! సావధానంగా కూర్చో—ఒక స్టాను డ్రాక్షులనం ఇదిగో—పుచ్చుకో—కొంచెం నిదానించి నీకు ఏం కావాలో నాతో చెప్పు” అని లాయరు చెప్పాడు.

అందుకు ఫూల్ యిలా అన్నాడు. “అయ్యో! డాక్టరుగారి తత్వం మీకు తెలిసే ఉంటుంది. ఆయన ఎట్లా తలుపులు బంధించుకొని కూర్చుంటాడో మీకు తెలిసినదే. సరి—ఆయన యిప్పుడు ఆ విధంగానే తిరిగి గదిలో బంధించుకొని కూర్చున్నాడు. అదే మిటో గాని, అది నేను చూచి సహించలేకుండా ఉన్నాను. నాకు అది సహించడం అంటే ప్రాణం పోతుంది. అయ్యో! అట్టర్సన్ గారూ! నా కేమిటో గాబరాగా ఉంది.”

“అవునోయ్! పెద్దమనిషీ! స్పష్టంగా చెప్పవోయ్! నీవు గాబరాపడేది నేనికోసం?” అన్నాడు లాయరు.

“వారం రోజులనుంచీ నేను హడలిపోతున్నాను. ఇక నేనిది భరించలేను బాబూ!” అని లాయరు అడిగినది ఆలకించకుండానే ఫూల్ జవాబు చెప్పాడు.

ఆ మనిషి ఆ మాటలు అంటూవుంటే, అతని ముఖంలోనే అతని భయం గోచరిస్తోంది—అతని కైఖరి అంతా చాలా దారుణంగా ఉంది. తన కంగారు అంతా వెల్లడించిన మొదటి క్షణంలో తప్ప, తిరిగి లాయరు ముఖం కన్నెత్తి చూడకుండానే పూల్ మాట్లాడుతున్నాడు. ఇప్పుడు కూడా, తన కిచ్చిన ద్రాక్షారసం గ్లాసును చేత్తో పట్టుకొని, మోకాలిమీద పెట్టుకొని, కొంచెమైనా రుచి చూడకుండా, ఆ గదిలో ఒక మూలకు చూపు నిల్చి కూర్చున్నాడు. “ఇక నేను సహించలేను” అని తిరిగి అన్నాడు.

“సరే. ఇటు చూడు పూల్! నీవు చెప్పే దానిలో నాకు సబబు కన్పిస్తోంది. ఏదో వ్యవహారం చెడిందని తెలుస్తోంది—అసలు సంగతి ఏమిటో నాకు చెప్ప” అన్నాడు లాయరు.

“ఏదో దుర్మార్గం జరిగిందని నా నమ్మకం.” అన్నాడు పూల్, బాంగురుపోయిన గొంతుకతో.

“దుర్మార్గమా! ఏమిటా దుర్మార్గం? ఆమనిషి ఊహ ఏమిటి?” అని చాలా భయకంపితుడై అందు మూలంగా చిరాకుపడుతూ లాయరు అన్నాడు.

“ఏం చెప్పడానికి నాకు నోరు రావడంలేదు బాబూ! మీరే ఒక్కసారి స్వయంగా చూడడానికి వయచేస్తారా?” అని పూల్ జవాబు చెప్పాడు.

అట్టర్సను వెంటనేలేచి తన టోపీ పెట్టుకొనడం, తనకోటు వేసుకోవడం తప్ప మరొకజవాబు

చెప్పలేకపోయినాడు. అంతటితో బట్లరుకు ప్రాణం లేచివచ్చినట్లుగా అతనిముఖంలో కన్పించింది. అది అట్టర్సనుచూచి గ్రహించాడు. బట్లరుకు యివ్వబడిన ద్రాక్షారనం కించిస్తోయినా రుచి చూడకుండానే తిరిగి దానిని అక్కడపెట్టి, అట్టర్సనుతో కలిసి వెళ్లుటకు లేచాడు. అదికూడా అట్టర్సను గమనించాడు.

అది మార్పినెల—రాత్రినమయం—చంద్రుడు పాలిపోయినట్లుగా వెలవెలపోతున్నాడు. గాలికి తూలి వెనుకకు పడిపోయినట్లుగా కన్పిస్తున్నాడు. ఋతు క్రమాన్ని బట్టి వెరిచలి వేస్తోంది. గాజుముక్కలు విరజిమ్మినట్లుగా మంచుకురుస్తోంది. ఆ యీదురుగాలిలో మాట్లాడడంకూడా కష్టంగా ఉంది — ముఖంలోకి రక్తం ఎగజిమ్మినట్లుగాఉంది. ఆ చల్లగాలి మూలంగా వీధులు మనుష్యసంచారం లేకుండా శూన్యంగా ఉన్నాయి. లండనునగరంలోని యీ ప్రాంతం యింతి సంచారశూన్యంగా ఎప్పుడూ లేదని అట్టర్సను అనుకొన్నాడు. జననమ్మర్దంఉంటే బాగుండునని అనుకొన్నాడు. సోదరమానవుడు ఎవడైనా తటస్థపడితే తాకిచూడవలెననేకోరిక ఆయనజన్మలో యిదివరకెప్పుడూ యింతిచిహ్నితంగా కలుగలేదు. ఏదో మహా విషత్తు నమిషిస్తోంది అన్నట్లుగా ఆయన మనస్సు అవేదనపడ్తోంది. ఎంత తంటాలుపడినా యీ అవేదన పోవడంలేదు. చౌకులోకి ప్రవేశించేసరికి అక్కడంతా యీదురుగాలి, దుమ్ముదుమారంతప్ప ఏమీ లేదు.

తోటలోని సన్నరకం చెట్లు గాలికి ఊగుతూ చుట్టూ ఆవ
 తణగా ఉన్న ఇనుపఖడ్డీలకు డీకొట్టుకుంటూ ఉన్నాయి.
 నడచినంత సేపూ అట్టర్చనుకంటే పూల్ ఒకటి రెండు
 అంగలు ముందువేసి నడుస్తూ ఉన్నాడు. రోడ్డునక్క
 చప్పామీద సగం దూరం వచ్చేసరికి పూల్ కొంచెం
 ఆగి, ఆ యమ చలిగాలిలోకూడా తన తలమీది బోపీ
 తీసి, జేగురుమూలుతో ముఖం తుడుచుకున్నాడు.
 అంతవడిగా నడచి వచ్చినప్పటికీ, అతనికి నట్లైన చెమట
 మార్గాయాసంవల్ల కలిగినది కాదు. మనస్సులో ఉన్న
 ఒక ఆవేదనవల్ల కలిగిన చెమట అది. ఎందువల్లనంటే,
 అతనిముఖంచూస్తే తెల్లబోయినట్లుంది. కంఠస్వరం
 కూడా బొంగురుపోయినట్లుగా వొణుకుతూ ఉంది.

“బాబూ! మనంవచ్చి చేరుకున్నాం ఇక్కడికి.
 ఇక దేవునిదయవల్ల అరిష్టం ఏమీ లేకుండాపోవాలి.”
 అన్నాడు పూల్.

“పూల్! తథాస్తు!” అన్నాడు లాయరు.

అనంతరం, పూల్ నెమ్మదిగా జాగ్రత్తగా
 తలుపు కొట్టినతోడనే, లోపలిగదియ తెరువబడింది.
 “పూల్! నీవేనా?” అని లోపలినుంచి ఒక కేక విని
 పించింది.

“అవును. నేనే-తలుపు తెరు” అన్నాడు పూల్.

వారిద్దరూ హాలులోకి వెళ్లేసరికి లోపల దీపాలు
 బాగా వెలుతున్నాయి. నవ్వుకర్లందరూ, మొగవాళ్లూ
 అడవాళ్లూ గొర్రెలమందలాగున నెగడువద్ద గుంపుగా

కట్టకట్టుకొని కూర్చున్నారు. అట్టర్ననుగారిని చూడ గానే ఇంటి పనికట్టే పనివిడ్డ వచ్చినట్లుగా ఆవేశం వచ్చినట్లుగా కేవలకేవలనుబ రోదన ప్రారంభించింది. వంటవాడు “బతికిపోయినామురా! దేవుడా! అడుగో అట్టర్ననుబాబు!” అని ఒక్క గంతునేసి ఆయనను తన చేతులలో కొగలించుకోవాలన్నట్లుగా ముందుకు పగుగెత్తాడు.

“అరే! అరే! మీరంతా యిక్కడే కట్టకట్టు కొని ఉన్నారేమిటి? ఏంబాగాలేదు. ఏమీ తిరుగా లేదు. మీ యజమాని ఇది చూస్తే ఏమీ నహించడు.” అని లాయరు కొంచెం నిరాకుంఠం అన్నాడు.

“వీళ్లందరూ గాబరా పడిపోతున్నారండీ” అన్నాడు పూల్.

ఆమాటతో అందరూ నిశ్చబ్దంగా ఉండిపోయినారు. ఎవ్వరూ నోరెత్తలేదు. పనికట్టేమాత్రము నోరుతెరిచి బిగ్గరగా ఏడవడం ప్రారంభించింది.

“నోరుమయ్య” అని ఆమెవంక పూల్ ఒక్క కేకవేశాడు. అతడే అసలు కంగారుపడిపోతున్నాడనే సంగతి అతని కేకలోనే కన్పిస్తోంది. ఆ పనికట్టే హఠాత్తుగా ఏడ్వప్రారంభించినప్పుడు, మిగిలిన వాళ్లందరూ గుండెడడతో బిక్కమొగాలతో లోపలితలుపువైపుగా తిరిగి ఏదో ఎదురుచూస్తున్నారు. అప్పుడు బట్లరు పూల్ అక్కడ కూరలుతరిగే కుర్రవాడివంక చూచి “ఒరే అబ్బాయి! ఒక కొవ్వత్తి దీసం ఇట్లా అంది

య్యరా! చేనుంచి చేతికి అంచెలుగా దాటించి త్వరగా అందివ్వండి అద" అన్నాడు. అట్టర్ననువైపు చూచి, "నాతో మీరు రండి" అని, పెరటివైపు తోట ప్రదేశంలోనికి దారితీశాడు.

మరల పూల్ యిలా అన్నాడు. "అయ్యా! యిప్పుడు వీలైనంత మెల్లిగా చప్పుడుకాకుండా రండి. మీ గొంతు వినబడనివ్వకుండా, మీరు మాత్రం ఆలకిస్తూ ఉండండి. ఇటు చూడండి! ఏనండర్బంలో నైనా, ఆయన మిమ్ములను లోపలికి రమ్మంటే వెళ్లకండి."

హఠాత్తుగా, ముందుకు అడుగువేయకుండా అక్కడ నిలిచిపోవడంతో అట్టర్ననుకు గుండెల్లో రాయిపడినట్లయింది. మనస్సుకూడా తడబడింది. కాని, తిరిగి వెంటనే ధైర్యం తెచ్చుకొని బట్లగువెంటబడి రస పరిశోధనా మందిరంగల భవనంలోకి వెళ్లి శస్త్ర మందిరంగుండా నడిచారు. అక్కడ చిందరవందరగా చెత్తగా పడిఉన్న ఖాళీబాడ్లు, ఖాళీపెట్టెలు దాటి, మెట్లనరుసవద్దకు వెళ్లారు. అక్కడనే ఒక ప్రక్కగా నిల్చుండి చెవియొగ్గి వినవలసినదని అట్టర్ననుకు పూల్ పైగలుచేశాడు. కొవ్వొత్తిదీపాన్ని అక్కడపెట్టి, తన మనస్సును కుదటపర్చుకొని కచ్చేరీ గదితలుపుకు వ్రేలాడే పిడినిపట్టకొని కొంచెం తడబడుతున్న చేతితో తలుపుకొట్టాడు.

“అయ్యా! అట్టర్సనుగారు మిమ్ములను చూడడానికి వచ్చారు” అని పూల్ బిగ్గరగా అన్నాడు. మరొకసారి అదేవిధంగా కేకవేసి, తలుపువద్ద చెవిపెట్టి వినవలసినదని లాయరుకు సైగచేశాడు.

లోపలినుంచి, ఒక కంఠస్వరం సముగుతూ జవాబు చెప్పింది. “నే నెవ్వరికీ యిప్పుడు దర్శనం ఇవ్వను అని ఆయనతో చెప్పి.”

“చిత్తం. ఆలాగే” అని పూల్ ఏదో ఘనకార్యం సాధించినట్లుగా అన్నాడు. కొవ్వత్తిదీపం చేత బట్టకొని, ఆ పెరటి ప్రదేశం గుండా వంటయింటి లోనికి అట్టర్సనుగారిని తన వెంట తీసికొనిపోయినాడు. అక్కడ పొయ్యిలో నిప్పు చల్లారిపోయి ఉంది. పేడ పురుగులు చిమ్మెటలు కేలమీద గంతులు వేస్తున్నాయి.

“అయ్యా! ఆ కంఠస్వరం మా యజమానిదే అంటారా?” అని అట్టర్సను కళ్లలోకి తేరిపారజూచి పూల్ ప్రశ్నించాడు.

అతనిచూపులో తన చూపు నిల్చి లాయరు తెల్లబోయిన ముఖంతో యిలా అన్నాడు. “గొంతులో చాలా మార్పు వచ్చినట్లుంది.”

“అది మార్పు అంటారా? అవును. నాకూ ఆలాగే తోస్తోంది. ఈ యిట్లో నేను ఇరవై ఏళ్లుగా ఉండి, ఆయన గొంతుకనే గుర్తు పట్టలేనంటారా? లేదు బాబూ! మా యజమాని గైర్మిలియా అయి

నాడు. ఎనిమిదిదినాల క్రిందట ఒక సారి ఆయన 'అయ్యో! నేవుడ?' అని కేకలు వేసినప్పుడే ఆయన ఏదో అయిపోయినాడు ఆయన బదలు యిప్పుడక్కడ ఉన్నదేమిటి? అది అక్కడ ఎందుకుఉండే? అనేనండీ అట్టగ్గుచుగానూ! అదే భగవంతునకు తెలియాలి" అని బట్లగు అన్నాడు. అది విని అట్టర్నను తనవేలు నోటితో కొరుకుతూ, "అయితే, పూల్! ఇదేదో విచిత్రంగా ఉంది. నీవు చెప్పేదంతా" చాలా విడ్డూరంగా ఉందోయి అన్నాడు. "నీవు ఊహించినట్లుగానే, జరిగిందనుకో-నీవు అనుకొన్నట్లుగానే డక్టరు జెకిల్ ను ఖాసీచేశారనుకో - చేయబడినది వాత్య అయినట్లయితే, హంతకుడు ఇక్కడనే ఎందుకు మకాము చేస్తాడు? నీవు చెప్పేది ఏమీ అతకడం లేదు. సబబుగా కన్పించడం లేదు" అన్నాడు లాయరు.

"సరిలెండి—అట్టర్నన్ బాబూ! మీకు నచ్చజెప్పడం చాలా కష్టం. అయినా, మీకు బోధపరుస్తాను." అని పూల్ ప్రారంభించి యిలా అన్నాడు. "గడచినవారం అంతా ఆ గదిలోఉన్న దది ఏమిటో గాని, ఏదో మందుకోసం రాత్రి పగలూ గోలపెట్టి అరుస్తూఉంది. ఆమందు ఏమిటో నాకు గుర్తురావడం లేదు. మాయజమానికి అప్పుడప్పుడు అలవాటు ఏమిటంటే, తన ఉత్తరువులను ఏవైనా మాకు అందజేయవలెనంటే, తెల్లకాగితాలమీద అవివ్రాసి,

ఆ కాగితాలను మెట్లమీద పడవేస్తాడు. యీ వారంలో ఆపనితప్ప ఏమీ జరుగలేదు. బంధించిన గదితలుపులూ, కాగితాలూతప్ప ఏమీ కన్పించవు. ఆయనకోసం తెచ్చి ఒయటపెట్టిన భోజనం కూడా ఎవ్వరూ చూడనప్పడు లోలికి దొంగచాటుగా తీసికొనిపోయింది. ప్రతిరోజూ—రోజూ ఏమిటి? రోజుకు రెండుసార్లు మూడుసార్లు కూడా ఉత్తరువులు జారీ చేయడం, సాధించడం, సణగడం జరుగుతోంది. ఈ సంగతిలో ఔషధాలమ్మే తోకు వర్తకులందరి వద్దకు నన్ను వాయువేగ మరోవేగాలతో పరుగెత్తించారు. పాపులోని మందుసరకును నేను ఎప్పుడు తీసికొనివచ్చినప్పటికీ, దానిని వాపసు చేసినప్పుడు నాకు మళ్ళీ ఉత్తరువు చేస్తుంటారు. ఆ సరకు శుద్ధంగా లేదనిస్తే, మరొక పాపులోనిది తీసికొని రావలసినదనిస్తే నాకు ఉత్తరువు జారీ చేస్తున్నారు. అది ఎందుకో ఏమిటోగాని, యీమందు చాలా జూరుగా ముఖ్యంగా కావాలంటున్నారు బాబూ!” అన్నాడు ఫ్రాల్.

ఆ ఉత్తరాల కాగితాలు ఏవైనా ఉన్నాయా?” అని అట్టర్నను ప్రశ్నించాడు.

ఫ్రాల్ తన జేబులో చెయ్యిపెట్టి సలిగిపోయిన కాగితం ఒకటి తీసియిచ్చాడు. కొవ్వత్తి దీపంవద్ద నిలువబడి, వంగి, దానిని లాయరు శ్రద్ధగా చదివి చూచాడు. ఆ కాగితంలో యిలా వ్రాసిఉంది: “మా అండే శంపెనీవారికి డాక్టరు జెకెల్ అభివందనములు.

మీరు యితకు పూర్వం పంపిన నమోనా చాలా కల్తీగావుంది. ప్రస్తుతావసరానికి అది ఏమీ ఉపయోగపడదు. మా అండ్ కంపెనీవారివద్ద 19-నం||లో కొంచెం భారీ ప్రమాణంగా డాక్టరు జెకీల్ కొంత సరకుకొని ఉన్నాడు. కనుక, అత్యంత శ్రద్ధతో అట్టి సరకుకై వెతుకవలసినదిగా డాక్టరు జెకీల్ కోరుచున్నాడు. అటువంటి ఆ పాతసరకు ఏమైనా మిగిలి ఉంటే వెంటనే పంపగోరుచున్నాడు. ఖరీదు సంగతి యోచించనేవద్దు. ఇది డాక్టరు జెకీల్ కు ఎంత ముఖ్యమనరమో ఎంత వివరించినా అది అతిశయోక్తి కానేరదు." అంతవరకూ ఆ ఉత్తరము సవ్యంగానే ఉంది. కాని ఇక్కడకు వచ్చేసరికి ఆయన కలం కంపించిన దన్నట్లుగా ఆయన ఆశురత ఆయన ఆవేదన హద్దు మీరిపోయింది. "మీ కౌతయినా పుణ్యం ఉంటుంది. దేవుడా! ఆ పాతసరకు ఏమైనా ఉందేమీ పతకి చూడండి!" అని ఉంది.

"ఇది చాలా విశ్రీతమైన ఉత్తరంగా ఉంది. అయితే దీనిని నీవెట్లా తెరచిచూచావు?" అని అట్టర్నను చురుకుగా ప్రశ్నించాడు.

"మా అండ్ కంపెనీవారి షాపులోని మనిషి యిది చూచి, కోపంతో మండిపడి, అదేదో చెత్త కాగితం అన్నట్లుగా నామీద విసరికొట్టాడు" అని పూల్ జవాబు చెప్పాడు.

"ఇది నిస్సందేహంగా డాక్టరు జెకీల్ స్వద

స్తూరీ. ఆమాట తెలుసా?" అని లాయరు తిరిగి ప్రస్తావించాడు.

"అవును అది ఆయనది లాగుననేఉంది." అని బట్లరు జంకుతూ అన్నాడు. కాని, గొంతుక మార్చి, "దస్తూరీ ఎవరినైతే ఏమండీ? అనలు మనిషి నే నేను చూచాను."

"మనిషి నే చూచావా? సరి." అని అట్టర్సను మళ్ళీ అన్నాడు.

"అట్లారండి దోషలోకి" అని ఫూల్ మాట అందుకొని ఆరంభించాడు. "అది ఎల్లా తటస్థపడిందంటే— పెరటితోట ప్రదేశంలోనుంచి పరిశోధనశాలలోకి నేను హఠాత్తుగా వచ్చాను. ఆ మందుకోసమో, మరెందుకోగాని వాడు బయటికి పొరబాటునవచ్చాడు. అతన్నికచ్చేరిగది తలుపు తెరచిఉంది. గది చివర వాడు ఉన్నాడు. అక్కడ క్రిందపడిఉన్న ఖాళీబంగీపెట్టెలన్నీ సోబా చేస్తున్నాడు. నేను వచ్చేసరికి ఒకవిధమైన పెరికేక వేశాడు. వెంటనే తబాలున మెల్లెక్కి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయినాడు. వాడిని నేను చూచింది ఒక్కనిమిషంసేపుమాత్రమే. కాని, నాకు ఒళ్ళంతా గగుర్పొడిచింది. వాడే మా యజమాని అయితే ముఖంమీద ఆ మారువేషం ముసుగు ఎందుకు తగిలించుకుంటాడు చెప్పండి. వాడే మా యజమాని అయితే, ఎలుకలాగున కూతకూసి నన్ను చూచి ఎందుకు పారిపోతాడు? ఆయనదగ్గర నేను ఎంతో

కాలం నవుకరీ చేశాను—అటువంటప్పుడు...” అని ఆ బట్లరు కొంచెం ఆగి, చేతితో తన ముఖం అంతా ఒకసారి తుడుచుకొన్నాడు.

ఆ మాటలకు అట్లర్చను యిలా అన్నాడు. “ఇవన్నీ చాలా విచారిత విషయాలుగా ఉన్నాయి. కాని, నాకు కొంచెం జ్ఞానోదయం కలుగుతోంది యీ విషయంలో. పూల్ ! స్పష్టంగా మీ యజమానికి మనోవికారమూ దేహవికారమూ కలిగించి బాధించెడి వ్యాధి ఏదో పట్టుకొని నీడిస్తోంది. అందువల్లనే అతని కంఠస్వరం ఆలాగున మారిపోయిందని నాకు తోస్తోంది. అందువల్లనే అతడు ముఖమునకు మారు వేషం ముసుగువేసికొని తన స్నేహితులకు కన్పించకుండా ఉంటున్నాడు. అందువల్లనే అతడేదో మందు కోసం తహతహ లాడుతున్నాడు. ఆ మందు మూలంగానైనా తిరిగి కోలుకొనగలనని అశనికొక ఆశ యింకా మిగిలిఉంది పాపం! అతని ఆశలు నిరాశలు కాకుండా దేవుడు రక్షించాలి గదా! ఇదే అసలు మూలకారణంగా నాకు తోస్తోంది. పూల్ ! ఇదంతా చాలా విచారకరమైన విషయమే. ఆలోచించినకొద్దీ ఆదుర్దా ఎక్కువవుతోంది. కాని, యిదే సరియైన సహజమైన సంగతిగా అన్ని సంకర్షాలూ అతికి నట్లుగా అర్థమౌతోంది. కాబట్టి మనకు లేనిపోని విచారితపు కంగారు ఉండవలసిన నిమిత్తం లేదు.”

బట్లరు ముఖం ఆ మాటలతో తెల్లపారి, యిలా

అన్నాడు “అయ్యా! అక్కడ తిరుగుతున్న దేమిటో గాని, మా యజమాని మాత్రం కాదు. ఉన్న విషయం అది.” బట్లరు నలువైపుల కొంచెం పరికించి చూచి తిరిగి యిలా అన్నాడు. “మా యజమాని నుంచి ఆజాను బాహువు—పసందైన మనిషి—కాని యిస్స డింట్లో ఉన్నది ఒక పొట్టి మతిగజ్జ విగ్రహం.” ఆ మాటలకు అట్టగ్గును ఏదో ఆక్షేపణ చెప్పబోయినాడు - కాని పూల్ గొంతు పెద్దదిచేసి, యిలా అన్నాడు. “అయ్య బాబో! అలా గయితే, ఇరవై ఏళ్ళుగా ఉంటున్న నాకు మా యజమానిసంగతే తెలియదంటారా? ఆ గది గుమ్మందగ్గర నిల్చుంటే ఆయనతల ఎక్కడికి వస్తుందో నాకు గుర్తు లేదంటారా! ప్రతిరోజూ ఉదయం ఆ గుమ్మందగ్గర ఆయనను నేను నాజీవితం అంతా చూస్తూఉన్నవాడినండీ బాబూ! ఇప్పుడక్కడ. తిరుగుతున్న ఘటం ముమ్మాటికీ డాక్టరు శెకిల్ కాదు అది ఏమిటోమాత్రము నేను చెప్పలేను. అది డాక్టరు శెకిల్ ఎన్నటికీ కాదు. ఏదో ఖాసీ జరిగిందని నామనస్సు నాకు చెప్పతోంది.”

“పూల్! నీవు ఆమాట అనేటట్లయితే, దాని నిజం తెల్పవలసిన బాధ్యత నాదే అవుతుంది. మీయజమాని మనస్సును నొప్పించకూడదనే కోరిక నాకు ఎంత ఉన్నప్పటికీ, ఆయన యింకా సజీవుడై ఉన్నాడని ఋజువుచేస్తున్న యీ ఉత్తరము నన్నెంత తిక

మకపెట్టుతున్నప్పటికీ, యీ తెలుపుబ్రద్దలుకొట్టి తేర వడం అవశ్యకర్తవ్యమని నాకు శోస్తోంది” అని లాయరు అన్నాడు.

“అట్టర్సరుబాబూ! అదీ! మాటంటే మాట!” అన్నాడు బట్లరు.

“అయితే, ఇక రెంజోనమస్య వస్తోంది. ఆపని ఎవరు చేయడం?” అన్నాడు అట్టర్సరు.

“ఏం? మీరూ నేనూ చేద్దామండీ!” అని వెంటనే బదులు చెప్పాడు.

“నువ్వు చెప్పింది బాగానే ఉంది. కానియ్యి. అందువల్ల ఏ ముప్పువచ్చినా, నీకు ఏ కష్టనష్టమూ రాకుండా చూచేవాణ్ణి నేను” అని లాయరు సమాధాన మిచ్చాడు.

అందుమీదట పూల్ యిలా అన్నాడు. “పరి శోధనశాలలో ఒక గొడ్డలి ఉంది - వంటయింట్లో నిప్పులుత్రోసే పెద్ద ఇనుపఖడ్డీ ఉంది. అది మీరు పుచ్చుకోండి.”

లాయరు ఆ బరువైన యినపఖడ్డీని సమ తూకంగా మధ్యలో పట్టుకొని చేతితో ఆడించి చూచుకొని యిలా అన్నాడు. “పూల్! నీరూ నేనూ కూడా అసాయకరమైన అఘాయిత్యపు పని చేయ జోతున్నాం తెలుసునా?”

“అయితేనేం? అలాగే కానివ్వండి” అన్నాడు బట్లరు.

“అయితే, ఇక మనం ఉన్నదున్నట్లుగా వివరించుకోవాలి. మనమిద్దరం చెప్పగల్గినదానికంటె ఊహించుకోగల్గినది ఎక్కువగా ఉంది. మనలో మనం మర్యం విడిచిమాట్లాడుకొందాం - మారువేషపు ముఖంలోడుగు ధరించిన ఆకారరూపాన్ని నీవు చూచావుగదా. బాగా గుర్తించావా?” అని లాయరు అడిగాడు.

“అవును బాబూ! ఆవ్యక్తి అతిత్వంగా వెళ్లిపోయింది. పారిపోవడంలో ముందుకు బాగావంగి శరీరం నగానికి మదితపెట్టినట్లయింది. అందువల్ల నేను బాగా గుర్తించానని ప్రమాణంచేసి చెప్పలేను” అని, బట్లరు యింకా యిలా అన్నాడు “అతడు హైడ్ అయి యుంటాడా అనియేనా మీరడిగేది? ఎందుకు ఇంకా అనుమానం? వాడేనండి. వీడూ అదేమొత్తు ఉంటాడు. అదేమాదిరిగా చకచకా నడుస్తాడు. అది అట్లా ఉండగా యీ శోధనశాలగుమ్మంగుండా లోపలికి ప్రవేశించే వాల్లింకెవరున్నారు? గడచిన ఖాసీజరిగినప్పటినుంచీ తాళంచెవి యింకా అతనివద్దనే ఉంది. ఆ సంగతి మీకు జ్ఞాపకముందా? అంతేకాదు. ఈ హైడ్ అనే అతనిని మీరెప్పుడైనా కలిసికొన్నారేమో నాకు తెలియదండీ అట్టర్సన్ గారూ!” అని బట్లరు ముగించాడు.

“అవునోయ్. అతనితో కలిసికొని నే నొకసారి మాట్లాడి ఉన్నాను కూడా” అని లాయరు అన్నాడు.

“అయితే, ఆ మనిషిలో చాలా వికృతాకారం ఉన్నదనే సంగతి మాతో బాటు మీరుకూడా గమనించి ఉంటారు. మనిషికొక వింత తస్యం ఏర్పడినట్లుగా ఉంటుంది. అదేమిటోగాని ఇంతకంటే ఎక్కువ వివరంగా నిట్లా చెప్పవలెనో నాకు తెలియదు. అతణ్ణి చూస్తే బిల్లిలో నాలుగు కంపించిపోతాయి. తల్యాలు కదలి నట్లుగా బిల్లి జలదరిస్తుంది. అవునా కాగా?” అన్నాడు బట్లకు.

“సేపు విణ్ణించిన విధంగానే నాకూ అనుభవం అయింది” అన్నాడు అట్లర్సను

“అవును బాబూ! ఆ మాయముసుగు దేహ ధారి కోతీలాగున ఒక్కసారిగా అక్కడి బౌషధ ద్రవ్యాల మధ్యనుంచి దుముకుతూ గదిలోకి ఉడాయింనే సరికి నా వెన్నుపాము అంతా జలజలమంది అంటే నమ్మండి. అబ్బో! ఇదంతా నా సాక్ష్యంగా జమకట్టకండి మరి! నేనుకూడా గ్రంథాలూ పాయింట్లూ తెలిసినవాడి నేనంజోయ్! మనిషి అయిన పాడికి ఊహలనేవి కొన్ని ఉంటాయి. కనుక, ఆ విగ్రహం హైడ్ అనేమాట వేదవాక్యంగా మీకు మనవిచేస్తున్నాను” అన్నాడు పూల్.

“సరి-సరి-నా అనుమానాలుకూడా అట్లువైపుకే మొగ్గుతున్నాయి. ఏదో పాపం పండింది. దుర్మార్గం ఫలితమే దురాగతం—ఆ లంకెమూలంగానే వచ్చింది ఇదంతా—అవునోయ్! నిజంగానే. నీమాటలో నాకు

నమ్మకం కుదిరింది. సాపా! హెన్రీ ఖానీ అయినాడు. ఆమాటలో నాకు నమ్మకమే. ఖానీ చేసినవాడు తాను ఏగదిలో హత్యచేశాడో ఆగదిలోనే ఇంకా మనలునూ ఉన్నాడు. (ఇంకా అక్కడే ఎందుకున్నాడో దేవునికే తెలియాలి) సరే—కానియ్యి—కసి తీర్చుకొనడానికే మనం పుట్టినామనుకో. హిం! బ్రాడ్వాను హిం!" అన్నాడు లాయరు.

పిలువగానే వెలుపెబ్బోతున్న మొగంకో నలుగురినూ సప్రకరు పగునెఱుకొని వచ్చాడు.

“బ్రాడ్వా! హుషారుగా ఉండవలసివు! ఇంకొకరకూ ఉన్న ఆందోళన మీకందరికీ పెద్దనేడసగా ఉంటోంది. నాకు తెలుసు. కాని, యిక దీనిఅంతు కనుక్కోవాలని నిశ్చయించాం—ఇదుగో ఫూల్—అతనూ నేనూ ఆ కచ్చేరీగదిలోకి భేదించుకొని పోదలచియున్నాము. ఎనిఅంతా నిర్విఘ్నంగా నెరవేరితే, ఎన్నినిందలైనా నా బుజాలమీద నేను భరిస్తాను. ఈలోపుగా ఏవిధమైన పొరబాటు జరుగకుండుటకున్నూ, ఏ దుర్మాగుడూ దొంగత్రోవలగుండా తప్పించుకొని పోకుండుటకున్నూ నీపూ, ఆ కుర్రవాడూ, రెండు దుడ్లు కర్రలను చేతబట్టి అటు వంపుతిరిగివెళ్ళి శోధనశాల గుమ్మంలో నిలబడండి. మీరు అక్కడికి చేరడానికి పదినిమిషాలు తైము యిస్తున్నాం” అని లాయరు అన్నాడు.

బ్రాహ్మ అక్కడీనుంచి కదలి వెళ్ళగానే లాయరు తన గడియారం చూస్తూ నిలబడ్డాడు. పూల్ వైపు తిరిగి, "పూల్ ! ఇక మనషని మనం చూచుకుంటా" అన్నాడు లాయరు. ఇనుకొల తన చంకలో బెట్టి పెరటి ఆవరణలోకి ఆయన శ్రోవతిశాడు. చరుగెత్తుతున్న వేఘాలు చంద్రుణ్ణి కప్పివేశాయి. అంతా చీకటిగా వుంది. బయటి యీదరుగాలి ఆ మహా భవనాంతరభాగంలోనికి ఉండిఉండి విసురణోంది. కొవ్వొత్తి దీపకళికలు అటు యిటు ఉయ్యాల లాగు తున్నాయి. యీలోగా ఆ పెద్దశాలలోకి వాగు వచ్చి చేరుకున్నాడు. సమయానికి వేచినట్లుగా అక్కడ నిశ్చలంగా రవ్యంతనేపు కూర్చున్నాడు. అండను సగరిధ్యుల ఆ రాత్రివేళ ఝంకారనాదం లాగున వినిపిస్తోంది. కాని యింకా వారి సమీపంలో ఉన్న గదిలో నేల మీద మధ్యమధ్య కాలిచప్పుడు అవుతున్నట్లు వినిపిస్తూనే ఉంది.

"ఇదేపధంగా రోజంతా అది గదిలో సంచరిస్తూనే ఉంటుందండీ ! రాత్రి బాగా ప్రొద్దుపోయిన తర్వాత కూడా నండీ ! మరదుల షాపులనుంచి వదైనా క్రొత్త సమోనా సరకు వచ్చినప్పుడు మాత్రం కొంచెం విరామం ఉంటుంది. మనస్సుకు నిశ్రాంతి అంటేనే గిట్టనటువంటి ఘటం అది ఎటువంటిదోగాని, చాలా పాపిష్టి ఘటం అయి ఉండాలి. వేసెడిప్రతి అడుగుకూ, చచ్చిరక్తం త్రాగిన పాతకానికై చిందులు త్రొక్కు

తోంది ఆ పాపిష్టి ఘటం అనుకోండి. ఇదిగో యిట్లా దగ్గరగావచ్చి కాస్త వినండి. గుండెల్లో చెవులు పెట్టుకొని వినండి బాబూ! అని డాక్టరు గారి అడుగులనే అంటారా? చెప్పండి" అని పూల్ గుసగుసలాడుతూ చెప్పాడు. అడుగులు వికృతంగా బహు తేలికగా పడుతున్నాయి. ఆ నడకలో కొంత ఊగినలాటకూడా ఉంది. అడుగులు నెమ్మదిగా పడుతున్నాయి హెన్రీ జెకిల్ నడుస్తూ ఉంటే ఇట్లా ఉండేది కాదు. అడుగులు ధాటిగా వేసి, కిరుమంటూ నడచేవాడు." అట్టర్సను ఒక్కనిట్టూర్పు విడిచాడు. "ఒక్కడ ఇంతకు తప్పితే మరేగీ ఎప్పుడూ గోచరించలేదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

పూల్ తలఊపి "ఒక సర్వాయము ఆ గదిలో అది పడుస్తూ ఉంటే విన్నాను" అన్నాడు.

"ఏడవడమా? ఎట్లాగయ్యా అది?" అని లాయరుకు హఠాత్తుగా ఒళ్లు జల్లుమని అన్నాడు.

"అడదానిలాగున, గుండెపగిలిన మనిషిలాగున ఏడవడం సాగింది. అది వింటే గుండె గభీలు మన్నది. నాకుకూడా ఏమవుచింది." అని బట్లరు అన్నాడు.

ఇంతలో పదినిమిషములగడుపు పూర్తి అయింది. బంగీలలో కుక్కేటటువంటి చెత్త గడ్డి కుప్పలోనుంచి గొడ్డలిని పూల్ వైకి తీశాడు. వారిద్దరూ ఇక దండయాత్ర సాగించడానికి వీలుగా కొవ్వొత్తి దీపమును

సమీపంలో ఉన్న బల్లమీద ఉంచారు. ఆ గదిలో ఆ ప్రశాంతనిశీధసమయమున అయ్యాయిటూ ఆమనిషి ఇంకా చరలాడుతూనే ఉన్నాడు. ఈ అడుగులుపడుతున్న చోటికి వార్షిరూ ఊపిరి బిగబట్టుకొని మెల్లిగా సమీపించాడు.

అప్పుడు అట్టర్సన్ కొంచెం దిగ్గరగా, “జెకిల్! నేను నిన్ను చూడాలని వచ్చావు” అన్నాడు. కొంచెం నేపు ఆగి చూచాడు. కాని జవాబు ఏమీ రాలేదు. అప్పుడు తిరిగి యిలా అన్నాడు. “మాకు అనుమానాలు అంతకంతకు నిన్ను గూర్చి ఎక్కువవుతున్నాయి - నిన్ను ముందగానే హెచ్చరించి నీకు తెలియ చేస్తూ ఉన్నాను. నేను నిన్ను చూడక తప్పదు. చూచితీరుతాను. సన్యంగా నీవు చూడనివ్వకపోతే, దౌర్జన్యంగా చూస్తాను. నీ సమ్మతితో సందర్శనం లభించకపోతే, జబర్దస్తీగా సందర్శిస్తాం.”

“అట్టర్సన్! భగవంతునిసాక్షిగా నేడుకుంటున్నాను. నామీద కరుణించు” అని ఒక కంఠస్వరంలో పలినుంది పలికింది.

“ఆ! అది జెకిల్ గొంతుక కాదు. అది హైక్ కంఠస్వరం! చూస్తావేం! ఫూల్! కొట్టు! పగుల గొట్టు ఆతలుపు!” అని అరిచాడు అట్టర్సన్.

ఫూల్ బుజంమీద ఉన్న గొడ్డలిని ఒక్క-విసురు విసిరాడు. ఆ దెబ్బకు భవనం అంతా దద్దరిల్లిపోయింది. ఎర్రని పిడిగల్లిన ఆ తలుపుకు ఒక్క-దెబ్బతో

తాళం వగిలి బండులుకదలి అది వెనుకకు ఒరిగింది. కొన్ని జంతువులు గీపెట్టినట్లుగా భయంకరమైన కీచు కూతలతో ఆగదిలంతా మారుమోగింది. మరొక్క సారి గొడ్డలి పైకి లేచి ఇంకోదెబ్బ పడింది. ఈసారి తలుపుయొక్క మడత రెక్కల బల్లలు తునకల్లై పోయినాయి. ద్వారబంధంచట్టం కదలిపోయింది. గొడ్డలితో నాలుగుసార్లు నాలుగు దెబ్బలు పడ్డాయి. ఆ ద్వార బంధం తలుపులు దిట్టమైన గట్టికర్రతో చేయబడినవై, దానివిగింపులూ బండులూ చాలా బందోబస్తుగా ఉండడంచేత అయిదోసారి గొడ్డలిదెబ్బ తగిలిన తర్వాతనే ఆ తలుపుల లోపలి తాళం బద్దలై, విరిగిన తలుపు ముక్కలన్నీ లోపలి గదిలోని తివాసీమీదనే విరుచుకొని పడ్డాయి.

ఆ రాత్రివేళ అంత నిశ్శబ్దంగా ఉండే సమయంలో, యీగదిని ముట్టడించినవాళ్ళు తాము చేసిన హంగామాకు తామే కార్యకర్తలనారు. కొంచెం వెనుకకు తగ్గి లోపలికి తొంగిచూచారు. నిశ్చలంగా వెలుగు తున్న లాంతరు వెల్తురులో వారి కళ్ళముందు ఆకచ్చేరీ గది సాంతంగా కన్పించింది. చక్కని నెగడులో నిప్పులు ప్రజ్వలిస్తున్నాయి. వేడినీళ్ళు గిన్నె కళపెళ మంటూ రాగం తీస్తోంది. మేజా బల్లలోని ఒకటి రెండు సారుగులు పైకిలాగి తెరువబడిఉన్నాయి. కచ్చేరీబల్లమీద కాగితాలు తీర్చిదిద్దినట్లుగా ఉన్నాయి. నెగడు ప్రక్కను బల్లటూద తేసరు త్రాగు

టకు కావలసినవన్నీ అమర్చబడిఉన్నాయి. అంత ప్రశాంత నిశాంత మింకొకటి లేదనిపిస్తుంది. ఆగదిలోని పింగాణీకల్వములనిండా బేషధ ద్రవ్యములు ఉన్నాయి. అంతకు తప్పితే, లండను నగరంలో ఇటువంటి గది సర్వసాధారణమైనదనియే చెప్పవచ్చును.

ఆగది నట్టనడుమ విఠరీతంగా మెలికలు తిరిగి చేతులూ కాళ్లూ ఇంకా కొట్టుకుంటూఉన్నటువంటి మనిషి పడియున్నాడు. మునివేళ్ల మీద నడుస్తూ మెల్లిగా వారిద్దరూ ఆ న్యక్తిని సమీపించారు. ఎక్స్ పర్టు హైడ్ ముఖమే అదియని స్పష్టంగా గుర్తించారు. డాక్టరు జెకిల్ గారికి సరిపోయే పెద్దసైజు దుస్తులలో ఉన్నాడు. అది అంతా సైజుకి మించిన చాలా పెద్దసైజు డ్రెస్సు. ఇంకా ప్రాణమున్నట్లుగాకే ముఖంలోని నరాల కదలిక కన్పిస్తోంది. కాని, అదివరకే ప్రాణం ఉత్క్రమణం అయింది. పగులగొట్టిన చిన్న మందుబుడ్డి అతని చేతిలో ఉంది. కొన్ని గింజులయొక్క పప్పువాసన ఆ గదిలో గుబాళిస్తోంది. పీటినిబట్టి, అక్కడ పడియున్న దేహం ఆత్మహత్య చేసికొన్న వానిదేహమే అని అట్టర్సను గ్రహించాడు.

“రక్షించడానికిగాని, శిక్షించడానికిగాని, అంతా మించిపోయిన తర్వాత మనము వేంచేశాము— హైడ్ అతనిలో కానికి అతను వెళ్ళిపోయినాడు. ఇక, మీ యజమానిదేహం ఎక్కడయున్నదో చూడవలసిఉంది” అని అట్టర్సను ఛాటిగా మాట్లాడుతూ అన్నాడు.

ఆ భవనంలో అత్యధిక భాగమును పరిశోధన శాల ఆక్రమించింది. క్రింది అంశస్తును అంతా ఇంచు మించుగా యీ శాల ఆక్రమిస్తోంది. దీనికి వెల్తురు వైనుంచినన్నీ కచ్చేరీ గది నుంచిన్నీ వస్తుంది. యీ భవనానికి ఒక కొన యావత్తూ ఇదే - ఇది ప్రత్యేకంగా ఒక అంశస్తుగా ఉంటుంది. ఈ పరిశోధన శాల నుంచి బయటనున్న సందుకు ప్రత్యేకంగా శ్రోవ ఉంది. కాని కచ్చేరీ గది నుంచి మరొక మెట్లు వరుస శ్రోవ కూడా యీ పరిశోధన శాలలోకి ఉంది. ఆ భవనంలో ఇవిగాక కొన్ని చీకటి గదులున్నూ, విశాలమైన నేల మాళిగయున్నూ ఉన్నాయి. వీని నన్నిటిని వారిద్దరూ పూర్తిగా పరిశీలించారు. ఒక్కొక్క గదిని లోపలికి తొంగి మాస్తేచాలు, సోదా చేసినట్లే - ఎందు వల్లనంటే, ఆ చిన్న గదులన్నీ ఖాళీగానే ఉన్నాయి. వాటి తలుపులు కూడా యీ సుధ్యకాలంలో ఎప్పుడూ ఎవ్వరూ తెరచి యుండలేదు. నేల గదిలో ఏవేవో చిల్లర సామానులన్ని పడిఉన్నాయి.

డాక్టరు జెకిల్ కు యీ భవనమును అమ్మినటు వంటి పూర్వపు శస్త్రవైద్యుని కాలం నుంచీ ఆ నేల గదిలో పడియుంటున్న సామాను లే చాలా ఉన్నాయి అక్కడ - తలుపు తెరచి చూచారుగాని, ఆ గదిని సోదా చూడడం వల్ల ఏమీ ప్రయోజనం లేనని చూచించి నట్లుగా ఆ తలుపు గుమ్మం మీదనుంచి ఒక పెద్ద దట్టమైన సాలి గూడు చదర ఒకటి తలుపు తెరువ

గానే దభీలుమని క్రింద పడింది. ఇంకొక్కడ చూచినా, డాక్టరు హెన్రీ జేకీల్ సజీవుడుగాగాని నిర్జీవుడుగాగాని యున్నట్లు వారికి ఆచూకీ చిక్కలేదు.

ఆ భవనం మధ్యనున్న నడవలో చప్టామిడి చలువ రాళ్ళమీద పూల్ ఒక్క తన్నుతన్ని ఆ శబ్దాన్ని తానే ఆలకిస్తూ, “ఆయన యిక్కడ పాతి పెట్టబడి ఉంటాడు” అన్నాడు.

“లేదా, ఆయన పారిపోయి ఉండవచ్చు” అని అట్టర్సను అన్నాడు. ప్రక్కసందులోని గుమ్మమును తనిఖీ చేయడం ప్రారంభించాడు. అది తాళం వేయ బడి ఉంది. అక్కడే క్రింది చప్టా రాళ్ళమీద తుప్పు పట్టిన తాళం చెవి పడిఉంది.

“ఇది వాడుకలో ఉన్న తాళం చెవిలాగున లేదు” అని లాయరు అన్నాడు.

“వాడడం ఏమిటి? మీకు కనిపించడం లేదా అండీ? అది విరిగిఉంది. ఏవడో మనిషి దానిని త్రొక్కి విరుగగొట్టినట్లుంది ” అన్నాడు పూల్.

“అవునోయ్! విరిగినముక్కలు కూడా త్రుప్పు పట్టిఉన్నాయి” అన్నాడు అట్టర్సన్. వాల్లిడ్డరూ ఒకరి ముఖం యింకొకరు బెదరిబెదరి చూచుకొన్నారు. “ఇదంతా ఏమిటో నాకు అంతుచిక్కడం లేదు పూల్ ! తిరిగీ కచ్చేరీగదిలోకి పోదాంపద” అన్నాడు లాయరు.

వారిద్దరూ మెట్లు మెల్లిగా ఎక్కి, అక్కడ పడి యున్న శవాన్ని మధ్యమధ్య గాబరాపడి చూస్తూ, కచ్చేరీ గదిలోని సామానులను శ్రద్ధగా తనిఖీ చేయడం సాగించారు. ఒక బల్లమీద, రనాయనద్రవ్య ఔషధములున్నాయి. గాజు పళ్ళెములలో తెల్లనితూరం కప్పించింది. ఏదో ఔషధ ఋశోధన చేయాలనుకొని యీ దురదృష్టశాలి ఆ ఋశోధన చేయలేక విరమించి వల్లుగా కప్పించింది.

“ఆయనకు యీ ఔషధమునే ఎప్పుడూ నేను తెచ్చివెట్టా ఉండేవాణ్ణి” అన్నాడు పూల్. అతడు మాట్లాడుతూఉంటే, వేడినీళ్ళ గిన్నెలో నీళ్లు కళపెళ నుంటూ కాగుతున్నాయి.

వారిప్పుడు నెగడువద్దకు వచ్చారు. అక్కడ పడకకుర్చీ ఒకటి వేయబడిఉంది. కుర్చీలో కూర్చున్న వానికి అందు బాటుగా తేనీరు వగైరా బల్ల మీద అమర్చబడి ఉన్నాయి. కళ్ళలో చక్కెరతో సహా సిద్ధంగా ఉన్నాయి. పుస్తకాల అరమీద చాలా గ్రంథాలున్నాయి. తేనీటిబల్ల ప్రక్కనే ఒక గ్రంథం తెరువబడిఉంది. అది ఒక భక్తిరస గ్రంథము. ఆ గ్రంథం అంటే జెకిల్ కు చాలా ప్రీతి. ఆ పుస్తకము మొదల తనకున్న గౌరవతాత్పర్యములను అనేక పర్యాయములు జెకిల్ వెల్లడిస్తూ వచ్చాడు. ఆ గ్రంథంలో అక్కడక్కడ అనేక అంశములకు తన దస్తూరీలోనే అర్థవివరణములను కొన్ని ప్రవాసికొన్నాడు.

ఈ అర్థవివరణములన్నీ కేవలం భగవద్దూషణలతో నిండి ఉన్నాయి.

వారిద్దరూ సోదా చేస్తూ నిలువుటద్దంవద్దకు వచ్చారు. ఆ యమఅద్దం చూస్తే వారికే భయం వేసింది. అద్దం కొంచెం ఏటవాలుగా త్రిప్పబడి యుండుటవల్ల, ఇంటి వైకస్వమిది గులాబీకాంతి యున్నా, నున్నని పింగాణి కల్యముపై ప్రతిబింబిస్తున్న నెగడుమంటల బహుశతప్రతిబింబములున్నా, భయకంపితములై తెల్లబారినవారిద్దరి ముఖములున్నా ఆ నిలువుటద్దములో కనిపించాయి

“ఈ నిలువుటద్దం అనేక విపరీత రూపములను దర్శించిందండీ!” అని పూల్ గుసగుసలా అన్నాడు.

లాయగుకూడా గుసగుసలాడుతూనే యిలా బదులు చెప్పాడు. “ఈ అద్దంకంటే విపరీతవస్తువు ఇంకొకటి ఉండబోదు” అన్నాడు. “అయితే దీనితో జెకిల్ కు ఏనేముంది?” అన్నాడు. “జెకిల్” అనేపేరు ఉచ్చరించగానే, మనిషికి నోరు తడబడినట్లయింది. వెంటనే తనకు తానే దబాయించుకొని, “దీనితో జెకిల్ కు ఏమిటి పని?” అన్నాడు.

“అల్లా అడగండి!” అన్నాడు పూల్.

అబ్దుపిమ్మట వారు కచ్చేరి మేజాబల్లువైపు తిరిగి చూచారు. ఆ బల్లుమిద చాలా కాగితాలు చక్కగా సర్దబడిఉన్నాయి. వాని అన్నింటిలోనూ ఒకపెద్దకవరు వైకి బాగా కనిపిస్తోంది. డక్టరు జెకిల్ గారి స్వదస్తూరీ

తో అట్టర్సను పేరు దానిమీద వ్రాయబడి ఉంది. ఆ కవరుమీది సీలును లాయరు ఊడగొట్టి కవరును తెరచి చూచేసరికి, దానిలోనుంచి మరికొన్ని కవర్లు క్రింద పడ్డాయి. మొదటిది ఒక వీలునామా—ఆరు మాసాలక్రిందట లాయరు వాషను చేసియుండిన వీలునామాలోని వెద్రివిశరీపు పరతులఘోరణిలోనే ఈవీలునామాకూడా వ్రాయబడి ఉంది. వీలునామా వ్రాసిన ఆసామీ మరణించిన క్షతములో అమలు జరుగవలసిన కోరికలను ఆకాగితము తెలియజేస్తోంది. వీలునామా వ్రాసిన ఆసామీ అంతర్ధానమైన సందర్భములో ఆయన ఆస్తిని దఖలు పరచుటకుగాను వ్రాయబడిన దానకత్రముగా అది ఉద్దేశించబడింది. కాని, యీకొత్త వీలునామాలో “ఎక్స్‌క్ల్యుజైవ్” అనే పేరుకు బదులుగా “గేబ్రియల్ జాన్ అట్టర్సన్” అనే పేరు ఉంది. అదిచూచి అట్టర్సను అనిర్వచనీయాశ్చర్యభరితుడైనాడు. అట్టర్సను ఒకసారి పూల్ వంక తిరిగిచూచాడు. తిరిగి ఆకాగితాలవంక చూచాడు. చివరి కొక్కసారి క్రింది తివాసీమీద చచ్చిపడియున్న ఆదుష్టునివంక చూచాడు.

“నాకు ఏమిటో అయోమయంగా ఉంది. వీని వశంలోనే యిన్ని నాళ్లనుంచి ఈ వీలునామా ఉంది. వీడికి నేనంటే అభిమానం కలుగడానికి అవకాశమే లేదు. తనస్థానే యింకొకడు ఈ ఆస్తికి కర్తగా వస్తాడంటే మండిపడే మనిషి - అటువంటి సందర్భాలలో వీడు

యీ వీలునామాను నాశనం చేయనేలేదు” అన్నాడు అట్టర్సను.

అటుపిమ్మట తర్వాతి కాగితం లాయరు తీసి కొన్నాడు. దానిమీద తేదీ ఉంది. డాక్టరు జెకిల్ స్వదస్తూరీలో వ్రాసిన చిన్న ఉత్తరం అది. ఆ కాగితం చూచి అట్టర్సను ఒక్క కేక వేశాడు. “ఇదిగోనోయ్ పూల్! ఆయన యీరోజున ఇక్కడే సజీవంగా ఉన్నాడు. ఇంతలోనే, యీరవ్వంతే వ్యవస్థలోనే, ఆయనను (డాక్టరు జెకిల్ను) తుదముట్టించడానికి వీలు లేదు. ఆయన యింకా సజీవుడై ఉండాలి—ఎక్కడికో పారిపోయిఉంటాడు. అయితే, ఎందుకు పారిపోయిఉంటాడు? ఎక్కా పారిపోయినాడు? అట్టి సందర్భంలో యిది ఆత్మహత్య అని మనము నిర్ధారణ చేయగలమా? ఆ! మనం జాగ్రత్తగా ఉండాలి. మీ యజమాని ఇంకా ఏదో దారుణమైన ప్రమాదం పాలయ్యేట్లు చేయడానికి మనం కారణం కావచ్చు” అని అట్టర్సను బిగ్గరగా అన్నాడు.

“అది మీరు చదువరేమండీ!” అని పూల్ ప్రశ్నించాడు.

లాయరు యిలా అన్నాడు “ఎందుకంటే, నాకు కంగారుగా ఉంది. దేవుడే కటాక్షించాలి!” అనంతరం లాయరు ఆ కాగితాన్ని తన కంటి కెదురుగా పెట్టుకోని యిలా చదివాడు:—

“నా ప్రేమపాత్రుడవైన అట్టర్సన్ ! ఈ కాగితం

నీచేతిలో పడినప్పుడు నేను అంతర్ధానమైనట్లే - ఏపరిస్థితిలో అది జరుగునో నేనూహించి చెప్పలేను. కాని నాకు అంత్యదశ తప్పదనినీ, త్వరలోనే రాగలదనినీ, నా సహజాంతశ్చక్తి ఏదో నాకు సూచిస్తోంది. అనిర్వచనీయమైన నా ప్రస్తుత పరిస్థితికూడా అదే ప్రకారం సూచిస్తోంది. కనుక ఏఉత్తరం అయితే, నీకు వ్రాసి నీఉరం చేస్తానని డాక్టరు లాన్యను నాకు హెచ్చరిక చేసి మందలించినావో, ఆ ఉత్తరాన్ని నీవు త్వరగా పట్టి చదువుకో - ఆవిషయంలో యీకా పక్షేనా ఎక్కువ వినరాలు నీవు తెలుసుకోవలెనంటే, తన స్వయంకృతాపరాధం వివేదిస్తూ నీవు చదువుకోవలెనని కోరుతూ, నీకొక కాగితం వ్రాశాడు

నిలయోగ్య అభ్యాగ్యమిత్రుడు "హెన్రీ జెకెల్"

"ఇంకా మూవోకవరు కూడా ఉందీ?" అని

ఆట్టర్సను ప్రశ్నించాడు.

"ఇదిగో బాబూ!" అని పూల్ ఒక పెద్దకవరు కట్టను లాయరుచేతి కందిచ్చాడు. ఆ కట్టమీద చాలా చోట్ల నీళ్లు ఉన్నాయి.

నాన్ని లాయరు తనజేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"మీయజమాని పర్వారై నా, పరలోక గతుడైనా ఆయన సరళి చెడకుండా కాపాడడానికైనా వీలుండ గలదుగనుక, యీ కాగితం పేరు నేను ఎత్తను. ఇప్పుడు పదిగంటలైంది. నేను యింటికి వెళ్ళి యీ కాగితాలను ప్రశాంతంగా చదువుకోవాలి. కాని, నడిరాత్రి కాక

పూర్వమే నేను తిరిగి వస్తాను. అప్పుడు మనము పోలీసులకు కబురుచేద్దాం” అన్నాడు అట్టర్సను.

ఆ శోధన శాల తలుపును తాళం వేసి వారిరువురూ వెళ్ళిపోయినారు. ఇంటి నవుకర్లందరూ హాలులో నెగడువద్ద గుమికూడి యధాక్రమంగా కూర్చున్నారు. ఈ మాయవ్యవహార గూఢమర్కం అంతా వివరించేసి రెండు కాగితాలలోని నిజకథానివేదికలను చదువుటకై అట్టర్సను తిరిగి తన ఆఫీసుకు నడక సాగించాడు.

9. డాక్టరు లాన్యను వివరించిన కథ

ఐనవరి తొమ్మిదవతేదీని, అనగా నేటికి నాలుగు రోజులక్రిందట, సాయంకాలపు తపాలా బట్టా డాలో నాకొక రిజిస్టర్లు కవరు వచ్చింది. దానిమీద చిరునామా నా చిరకాలసహాధ్యాయులు సహచరుడు నైన హెన్రీ జెకిల్ దస్తూరీలోఉంది. అది చూడగానే నాకు చాలా ఆశ్చర్యమైంది. ఎందువల్లనంటే మా ఉభయలకూ ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాల అలవాటు ఎన్నడూ లేదు. అంతకు క్రిందటిరాత్రియే నేను అతనిని చూచాను. అతనితో కలిసి భోజనం చేశానుకూడా—కనుక రిజిస్టర్లుపోస్టుద్వారా వ్యవహార రీత్యా నాకు యిప్పుడు ఏవిషయమై యీకవరు ఉత్తరం వచ్చియున్నదో నిన్నటి మా సమావేశసంభాషణలను బట్టి ఊహించలేకపోయినాను. ఆ ఉత్తరంలోని విష

యములు మరింత వింతగా ఉన్నాయి నాకు—
 తా ఉత్తరం యీ క్రిందివిధంగా ఉంది—

10 డిసెంబరు 18...ప్రియమిత్రుడవైన లాస్యన్!
 నాకత్యంత చిరమిత్రులైనవారిలో జేరినవాడవు నీవు—
 శాస్త్ర చర్యలలో మనకు అప్పుడప్పుడు
 భేదాభిప్రాయాలు వచ్చియుండినప్పటికీ, మన ఇద్దరి
 మధ్యనున్న అనురాగాభిమానముమాత్రము చెడినదని
 ఊహించుటకుశకిన సందర్భము ఏదీన్నీ నామట్టుకునాకు
 కన్పించడం లేదు. నీవు ఎన్నడైనా నాతో మాట్లా
 డుతూ, “జె కి ల్! నా ప్రాణం, నా మానం,
 నా వివేకం యివన్నీ సీమీదనే ఆధారపడి
 ఉన్నాయి” అని నీవు అన్నట్లయితే, నా అయిశ్వర్యం
 అంతా నేను నీకోసం త్యాగం చేయజాలనటువంటి
 రోజుగాని, నీకు సాయం చేయడానికి నా ఎడమచేతిని
 అర్పించడానికి సిద్ధం కానటువంటి దినంగాని, ఎప్పుడూ
 లేదు. లాస్యన్! నా ప్రాణం, నా మానం, నా
 వివేకం యివన్నీ యిప్పుడు నీదయకు పాల్పడి
 ఉన్నాయి. ఈ రాత్రి నీవు నా ఆశ నిరాశచేస్తే నేను
 అంతరించిపోయినట్లే అవుతుంది. ఇంత ఉపోద్ఘాతం
 నేను న్రాయడం చూచి, ఏదో అమర్యాదకరమైన
 కోరికను విన్నవించుకొనబోతున్నానని నీవు ఊహిస్తావు.
 కాని, ఇదంతా పూర్తిగా చదివి బాగా యోచించు.

ఈ రాత్రికి నీకుగల యితరవ్యవహారములను అన్నింటిని
 వీటి నిలిపి వాయిదా వేసియుంచవలెనని కోరుచున్నాను.

మంచంపట్టిన ఒక మహారాజు వద్దకు రావలసినదిగా
 నీకు పిలుపు వచ్చినప్పటికీ, ఆసనికూడా వాయిదా
 వేయవలెను. నీకు సొంతబండీ, హజరుగా గుమ్మంవద్ద
 ఉంటేనేతప్ప, ఒక కిరాయిబండీని మాట్లాడుకో.
 మన ఉగ్రయుల స్వప్రతింపుల నిమిత్తమై యీ కవరు
 ఉగ్రకమును నీ కేసులో పెట్టకొని సరాసరి నా
 యింటికి రావలెను నా బట్టలైన పూల్ కు యివ్వవల
 సిన ఉత్తరువులన్నీ అతనికి జారీచేశాను. నీ రాక
 కొరకై ఎదుగుమాటూ, తాళాలు బాగుచేసిన ఒక
 పనివానితోనూ అతడక్కడ వేచిఉంటాడు. అప్పుడు
 నా కచ్చేరీగది పిలుపు తాళం మీకు బలాత్కారంగా
 తెరచుకొని లోపలికి రావాలి. నీవు ఒక్కడవు
 మాత్రమే లోనికి రావాలి. ఎకమచేతివైపున సొగాణే
 పూత పూయబడిన "ఇ" అనే అక్షరం గల నీగువాను
 తెరువవలెను. అది మూయబడిఉన్నట్లయితే, తాళం
 కూడా పగులగొట్టాలి. నాలుగోసారుగును దానిలో
 ఉన్న యానత్తు సరకుతోనూ బయటికి లాగవలెను.
 వైనుంచి లెక్కిస్తే అది నాలుగోసారుగు. క్రిందనుంచి
 లెక్కిస్తే అదే మూడోసారుగు— నాకు యిప్పుడు
 ఉన్నటువంటి ఆ వేదనలో, మత్తిస్థిమితము లేక, నీకు
 వ్రాయవలసిన వివరములను సరిగ్గా నేను వ్రాయడం
 లేదేమో అనే దిగులు నన్ను బాధిసోంది. నేను
 పొరబాటుగా వ్రాసినప్పటికీ, ఆ వ్రాసుకుసారుగు
 ఏదో దానిలోని సరకునుబట్టి నీవు గుర్తించవచ్చు.

దానిలో కొన్ని మార్గాలు, మందునీసా, కాగితాల పుస్తకం కనిస్తాయి. ఈ డ్రాయరుసారుగును ఉన్నది ఉన్నట్లుగా కావెండిష్ చొకునకు నీవెంట నీవు తీసి కొనిపోవాలి.

ఇది నీవు నాకు చేయవలసిన మొదటి సహాయం. ఇక రెండు సహాయం ఏమిటో మనవిచేస్తా— ఈ ఉత్తరం నీకు చేరిన వెంటనే యింటివద్దనుంచి నీవు బయలుదేరిన పక్షములో, అర్ధరాత్రికాక పూర్వమే, అంతకంటె చాలా ముందుగానే, నీవు నీ స్వగృహానికి చేరుకోవాలి. నీకు ఆమాత్రపు వ్యవధిని కొనరుగా యివ్వడానికి కారణమేమంటే, దురూహ్యమైన అనివార్యమైన ఆటంకాలు ఏవైనా రావచ్చు— అంతే కాదు. తర్వాత జరుగవలసిన కార్యక్రమమునకం తటికీ, నీ యింటినవుకర్లు నిద్రపోతూ ఉండేవేళ చాలా ఉత్తమమైనది. కనుక, నీవు రోగులను చూచేటటువంటి గదిలో సరిగ్గా అర్ధరాత్రి సమయానికి హాజరుగా ఉండాలి. నాపేరుతో నీవద్దకు వచ్చేడి మనిషినొకనిని నీచేతితో నీవే స్వయంగా ఆహ్వానించి లోపలికి తీసికొనిపోవాలి— నా కచ్చేరీ గది నుంచి నీవు తెచ్చిన సారుగును అతనిచేతికి యివ్వాలి. అలా చేసినట్లయితే, నీకుని నీవు ముగించినవాడవై నాకు నీవు పరిపూర్ణ కృతజ్ఞతాపాత్రుడవుతావు. అటుపైనే అయిదు నిమిషాలు గడచినపిమ్మట, ఈ ఏర్పాటులన్నీ ఎంత ప్రాణావసరమైనవో నీకే బోధ

పడగలవు. ఇదంతా నీకొక వెత్రివ్యవహారంగా కన్పించి నప్పటికీ, పై చెప్పిన పనులలో ఏదైనా ఒక్కటి నిర్లక్ష్యంచేస్తే, నా బాధకు నీవు కారణభూతుడవుతావు — లేదా, నా వివేక విధ్వంస కారణుడవుతావు:

నా మనసిని నీవు తృణీకరించవకే నమ్మకం నాకు ఉంది—కాని, అటువంటిది జరుగునేమో అనే భావం తలపుకునచ్చినంతమాత్రంచేతనే నాగుండే జేబార్తే, నా చేయి గజగజలాడుతోంది — ఊహకం కని ఒకానొక అధోగతిఅవస్థలో ఒక వికరీకృతదేశంలో యీ సమయమందా నేను ఉన్నానని గ్రహించు. ఈ నానుభూతిని ఎంతగా పెంచి ఊహించినా అది అతి శయోక్తి కానేరదు. వేళ తప్పకుండా సకాలంలో నీవు నాకు షోడ్యదినల్లయితే, కథ కంఠికి వెళ్లిన దన్నట్లుగా, నా కష్టాలన్నీ మాయమైపోతాయి. సైయ తముడవైన లాస్యన్ ! నాకీ సహాయంచేసిపెట్టు— రక్షించు

సీమిత్రుణ్ణి

హెచ్. జే—.

తాజాకలం:—ఈ ఉత్తరం వ్రాసి నేను దీన్ని నీలు చేసినతర్వాత మరొక కొత్త అనుమానభీతి నాకు కలిగింది—ఒక వేళ తపాలా ఆఫీసు వాళ్లే నాకు విఘ్నం కలుగ జేయవచ్చు! రేపు ఉదయంవరకూ యీ ఉత్తరం నీచేతికి అందకపోవచ్చు. అట్టినందర్భములో, పగలు

నీ కెప్పుడు వీలవుతుందో అప్పుడే నే కోరినపని నాకు చేసిపెట్టు. అర్ధరాత్రివేళ నామనిషికోసం ఎదురు చూడాలి— అప్పటికే చాలా కాలాతిథంకావచ్చు— ఆరాత్రి నేను చెప్పినప్రకారంగా ఎవరూ నీవద్దకు రానియెడల, హెన్రీ జెకిల్ చూపు లిక లేవని గ్రహించు”

ఈ ఉత్తరం చదివినపిమ్మట నా సహచరునకు పిచ్చి ఎత్తినదని నేను నిశ్చయించుకున్నాను. ఆవిషయం నిస్సంశయంగా నిర్ధారణ అయ్యేవరకు అతడు కోరిన పని నెరవేర్చడం తప్పదనుకున్నాను. ఈ అడివిగొడవ ఉత్తరం నాకు బోధపడడం ఎంత దుర్ఘటమో, ఆ ఉత్తరప్రవాధాస్యమును గ్రహించడం కూడా అంత దుర్ఘటంగానే ఉంది— అదిన్నగాక, ఆవిషమైన వాక్యధోరణిలో నాకు మొఱపెట్టుకుంటూ అతడు ఉత్తరం వ్రాసికొన్నప్పుడు, దానిని నిరాకరించి త్రోసి వేయడం చాలా జవాబుదారీతోకూడిన పని అందు వల్ల నేను వెంటనే నామేజాబల్ల వద్దనుంచి లేచి, బండ్లి ఎక్కి సరాసరిగా జెకిల్ యింటికి వెళ్లాను. నాకోసం బట్లరు ఎదురు చూస్తున్నాడు. నాకు చేరినట్లుగానే అదేపోస్టులో బట్లరుకుకూడా ఒక రిజిస్టర్ కవరు ఉత్తరం చేరింది— అతడు చేయవలసిన పనులు ఆ ఉత్తి రంలో వ్రాసి ఉన్నాయి. తాళములు బాగుచేసే వానికోసం, వ్రడంగికోసం వెంటనే కబురు చేశాడు. మేమిద్దరమూ మాట్లాడుకుంటూ ఉండే సమయంలోనే

ఆపనివాల్లిద్దరూ హాజరైనారు. మేమందరమూ కలిసి ఆ భవనపు పూర్వ భామందైన డాక్టరు డెన్నాన్ తాలూకు శస్త్రచికిత్సశాలలోకి వెళ్లాము. ఆ శాలలో నుంచి (నీకు బాగా తెలిసే ఉంటుంది) జెకిల్ యొక్క సాంతకచ్చేరీగదిలోకి సులభంగా పోవచ్చు —. తలుపు చాలా గట్టిది. దాని తాళంకూడా దిట్టంగా ఉంది—. తాళాన్ని బలవంతంగా తెరచేపక్షములో అది కొంతవరకు చెడిపోగలదనినీ, తనకు అందులో చాలాశ్రమ ఉన్నదనినీ ముందుగానే ఖండితంగా వ్రడంగి చెప్పాడు. తాళాలపనివాడు చాలా తంటాలు పడి విసుగెత్తి ఉన్నాడు. కాని, యీ తాళాలపనివాడే చేతిలో మంచి పనితనంకలవాడు. రెండుగంటలసేపు అవస్థపడ్డాడు. ఎట్లాగైతేనేం? చిట్టచివరకు తలుపు తెరచుకుంది. “ఇ” గుర్తుగల బీరువా తాళంవేసి లేడు. అందులోనుంచి కావలసిన సారుగును బయటకులాగి, దానిని చెత్తగడ్డితో నింపి, ఒక కాగితం దానికి చుట్టి, దానిని నావెంటిసీకొని కావెండిస్ చౌకునకు తిరిగివచ్చాను.

ఇక్కడకు చేరినతర్వాత, దానిలోఉన్న వస్తు సామగ్రిని పరిశీలించడం ప్రారంభించాను. దానిలో ఉన్న చూర్ణములు చాలా శుభ్రంగానే తయారై యున్నాయి. కాని, మందులపాపులో తయారు చేసినంత నాజూకుగా లేవు. కాబట్టి ఆ చూర్ణములను జెకిల్ స్వయంగా తయారుచేశాడని అర్థమవుతోంది.

అందులో ఒక చూర్ణ పుషాట్లము తాలూకు వైకాగితం తీసి చూశాను. అది తెల్లని స్ఫటికపు ముక్కల వంటి ఊరం — అనంతరం ఆ సారుగులో ఉన్న నీసాను తనిభ చేశాను. ఎర్రని రక్తవర్ణద్రావకం ఒకటి ఆనీసాలో సగానికి ఉంది. వాసన చాలా ఘాటుగా ముక్కు మంటపెట్టేటట్లుగా ఉంది. బహుశః దానిలో భాస్వరమున్నూ సారాయున్నూ కలిసిఉంటాయి— ఇంకా అందులో కలిసిన యితరదీనుసులు ఏమిటో నేను ఊహించలేకపోయినాను. సారుగులో ఉన్న పుస్తకం నోటుబుక్కువంటిది. దానిలో వగుసగా కొన్ని తేదీల సంఖ్యలు నమోదు చేయబడి ఉన్నాయి. అంతకుతప్ప అందులో ఏమీ వ్రాసిలేదు. ఈ తేదీలనుచూస్తే, చాలాసంవత్సరాల కాలపరిమితికి విస్తరించిన తేదీలుగా ఉన్నాయి. కాని, యీ తేదీల నమోదులు సుమారు ఒక సంవత్సరంనుంచీ పుస్తకంలో వ్రాయబడలేదు— కొన్ని వందల నమోదులు పరిశీలించిచూస్తే, బహుశః ఒక్క అరడజనుసార్లు “డబిల్” (రెండింతలు) అనే మాట కనిస్తుంది. ఇటువంటి ముక్తసరిమాట తప్ప ఆ తేదీల ప్రక్కను వ్రాయబడిన విషయమేమీ లేదు. ఆ తేదీల నమోదుల ప్రారంభ భాగంలో ఒకచోట “పూర్తిగా భగ్నమైంది!” అనేమాట ఆశ్చర్య సూచక గుర్తులతో వ్రాయబడి ఉంది. ఇదంతా పరిశీలించి, చూచిన నాకు దాని అర్థం ఏమిటో తెలిసికోవాలనే

కుతూహలం చాలా కలిగింది. కాని, దానిభావ మేమిటో నాకు అంతు చిక్కలేదు. ఈ పొరుగులో ఉన్న నేమిటంటే, ఒక అరబ్బూ, కాగితంలో కట్టిన ఊరామూ, ఏవో కొన్ని కరిశోధనా ఫలిత సారాంశ మునివేదిక - ఈ కరిశోధనలవల్ల ప్రత్యక్ష ప్రయోజనం ఏమీ ఉన్నట్లుగా లేదు. శెకిల్ చేసిన శాస్త్ర కరిశోధనా ప్రయోగాలు అనేకం అటవంటినే. ఈ వస్తుసామ గ్రులు నాయుంట్లోకి వచ్చిఉండడంవల్ల గుండ్ల చెదరి యున్న నామిత్రుని మానం, ప్రాణం, జ్ఞానం ఏవిధంగా రక్షించబడిన వస్తువులు? అతని నవుకరును ఒక తావుకు తన పనిమీద పంపించుటకు వీలుఉన్నప్పుడు, ఇంకొక తావుకుమాత్రం ఎందుచేత పంపించుటకు సాధ్యంకాదు? అందుకు ఏవో కొన్ని అభ్యంతరాలు ఉంటు ఉండుగాక! ఈ పెద్దమనిషి ఎవ్వరికంట బడ కుండ్ల నాయుంట్లోకి రావలసిన అగత్యమేమిటి? ఈవిష యాలన్నీ నేను ఆలోచించిన కొలగీ, మతిచెడిన వ్యాధిగ్రస్తుని లక్షణాలే యివి అని నాకు బాగా బోధపడింది. నా నవుకర్లను "వెళ్ళి పడుకోండి" అని పంపించినాను. కాని, ఆత్మరక్షణకు నేను సిద్ధపడ వలసిన పరిస్థితి తటస్థించుకేమో అనే భయంతో, ఎందు కైనా మంచిదని, పాత రివాల్యరును ఒకటి తీసి దానిలో తోటా ఎక్కించాను.

లండను నగరంలో రాత్రి పండ్రెండుగంటలు కొబ్బెనో లేదో, నా వాకిలి తలుపును మెల్లిగా కొట్టి

నట్లు నెట్టమైంది. —. కే కే స్వయంగా తలుపువద్దకు వెళ్లాను. పొట్టిమనిషి ఒకడు వాకిట్లో ముఖమంట పంలలో స్తంభంవద్ద నక్కొ యున్నాడు.

“మీరు ఒక్కరు జేకిల్ వద్దనుంచి వచ్చినారా?”

అని నేను ప్రశ్నించాను.

“అవును” అని అతడు మాట బిగబట్టుకొని నట్లుగా సైగ చేశాడు. లోపలికి రమ్మని నేను పిలిచి నప్పుడు, బయట చీకటిలో ఆచాకు, నైపుకొకసారి వెనక్కి తిరిగి ఓరచూపులతో చూచి అటువమ్మట లోపలికి వచ్చాడు సమీపంలోనే వోడ్లుమీద పోలీసు వాడొకడున్నాడు. దీనిం చేతబట్టుకొని గస్తీ తిరుగు తున్నాడు. నాయింటికి వచ్చినమనిషి వానిని చూచి, తత్తరపాలుతో, మరింత తొందరగా లోపలికివచ్చాడు.

ఈ సందర్భములన్నీ నాకు చాలా అసహ్య కరంగా కన్పించాయి. రోగులు వైద్యసలహాలకై నాతో సంప్రతించే గదిలో వెల్తురు బాగా ఉంది. నా ఆయుధం నాచేతిలో గట్టిగా పట్టుకొని అతనిని నా వైద్యసంప్రతించుల గదిలోకి తీసికొని వెళ్లాను. ఇక్కడ అతనినూపం స్పష్టంగా చూడగల అవకాశం నాకు కల్గింది. అతనిని అంతకుముందు కే నెప్పుడూ చూడలేద కే మాట నిశ్చయం —. కే నింతకుపూర్వం చెప్పినట్లు అతడు చాలా పొట్టిగా ఉన్నాడు. అది యట్లుండగా అతనిముఖం చాలా ఘోరంగా ఉంది. కండల కదలికనుబట్టి అతనిలో చాలా చాకచక్యం కనిపిస్తోంది.

కాని అతని కఠిరతత్వాన్ని తారుమారు చేసే రుగ్మత ఏదో ప్రవేశించినవానివలె ఉన్నాడు. ఇరుగు పొరుగు పరిస్థితులవల్ల మనిషి మతిచెడి గతిచెడిన వానివలె ఉన్నాడు. కఠిన నియమనిగ్రహముల ఫలిత ప్రారంభదశలక్షణంగా ఉంది. నాడికూడా నీరసించినట్లుంది. ఆ మనిషికి రోత పుట్టించిన వేవో కొన్ని సందర్భకారణాలవల్ల తల తిక్కతత్వం ఒకటి అతనిలో వికృతంగా ఏర్పడిందని అప్పటికప్పుడు నేను మనిషిని చూడగానే ఊహించాను—కాని, యీ వికృత లక్షణాలు యింతతీవ్రంగా ఉండడం నాకు వింతగా కన్పించింది. ఈ వైకల్యం అతనిలో వస్తుతః ఉన్న దేమో అని నాకు అనుమానంగానే ఉంది. అప్పటినుంచీ—కేవలం రోతవల్లగాని, విద్యేషంవల్లగాని యింత మార్పుకలుగజాలదనియు, అంతకంటె అతి గూఢమైన గాఢమైన మరికొన్ని హేతువులు ఉండ గలవనియు భావించాను.

ఇంట్లోకి ప్రవేశించినదానిగా అమిత అసహ్య కరమైన వింత శాల్సీ గా కన్పించినటువంటి ఆమనిషియొక్క దుస్తులు ఇంకోమనిషి లోడుక్కొన్నట్లయితే, ఎంతో నవ్వులాటలుగా ఉండేది. అతడు లోడుక్కున్న దుస్తులు చాలా ఖరీదు గలవి. గుడ్డ దర్జాగా ఉంది. కాని, ఆ దుస్తులు అతని కొలతలకు మితిమీరి ఉన్నాయి. లాగూ పాదాలుదాటి చాలా పొడుగుగా జీరాడుతూ ఉంది. ప్రేలాడుతున్న లాగూ

కొనలు వైకి మాడతపెట్టబడినవై నేలమీద యీడ్చు కొనిపోకుండా ఉన్నాయి. ఇక కోటుయొక్క మధ్య భాగం అతని పిగుదులనుదాటి యింకా క్రిమంగా ఉంది. మెడపట్టీ అతని బుజాలక్రిందకుకూడా వచ్చింది. అన్నింటికంటే విచిత్రం ఏమిటంటే, యిటువంటి అకటావికటవేషం చూచినప్పుడు, నాకు నవ్వు ఆనేది ఎంతమాత్రమూ రాలేదు. నాయెదుటనిల్చున్న వ్యక్తి యొక్క ప్రకృతిలోనే ఒకవిధమైన అసాధారణ వికృతత్వం జన్మతః ఏర్పడినట్లుంది. ఆ వికృతత్వం మన స్సును కలవరపెట్టి, రోతపుట్టించే విచిత్ర విపరీత వికృతత్వం—అందువల్ల యీ దుస్తుల అనకతవక లక్షణంకూడా ఆ వికృతత్వంలో చేరిన భాగంగానే కన్పించింది. నేను అతనిప్రకృతి ప్రవృత్తివిషయమై యోచించడమేగాక, అతని పుట్టుపూర్వోత్తరములు, అతని జీవితకథావిశేషములు, అతనిస్థితి, అతని ఆస్తి నసతులు తెలిసికోవలెననే యోచనకూడా నాకు కలిగింది.

ఇవన్నీ నేనింత దీర్ఘంగా వ్రాసి నప్పటికీ, కొలది క్షణములలోనే నామనస్సుకు తట్టిన ఊహలివి. నాయింటికివచ్చిన ఆమనిమి తత్తరచాటుతో తహతహ లాడి ఉడికిపోతున్నాడు.

“అది మీరు తెచ్చారా? అది షూవద్దఉన్నదా?” అని అతడు అరిచాడు. ఆ తొందరతో అతడు అతి

చలాకీగా ఉన్నాడు. నా చెయ్యి పట్టుకొని ఒక ఊపు ఊపుబకు ప్రయత్నించాడు.

కాని, అతడు నా చెయ్యి పట్టుకొనగానే నా రి క్కం అంతా మునుగడ్డ తాకినట్లుగా జిల్లుమనడం చేత అతనిని నేను వెనుకకు త్రోసి ఉంచాను. “అయ్యా! మీ రెవ్వరో తెలిసికొని నాతోపించే అవకాశము కూడా నాకింకా కలుగ లేదు. దయచేసి అట్లా కూర్చోండి మీరు” అన్నాను. అందుకై అతనికి దారి చూపినట్లుగా నేనుకూడా నా మామూలు కుర్చీలో కూర్చున్నాను. గో గి ప్రక్కను నేను కూర్చుండి మూర్ఖాణ్ణి వ్రేలిరిసి, యీ సమయంలో కూడా, నా మనస్సు కలవర పాటునుబట్టియు, నాయురికికి వచ్చిన మనిషి నాకు కిల్లించిన భీతినిబట్టియు, యీ అర్థరాత్రి వేళ ఎంతవరకు సాక్ష్యమో అంతవరకు అనుసరించాను.

“డాక్టరు లాస్యన్! క్షమించాలి. మీగు చెప్పేది అంతా మంచి సంద్రాదాయంగానే ఉంది. కాని, నా కిష్టమన్న తొందరమూలంగా మర్యాదలాంఛనాలన్నీ హరించిపోయినాయి. మీ సహచరుడైన డాక్టరు హెన్రీ జెకిల్ గారు పంపించినందున నేను చాలా ముఖ్యమైన ఒక పనిమీద యిక్కడికి వచ్చాను. నాకు ఆయన తెలియ జెప్పిన దేమిటంటే...” ఆమాటలతో కొంచెం ఆగి తన గొంతుకను చేతితో పట్టుకున్నాడు. ఏదో అపస్మారపు తేర వస్తూ ఉన్నట్లుగానూ, దానిని రాణీయకుండా అవస్థపడుతున్నట్లుగానూ కన్పించాడు.

“నాకు తెలియజెప్పిన దేమిటంటే, ఒక సారుగు.....” అని ముగించాడు.

అతని ఆదువ్వాచూస్తే నాకు జాలి కలిగింది. ఇకముందు జరుగబోయేది ఏమిటో చూడవలెననే కుతూహలంకూడా నేను షట్టలేకపోయినాను.

నా షేజాబ్ల వెనుకవైపుగా నేలమీద కాగితంతో చుట్టబడియున్న సారుగును అతనికి చూపించి “అదుగోనయ్యా! ఆక్కడ” అన్నాను.

అతడు ఒక్క గంతువేసి దానివద్దకు వెళ్లాడు. కొంచెం ఆగి తన గుండెకాయమీద చేయి వేసి కొన్నాడు. అతని పండ్లు పటపట కొరకడం నాకు వినిపించింది. అతని గవడలు కంపించినట్లుగా ఆడినవి. అతనిముఖం పరమభీకరంగా ఉంది. అదిచూస్తే అతని ప్రాణం, అతని వివేకం ఏమైపోగలవో అని నాకే భయం పుట్టింది.

“నిదానించు. సంభాళించుకో” అన్నాను నేను.

అతడు నావంకజూచి చాలా భీకరమైన మందహాసం చేశాడు. అన్నింటికీ తెగించిన మనో నిశ్చయంతో, ఆ సారుగుపైన చుట్టిన కాగితాన్ని షట్టకొని లాగివేశాడు. అందులో ఉన్న వస్తువులను చూచి, తల్లిడిల్లిన ప్రాణం తెప్పరిల్లిన గన్నట్లుగా, వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు. ఇదంతాచూస్తూ నేను స్తంభించిపోయినాను. మరుక్షణంలోనే, అతని కంఠస్వరం స్వాధీనంలోకి

వచ్చింది. “మీవద్ద నీళ్లుకొలిచే ఔన్నుగ్లాసుఉన్నదా?” అన్నాడు.

నేను కూర్చున్న తావునుండి కొంచెం స్రయా సతోలేచి అతడు అడిగిన దేదో యిచ్చాను.

చిరునవ్వునవ్వుతూ తల పంకించి తన కృత జ్ఞతను నాకు తెలియజేసి, ఎర్రని అరఖులోనుంచి కొన్ని చుక్కలను ఆ గ్లాసులో వేశాడు. చూర్ణపు పొట్లములలోని ఒక పొట్లమునుతీసి దానిలోని మందును ఆ గ్లాసులో వేశాడు. ఈ మిశ్రమము మొదట ఎర్రగా ఉంది. ఊరంలోని స్ఫటికపు ముక్కలు అందులో కరగినకొలదీ ద్రావకపు రంగు అంతకంతకు తేజో వంతంగా ఉంది. బుసబుసమని పొంగి నీటి నురుగు తుప్పర్లు ఆవిరివలె వైకి వచ్చాయి. బుసబుసమనేడి పొంగు హఠాత్తుగా ఆగిపోయింది. ఆమిశ్రద్రవము ముదురుఊదారంగులోకి మారింది. ఈ రంగుకూడా క్రమేణ విరిగిపోయి, లేత ఆకుపచ్చరంగులోకి మారింది. నాయింటికివచ్చిన ఆ మనిషి ఈ మార్పులన్నీ చాలా శ్రద్ధగా పరిశీలిస్తూ చిరునవ్వు నవ్వి గ్లాసును మేజాబల్లమీదపెట్టి నావంకకు తిరిగి నన్ను తనిఖీ చూచినట్లుగా చూచాడు.

అప్పుడత డిలా అన్నాడు. “ఇక ముందుపని ముగించుకోవాలి. మీరు వివేకంతో యోచిస్తారా? సబబైనపద్ధతి అనుసరిస్తారా? ఇక మిగతామాట లేవీ లేకుండా యీ గ్లాసును నావెంటతీసికొని నన్ను

భిషోనిస్తారా లేదా, ఇదంతా ఏమిటో తెలిసికో-
 లెననే కుతూహలం మమ్ములను వదలిపెట్టకుండా
 న్నదా? మీరు ఎట్లా నిర్ణయిస్తే అలా జరుగ-
 లను. కనుక, బాగా ఆలోచించి జవాబు చెప్పండి—
 గా. క ర్తవ్యం ఏమని నిర్ణయించినప్పటికీ, మీకు
 లిశేమార్కు ఏమీ ఉండదు. కాకపోతే, ప్రాణాంతక
 ప్తదశలో ఉన్న మీ మిత్రునకు మీరు ఉపకారం
 యిగల్గితినెడి ఆనందమే మీరు మూటగట్టుకొనెడి
 య్య సంపద. అంతకుతప్ప మీకు ఏవిధమైన
 యాగ్య కలుగదు. అలా కాక, మీరు మరోవిధముగా
 యిరినట్లయితే, గొప్ప పేరుప్రసిద్ధిని గడించుటకూ శక్తి
 యింపదను గడించుటకూ తగిన నూతన విజ్ఞాన విశేష
 యిలు ఇప్పుడు యీ గదిలో యీ క్షణమందే మీకు
 పత్యక్ష నిదర్శనములు కాగలవు. ఎటువంటి నా స్తిక
 యిశాచమునైనా, హడలిపోయేటట్లుగా చేయగల ఒక
 యిసాధారణ ప్రజ్ఞాశాలిమూలంగా మీకీ దిగ్భ్రమ
 యిలుగగలదు.”

నాకు నిజంగా మనస్సులోలేని నిబ్బరం నేను
 తేచ్చిపెట్టకొని, “అయ్యా! మీరు చెప్పేది అంతా
 యిర్థంకాని యక్షప్రశ్నలు లాగున్నది. మీరు చెప్పేది
 అంతా నిజమనినమ్మి నేను మీమాటలు ఆలకిస్తున్నానని
 మీరు భ్రమించవద్దు. ఈమాట నేను పల్కినందుకు
 మీరు విస్మయపడవద్దు—నాకు బోధపడని పరోపకార
 యివ నేను మీకు యిక్కడికే చాలాచేశాను. కనుక,

నీని పర్యవసానం అంతా ఏమిటో ఆశ్వాసాంతం చూడకుండా ఆగజాలను.”

అందుకు అతడు యిలా బహులు చెప్పాడు. “సరే మంచిది. లాన్యన్ ! నీవు యిదివరలో కొన్ని శపథాలు చేశావు. ఇకముందు జరుగజోగేది అంతా మన వైద్యవృత్తిలో ఉండవలసిన ఆంతరంగిక రహస్య తంత్రంవగటిది. ఇంతవరకూ నీకు చాలా సంకుచితమైన భౌతిక విషయపరిజ్ఞానమే ఉంటూ ఉన్నది. అటువంటి భావములకే నీవు కట్టుబడి ఉన్నావు. ఆశ్మోద్ధారకౌషధ మహిమా ప్రభావాన్ని నీవు మిథ్యయని ధిక్కరించినావు. ఘనులైన పెద్దలను సెక్కరించినట్టి నీవు చూడు యిప్పుడు!”

మందుపోసిన గ్లాసును తన నోటివద్దపెట్టుకొని ఒక్కగుక్కలో ఆమందు అంతా త్రాగివేశాడు. ఒక్క పెద్దకేక వేశాడు. అతడు తలతిరిగి తూలి వాలిపోయినాడు. మేజాబల్లను గట్టిగా పట్టుకొన్నాడు. నోటితో ఒగర్చుచున్నాడు. లోకలికి యీడ్చుకొనిపోయిన కళ్ళతో నిక్కి చూస్తున్నాడు. నేను చూస్తూచూస్తూ ఉండగానే ఒకమార్పు అతనిలో వచ్చినట్లుగా కన్పించింది. మనిషి పెరిగిపెరిగి విస్తరించినట్లుగా కన్పించాడు. అతని ముఖం అకస్మాత్తుగా నల్లబడింది. అతని ముఖం లక్షణాలు అన్నీ కరగి విరిగి తారుమారై పోతున్నాయి. మరుక్షణం నేను ఒక్కగంతువేసి గోడవైపుకు జేరగిలబడి నిల్చున్నాను. నా మనస్సు అంతా అమితంగా

బీభత్సమై పోయింది. నా కంటిఎదుట నున్న ఈ అసాధారణ ప్రజ్ఞానిధి నన్ని ధినుండి తప్పించుకొనుటకై ఆత్మ రక్షణకై నా చెయ్యి పైకెత్తాను.

“అయ్యో! దేవుడా! అయ్యో! దేవుడా!” అని అరిచాను. మరల మరల అరిచాను. నా కళ్ళెదుట పాలిపోయి వణికిపోతూ, నగం స్పృహతప్పినవాడై, తన చేతులతో తగిలి చూచుకుంటూ, మరణించిన మనిషి మరల సజీవుడైనట్లుగా లేచి నిల్చున్నాడు, హెస్ట్ కెకిల్!

మరుసటి గంటసేపులో అతడు నాకు వివరించి చెప్పినదంతా యీ కాగితంమీద వ్రాయడానికి నాకు అది స్ఫురణకు రావడంలేదు. నాకళ్లారా చూచిందేదో చూచాను. నా చెవులారా విన్నదేదో విన్నాను. దానితో నా మనస్సుకు వెర్రెత్తినట్లయింది. అప్పుడు నేను కళ్లారా చూచినదంతా నా స్మృతిషధంనుంచి మాయమైనప్పటికీ, అదంతా యధార్థమని నేను నమ్ముచున్నానా అని నన్ను నేనే ప్రశ్నించుకొంటున్నాను. కాని ఆ ప్రశ్నకు నేనే జవాబు చెప్పలేను. నా ప్రాణం తల్లడిల్లి సమూలం తలక్రిందులైంది. నాకు నిద్రలేచింది లేకుండా అంతర్ధానమైంది. రాత్రీ పగలూ సదా సర్వ కాల సర్వావస్థలయందూ అతిఘోరమైన భీతి ఒకటి నన్ను వెంటాడుతూ ఉంది. నారోజుల్కు సమీపించిన వనిన్నీ నేనిక మరణించక తప్పదనిన్నీ, ఇదంతా నమ్మలేనిస్థితిలోనే నేను మరణించక తప్పదనిన్నీ నాకు

గట్టిగా తోస్తోంది. ఆమనిషి తాను చేసిన కొన్ని సీతీ
 మాలిన దుష్కార్యములగూర్చి నాతో చెప్పి వెల్లడించి
 నప్పుడు, అతడు పశ్చాత్తాపంతో కంటతడిపెట్టి
 నప్పటికీ, ఆ విషయములను నేను తిరిగి జ్ఞప్తికి తెచ్చు
 కొంటే నా గుండె చెదరిపోతుంది. కాని, అట్టర్సన్!
 నీకొక్కవిషయం మనవిచేస్తాను. నామాటను సీపు
 త్రోసివేయకుండా గౌరవిస్తే అంతే చాలు. నాముందు
 జైకిల్ స్వయంగా ఒప్పుకొని చెప్పినదానినిబట్టి, ఆరాత్రి
 నాయంటికివచ్చిన ఆవ్యక్తి 'హైజ్' అనే పేరుగలవాడు.
 క్యారూను హత్యచేసి, దేశమంతటా దశదిశల వేటాడు
 చున్నప్పటికీ, కనించబడ వ్యక్తి అతడు—

హాస్టీ లాన్యస్.

10. హెనీజెకిల్ వివరించిన సర్వసమగ్ర కథ

18...సం॥లో నేను భాగ్యవంతుల బిడ్డనై జన్మించాను. అంతేగాక, నాకు సహజసిద్ధమైన తెలివితేటలు బాగా ఉండేవి. పాటుపడి కృషిచేసే స్వభావం నాది. పండితుల గౌరవాదరణ పొందవలెననే ఆసక్తి ఉండేది. 'అటువంటి పరిస్థితిలో కీర్తికారవములతో పేరు ప్రసిద్ధిలోనికి రాగల అవకాశము నాకు నిశ్చయంగా ఉండెనని వై సందర్భములనుబట్టి ఊహించుకోవచ్చును. నాలో ఉన్న లోపములలోకెల్లా నికృష్టమైన లోపము ఏమిటంటే, వెనుక ముందు యోచించని ఖులాసా దిలాసాతత్వం - అటువంటి స్వభావ

అక్షణములంగా చాలామందికి జీవితం సంతోషంగా గడిచింది. కాని, పదిమందిముందర కొంచెం అసాధారణమైన గాంభీర్యంతో తల ఎత్తుకొని తిరుగువలె ననే తీవ్ర నాలో ఉండుటవల్ల ఈ గాజనలక్షణానికీన్ని నాలో ఉన్న ఖులాసాదిలాసాత త్యానికీన్ని పొత్తు కలియలేదు. ఆ కారణమువల్ల నాలో ఉన్న సరదా లకు పైకి కన్పించనీయకుండా నేను కప్పిపుచ్చి ప్రవర్తించాను. నేను పెరిగి పెద్దవాడనై ఆత్మ సరిశీలన చేసికోగల వయస్సునకు వచ్చినపిమ్మట, ప్రపంచంలో నాస్థితిని, నాఅభ్యుదయూభివృద్ధిని, విమర్శించి చూచుకో గల వయస్సుకు నేను వచ్చినపిమ్మట, నా జీవితములో ఒకవిధమైన ద్వంద్వ స్వభావప్రవృత్తి బాగావేరు పారియున్నదని గ్రహించాను. ఏ అవలక్షణములను నాలోని దోషములుగా నేను పరిగణించానో, అట్టి వానినే తదితరులు బాహాటంగా బడాయిగా వెల్లడించుకోగలరు. కాని, నేను కొన్ని ఉత్తమ ఉన్నత జీవితలక్ష్యములను దృష్టియందుంచుకొన్నవాడ నగుట చేత, నాలోని అవలక్షణములను చూచి నేనే సిగ్గు పడి, వాటిని కప్పిపుచ్చి ప్రవర్తించాను. నాలో ఉన్న మంచీ చెడ్డా రెండు భిన్నతత్వాలుగా విభక్తమై పొత్తు కలియక విడిపోయినాయి. ప్రతిమానవునియందూ ద్వంద్వ స్వభావము చాలా సమ్మిళితంగా ఉంటుంది. ఈ ద్వంద్వస్వభావము చాలామందిలో విడివిడి యుండుట కలదు. కాని, అట్టి కారందరిలోకంటే

నాలో యీ సుగుణదుర్గుణములు వ్యత్యస్తములై ఆవలి యొడ్డు యీవలి యొడ్డు అన్నట్లుగా విడివడియున్నవి. నాయందున్న అవలక్షణములు అతి సీచములైనవగుట వల్ల యీ తీవ్ర విభజన నాలో ఏర్పడలేదు. నాలో సహజ సిద్ధంగా ఉన్నటువంటి కొన్ని ఉన్నతాశయముల మూలంగానే, యీ సుగుణదుర్గుణములకు పోత్తు కలియక తీవ్ర విభజన ఏర్పడుట సంభవించింది. మానవ జీవితములోని దుఃఖమున కంతటికీ మూలకందమైన ఈ అభేద్యజీవితప్రవృత్తి భర్మము ను గూర్చి మన సంచేస్తూ దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాను. మతోపదేశముల కన్నింటికీ యిదే ప్రాతిపదిక. నేను రెండు భిన్న ప్రకృతులతో వ్యవహరించువాడనైనప్పటికీ, నాలో కడటంగాని మాయపటాటోపంగాని లేదు. నాలో ఉన్న రెండు భిన్నతత్వములున్నూ దేనికది త్రికరణ శుద్ధిగానే వ్యక్తమౌతూ ఉండేది. పగటిపూట అంతా నేను శాస్త్రవిజ్ఞానాభివృద్ధికి కృషి చేసినప్పుడుగాని, సోదరమానవుల దీన దుర్భరావస్థల దొలగించుటకై నేవ చేసినప్పుడుగాని, నేనెంత సహజంగా ప్రవర్తిస్తానో, నా మనోనిగ్రహమును పడనాడి హేయమైన చర్యలకు పాల్పడినప్పుడుకూడా నేనెంత సహజంగానే ప్రవర్తిస్తాను. నా దేహేంద్రియములయందు నిరంతర సంఘర్షణ మొకటి నద్వృత్తికీ, అనద్వృత్తికీ జరుగుచున్నదనెడి ఇంగితజ్ఞానము నాకు కలిగింది. మానవుని అంతరిందియశక్తులను గూర్చియు, ఆత్మజీవన

వికాసమును గూర్చియు నేను విశేష శాస్త్రజ్ఞాన చేసిన కారణంచేత, వై జెప్పిన నిరంతరసంఘర్షణవల్ల నా ఇంగిత జ్ఞానమున కొక అధిక వికాసం కలిగింది. నా తెలివితేటలనూ, నాకుగల నైతికదృష్టిని కేంద్రీకరించి యోచించుటవల్ల ఒక నిత్యసత్యమును నేను గ్రహింపగల్గితిని. ఏ మానవుడైనా నిజంగా ఏకైకవ్యక్తికాడనియు, రెండు వ్యక్తుల సంపుటియనియు, గ్రహింపగల్గితిని. ఈ సత్యస్వరూపమును కొంతవరకే నేను గ్రహించినవాడనగుటచేత, నా జీవితము బుగ్గిలో పోసిన పన్నీయై నది. ప్రతి మానవుడూ రెండు వ్యక్తుల సంపుటియని నేను వాదిస్తాను. నాకు లభించిన తత్వజ్ఞానము అంతకుమించి వైకి పోవుట లేదు. నా అనంతరము ఇతరులు కొందరు దృఢించి, నే ననుసరించిన పరిశోధనమార్గములనే అనుసరించి, నాకంటె ఎక్కువైన విషయాలను వారు కనుగొనవచ్చును. అప్పుడు, మానవుడనే వానిలో అసంబద్ధములైన వేర్వేరు భిన్న స్వతంత్ర ప్రకృతులు స్థిరావాసము గల భూతములవలె ఉండుననియు, మానవుడంటే యిట్టి బహు భిన్నప్రకృతులకూటమనియు, ఉత్తరోత్తర నాయనంతర శాస్త్రవేత్తలు కన్గొని నిరూపించగలరని నే నూహించి సాహసించి చెప్పగలను. నామట్టుకు నేను, నా జీవిత ప్రవృత్తివిబట్టి, ఒకవిధమైన తత్వ విమర్శచేసి, అందులో నిర్దుష్టంగా సత్యనిరూపణ చేశాను. నేను చేసిన సత్యనిరూపణ ఒకవిధమైన

తత్వవిమర్శకుమాత్రమే సంబంధించియున్నది. ఆతత్వ విమర్శ వైతికవిచక్షణతోకూడినవై యున్నది. నా సాంతవిషయంలోనే నేనిది పూర్తిగా గ్రహించాను. మానవునియందు అనాదిసిద్ధమైన సంపూర్ణమైన ద్వంద్వప్రకృతి సంఘటి యొకటి యున్నదని గ్రహించాను. నాయందు రెండు భిన్నప్రకృతులు వేర్వేరుగా ఉండడంవల్లనే ఆ రెండింటికీ షరస్వరసంఘర్షణ అనేది నా అంతరాత్మయందు ఏర్పడుతోంది. ఆ రెండు భిన్నప్రకృతులూ కలిసి నేనే అని వాదించినప్పటికీ, నేను ఒక్కొక్కప్రకృతియందు స్వతంత్రవ్యక్తిత్వంతో ఉంటున్నానని అంగీకరించాలి. ఈ రెండు ప్రకృతులనూ వేర్వేరుచేయుట సాధ్యం కావచ్చునని ఆశిస్తూ, అటువంటిది సాధ్యమని నా శాస్త్ర పరిశోధనలు నాకు దారిచూపించుటకుపూర్వమే, ఆవిషయమై గొంతెమ్మ కోరికలు కోరుతూ ఉన్నాను. ఆవిషయమై నేను ఉల్లసంగా ఉహాగానం చేస్తున్నాను. ఈ రెండు భిన్నప్రకృతులనూ, వేర్వేరు శాస్త్రీలుగా విడిదీసి, రెండు భిన్నమూర్తులుగా మూర్తీభవింపజేసినట్లయితే, జీవితంలో మానసిక దుర్భరదురవస్థలనేవి పూర్తిగా తొలగిపోగలవు. ఉన్నత ఉదారాశయ ప్రకృతినో పొత్తులేకుండా, సీచనికృష్ట ప్రకృతి అనేది దానితో వను అది విడివడిపోవేటట్లు చేయవచ్చును. ఆవిధంగా విశ్లేషించి పృథక్కరించినయెడల, మానవుడు ధర్మచింతసంకలితుడై, నిర్భయముగా, భ్రమ ప్రమాద రహి

శుభై, తనకు మానసానందకరములైన సత్కార్యములనుజేయుచు, నుశ్చింత్రాపేరిత దుష్కార్యములజేయక, సరాభవ పశ్చాత్తాపములకు పాల్పడక, తన ఉత్తమ ఉత్తరగతి నెరిగి పురోగమించగలడు.

ఇటువంటి రెండు విరుద్ధప్రకృతులు, రెండు కష్టాలను కలిపి కట్టినవిధంగా, ఒక్క మానవునిలో ఉండడంవల్లనే మానవుడు శాపగ్రస్తుడైనట్లుగా ఉన్నాడు. ఒకే సూదంటు రాయియొక్క ఉత్తరశృవ దక్షిణశృవ ఆకర్షణశక్తులు నిత్యము ప్రతిఘటించుచున్నవిధంగా, మానవుని అంతరంగమునందు సుఖేల నుశ్చింత్రాప్రకృతులు సదా కలహించుచుండుట మానవ జాతి కొక శాపమువలె ఉంది. అయితే, యీ రెండు ప్రకృతులను పృథక్కరించడం ఎట్లా సాధ్యమైంది?

ఈవిధంగా నేను మననం చేయుచున్న కాలమందా, నా శాస్త్ర పరిశోధనామందిరంలో సొఘు టించిన ఒక నిశేషంవల్ల, కొంత్రుణ్ణిహాలు నామనస్సుకు తట్టినవి. మనము ఏ దేహాంతో యీ ప్రపంచంలో నిండు ముస్తాబుతో సంచరిస్తున్నామో, అట్టి యీ దేహము స్థూల స్థిరాకారంగలదిగా పైకి కన్పించినప్పటికీ, అది మాపు మారిపోగల అస్థిర అభౌతిక సూక్ష్మతత్వముకలదై, పొగమంచువలె విడిపోయి ఆత్మపరివర్తనం పొందగల్గినదని, నేను గ్రహించాను. అదివరకు సిద్ధాంతీకరింపబడినదానికంటె మరింత శుద్ధంగా యీవిషయం నేను గ్రహించాను.

ఒక సభామంటపమునకుచుట్టునున్న తెరలను ప్రవంశ మైన గాలివచ్చి అటు యిటు ఎగురగొట్టిన విధంగానే, యీ శరీరమనెడి ముసుగును చెనరగొట్టిచేయ గల కొన్ని ఔషధ ద్రవ్యముల ప్రభావమును నేను కను గొన్నాను. ఈ విషయమును నేను ఏవిధముగా కను గొంటినో, ఆ శాస్త్రుఁరిశోధనా విధాన వివరములను నేను సవిస్తరముగా యిచట ప్రస్తావించదలంచుకో లేదా. అందుకు రెండు ముఖ్యకారణము లున్నవి. ఒకటి ఏదనగా. మన జీవితభవిష్యత్తుకు మనమే బాధ్యులము. ఆ బాధ్యత మన నెత్తిమీదనే ఉంది. అట్టి బాధ్యతను తొలగించుటకు ప్రయత్నము చేసినట్లయితే, అట్టి బాధ్యత మరింత అసాధారణ, అతి భీకరధాటితో మన నెత్తిమీద పడుతుంది. ఇక రెండో కారణం ఏమిటంటే, నే నిప్పుడు వివరించుచు నా జీవిత కథాకలాపమువల్ల మీకు విదితమయ్యెడి సారాంశమునుబట్టి నాయొక్క శాస్త్రుఁరిశోధనలు దురదృష్టవశాత్తు అసంపూర్ణములైనవని తెలియగలదా. నా అంతరాత్మలో చేరియున్న కొన్ని శక్తుల ప్రతిభావికాసం అంతరాత్మను ఆవరించియున్న ఒక తేజస్సువంటిదని నేను గ్రహించాను. అంతేకాదు. ఈ శక్తులు నా అంతరాత్మయందు ప్రబలమై ప్రాధాన్యం వహించకుండా, వాటి ప్రకోపములను తొలగించుటకు వీలైన ఒక ఔషధ ద్రవ్యమును తయారుచేయగలిగినాను. ఆ మందువల్ల,

మరొక ఆకారం ముఖవికారం నాకు ఏర్పడగలదు. నా అంశ రాత్మలో ఉన్నటువంటి నికృష్టతత్వలక్షణములు యీ ఆకారంలో మూర్తీభవించి ఉంటాయి. అయినప్పటికీ అదికూడా నా సహజవ్యక్తిత్వ మూర్తియే.

ఈస్థాంతుముయొక్క షరిశోధనప్రయోగమును ఉపక్రమించుటకు పూర్వము నేను చాలా సంకోచించాను. ఇటువంటి షరీక్షలవల్ల నాకు ప్రాణంపోయే ప్రమాదావకాశం ఉంది. ఎందుచేతనంటే, నేను కనిపెట్టిన బోషధద్రవ్యం దేహముయొక్క ఆకార స్వరూపాన్ని గుర్తుపట్టుటకు వీలులేకుండా సమూలంగా సమగ్రంగా వెకలించి కనలించి తారుమాగు చేస్తుంది. అటువంటి సందర్భంలో యీ బోషధమును రవ్వంత హెచ్చు మోతాదులో పుచ్చుకొనినట్లయితే, తగుణము కనిపెట్టి దానిని నేనించనట్లయితే, ఏకైకత ఆకారములోనికి నా శరీరము మారిపోవలెనని నిరీక్షిస్తున్నానో, అట్టి సూక్ష్మతత్వపరికల్పిత నూతన మూర్తి నాకు ఏర్పడకుండా, అసలు దేహం షటాశంచలు కావచ్చును కాని, ఇంతటి అశుభ అమోఘ అద్భుత బోషధ ప్రభావమును షరీక్షించి చూడవలెనను ఆశ నాకు అమితమైనందున, ప్రమాదభయమునుకూడా నేను లెక్కచేయలేదు. కావలసిన బోషధ ద్రావకమును చాలాకాలంక్రిందటనే నేను తయారుచేసినాను. నేనుచేసిన షరిశోధనలనుబట్టి అందులో ఒక ఔషధము కట్టకడవటి దినుసుగా చేరవలసి యుండెను. బోషధ

ద్రవ్యముల లోకు వ్యాపారంచేసెడి ఒక వ్యాపారస్తునివద్ద ఆ ఊరమును భారీ మొత్తముగా ఒక్కసారిగా నేను కొని ఉంచుకొన్నాను. ఒక దౌర్భాగ్య రాత్రి సమయమందా, ఆ రస ద్రవ్యములను నేను మిశ్రమం చేశాను. అవి అన్నె గ్లాసులోచాలా కాగి ఆవిరి పైకి నగ్నూఉంటు శ్రద్ధగా కనిపెట్టి చూచాను. ఆ గ్లాసులోని పొంగు అంతా చల్లగా తర్వాతి ఛైర్యంలో ఆనందంగా ఆమంకు త్రాగి వేశాను.

బ్రహ్మాండమైన నోవ్వులు ప్రారంభమైనాయి. ఎముకలు చితుకకొట్టినట్లయింది. విచారితమైన వైశ్య వికారం ప్రారంభమైంది. ప్రసవకాలమందాగాని, మరణకాలమందాగాని ఉండే ఆవేదనకంటె అత్యధికమైన మనోవేదన మొదలు పెట్టింది. ఈ బాధలన్నీ క్రమేణ తగ్గినవి. విచారితమైన జబ్బుకడి తేచినవానివలె నాకు తిరిగి స్థిమితం ఏర్పడింది. నా ఇంద్రియ కరిజ్ఞానం ఒకవంత వైఖరిలో ఉంది. నాకు కలిగిన క్రొత్త స్వహా వినూత్నమై విచిత్రమై అనిర్వచనీయంగా ఉంది. ఇదంతా నాకు కొత్త అవతారంగా ఉండుటవల్ల, యీ నూతన ఇంద్రియ నుభవమంతా మధురంగా ఉంది. సమ్మతానికి వీలులేనంత మధురంగా ఉంది. నాకేదో నూత్న డిహావసంవద్దినట్లంది. శరీరం లఘువుగా చలాకీగా ఉంది. శరీరంలో బలే ఘులాసాగా ఉంది. నా అంతరంగంలో ఒక విధమైన తలపాగరు నిర్లక్ష్యం అతిశయించి ఉంది.

ఇందియా భోగవాంఛనో తల కై పెక్కి, నా ఉహా ప్రపంచంలో అవి మేఘాలవలె పరుకెత్తుతున్నాయి. లోకులతో మొగమోటములూ, బవాబుదారీలూ, లేకుండా ప్రసన్నించే విశ్వంఖిలతోరని ఏర్పడింది. కాని, అది వినుద్ధమైన ఆత్మ స్వాత్మత్రయము మాత్రము కాదు. ఈ సూత్రన సూపాంతరము నాకు కలిగిన తోడనే, నాలో దుస్వభావము పూర్తిగా ఉన్నదని గ్రహించాను. దళాధికంగా దృఢపడనైనాను. నాలో అదివరకు ఉన్న దుస్వభావానికి బాసిననై పోయినాను. ఈ భావం ఆక్షణంలో నాలోక దలంపా పుట్టింది, సారాయిమత్తువలె కై పెక్కిందింది. నా చేతులను ముందుకు బాగా చాచి పుచ్చుకున్నాను. తాజా శరీరం, తాజా అవయవములు సంప్రాప్తించి సంధువల్ల, ఒకవిధమైన సరదా నాలో ఉద్భవించింది. ఈ సూపాంతర పరివర్తన మూలంగా నా ఆకారంపట్టు తగ్గి నేను చాలా పొట్టివాడనైతికని నాకు హతాత్తుగా స్ఫురించింది.

ఆనాటికి, నాగడిలో నిలుపుటద్దం లేదు. ఈ ఉత్తరం నేను వ్రాయుచున్ననాటికి నాగడిలో నా ప్రక్కనున్న నిలుపుటద్దము, కొలది దినముల తర్వాత, నా సూపాంతర పరివర్తనములను నేను చూచుకొను చుండుటకై కౌప్యించబడినట్టిది. రాత్రి చాలా ప్రాధుగడచింది. నేకువజాము సమీపించే సమయమైంది. సూర్యోదయం కాబోయే ఘడియలు సమీపిస్తు

న్నాయి. నాయింట్లో ఉండే నవుకర్లు మంచి గాఢ నిద్రలో నిమగ్నులై యున్నారు. నాపడక గదివరకూ నా యీ కొత్త అవతారంలో నడచిపోవుటకు విజయోత్సాహంతో సాహసించాను. పెరటిబాగాను దాటి వెళ్లాను. వైన ఆకాశంలో ఉన్న నక్షత్ర రాసులన్నీ నన్ను చాలా లోకువగా క్రిందుగా చూచాయి. అప్రమత్తతో అతి చాగరూకతతో మిఝకుమిఝకు మనెడి ఆతార కాగణము ఇదివర కెన్నడూ చూచి ఎరుగని క్రొత్త దేహధారిని నేనని నాలోనేను ఉప్పొంగి పోయినాను. నాయింటికినేనే పరాయివాడనై వసారాలలో రహస్యంగా తిరిగాను. నాగదిలోకి ప్రప్రథమంగా యీ క్రొత్త రూపంలో ప్రవేశించి, ఎడ్వర్డు హౌస్ రూపం నాకు అబ్బినదని తొట్టొట్టగా చూచుకొన్నాను.

ఇక నేను సత్యసిద్ధాంతభాగం కొంత వివరించ వలసి యున్నది. నాకు స్థిరనిర్ణయంగా తెలిసిన విషయములు కావివి. — కాని, ఏ అంశములు బహుశః స్థిర సత్యములై యుండవచ్చునని నేను ఊహించుచున్నానో, అట్టివానినే యిప్పుడిక్కడ వివరించుచున్నాను. నాలో ఉన్నటువంటి దుస్వభావమునే యిప్పుడు ప్రబలంచేసి ప్రత్యేకరూపంలో మూర్తీ భవంపజేశాను. నాలో ఉన్నటువంటి సత్స్వభావమునకు నాలో ఉపాధిగాని స్థావరంగాని లేకుండా తొలగించాను. నాలోఉన్న సత్స్వభావంకంటె యీ

దుస్వభావం తక్కువ పటిమ, తక్కువ పెంపు గలదై యున్నది. నా బీవితం విశేషంగా పదింట తొమ్మిది పాళ్లు నిరంతరసాధకం, సత్ప్రవర్తన, మనోనిగ్రహంతో కూడినవై యుండెను. అటువంటి జీవితంలో నా దుస్వభావం అనేది చాలా తక్కువ సాధకం, తక్కువ ఆచరణానుష్ఠానం కలదై యుండుటవల్లనూ ఎక్కువ స్థిరసస్థితిలో నుండుటవల్లనూ, ఎడ్వర్డు హైజ్ కూపంలో అది మూర్తిభవించేసరికి, ఎడ్వర్డు హైజ్ యొక్క నిగ్రహం చిన్నదై, లఘువై, హెన్రీ జెకిల్ కంటే ఎడ్వర్డు హైజ్ పిన్న వయస్కుడుగా తయారైనాడు. హెన్రీ జెకిల్ ముఖారవిందంలో సత్వభావం ప్రకాశిస్తూ ఉన్నవిధంగానే, దుస్వభావం అనేది రెండో మూర్తి ముఖంమీద లిఖింపబడినట్లుగా అక్షరాలా కనిస్తూ ఉండేది. దుస్వభావం అనేది ప్రాణాంతకమైనది. అటువంటి దుస్వభావం యీ హైజ్ ఆకృతిని వికృతంచేసి, కృంగి కృశించేటట్లు చేసింది. అటువంటి ఆకారమూర్తిని నిలుపుటద్దములో నేను చూచుకొన్నప్పుడు, నాకు రోత ఏమీ కలుగలేదు. ఆ మూర్తికి స్వాగతమిచ్చేడి హర్షం నాలో కలిగింది. ఈ మూర్తి కూడా నాదే. అదికూడా నా సహజప్రకృతియే. అది కూడా నా మానవత్వమే. అసంపూర్ణ విభిన్న ద్వంద్వప్రకృతి నాలో యితవరకూ ఉండే, అది నా ముఖంలో కనిస్తూ ఉండేది. ఈ ముఖవైఖరియే నాకు చిరఘటితమై, ఈ ముఖమునుబట్టియే నన్ను నేను

గుర్తించుకుంటూ వచ్చాను. అటువంటి విధిన్న ప్రకృతిని ప్రతిబింబించేడి ముఖవిలాసంకంట, యీ కొంత అవతారములో నా అంతరంగం ఎక్కువ జీవకళతో ఉంది. ఏదో ఒక్క ప్రకృతియే నిస్పృహంగా యింకా తాండవిస్తోంది ఇంతమీదికి నేను చేసిన తత్వనిచారణ సవ్యంగానే ఉంది. నేను ఎక్కడున్నా కే రూపంలో ఉన్నప్పుడు నా అవయవ నిర్మాణం చూచినవారు తొట్టొట్ట నన్ను గూర్చి అనుమానించక మానరు. నా బుద్ధికి తోచినంతవరకూ, అందుకు గల కారణ మేమిటంటే, మనకు యీ లోకంలో తటస్థుడే మనుష్యులందరూ సత్స్వభావం దుస్స్వభావం రెంటి సమ్మిళితమైన ప్రకృతికలవాడే. కాని, మానవహృతి అంతటిలోనూ ఎక్కడున్నా కే అనేవా డొక్కడు మాత్రమే కల్గితేని దుస్స్వభావం కలవాడు.

సొంతటద్దంవద్ద నే నొకక్షణం నిలువబడ్డాను. అసలు అంత్యసారాంశమును తేల్చుకు రెండవ కరి తోధన నేనింకా చేయవలసివేయ యున్నది. నా నిజ స్వరూపమును నేను తిరిగి పొందుటకు వీలు లేకుండా పోగొట్టుకున్నానా? నాది ఇకముందు కాజాలనట్టి యీ యింటిలోనుంచి నేను పారిపోవలసినదేనా? తొందరి తొందరగా నా కచ్చేరీ గదిలోనికి వెళ్ళి, ఆమందానే మరొకమోతాదు తయారుచేసి గిన్నెడు మందాను తిరిగి త్రాగివేశాను. తిరిగి నాకు రూపాంతర పరివరనావేదన పారంభమైంది. తిరిగి హెచ్చి డెకిల్

ముఖంతో, ఆకారంతో, ఏగ్రహంతో, స్వభావ లక్షణములతో నేను యథాస్థితికి వచ్చాను.

ఆరాత్రి నాస్థితి ఎట్లా ఉందంటే నేను నేనే గుండడుగులో, నా సోపానపటంలో, అటు నిచ్చెనయిటు పాము అన్నట్లుంది. నేనుయీ నూతన షరిశోధనలను ఎక్కువ ఉదారాశయములతో సాగించి యుండినట్లుయితే, పుణ్యచింతతో షరోపకార చింతతో నే నీ షరిశోధనలకు సాహసించి యుండినట్లుయితే; కథంతా మరొకవిధంగా జరిగేది. ఇటు వంటి రూపాంతర జననమరణ నేదనమూలంగా చిట్టచివరకు నేనొక పిశాచముగా షరిణమించుటకు బదులు దేవతా రూపంతో షర్వవసానం పొందియుండెడి వాడను. నేను కనిపెట్టిన ఔషధమునకు విచక్షణాశక్తిలేదు. దానిలో దేవత్వముగాని, రాక్షసత్వముగాని ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేదు. మన అంతరంగంలోని నైజ ప్రకృతిని ఆవరించి యున్న యీ బాందెను భేదించే గుణంమాత్రం దానికి ఉంది. మన అంతరంగంలో ఏ ప్రకృతి బంధితమై ఉంటే, ఆ ప్రకృతికి స్వేచ్ఛా విహారావకాశమును ఆ మందు కల్పిస్తుంది. నేను ఆ మందును పుచ్చుకొన్న ముహూర్తంలో నాయందు గల సత్స్వభావం మందగతిలో నిద్రపోతూఉంది. నాలోఉండిన దుస్స్వభావం ఆ ఘడియలో పాగా చురుకుగా ప్రకాశించి, నా షరిశోధనాఫలితముల ప్రభావం చూడవలెననే ఆశతో ప్రజ్వలించి ఉంది. అందువల్ల ఆసమయంలో

నాలోనుంచి ఆవిర్భవించినమూర్తి ఎక్కడున్నా యై -
నాకిప్పుడు రెండుమూర్తులూ, రెండు తత్వాలూ ఉన్న
ప్పటికీ, అందులో ఒకటి పూర్తిగా దుస్స్వభావ
పూరితం అయిపోయింది. రెండవమూర్తి అసలు హెన్రీ
జెకిల్ యొక్క మూర్తియై యున్నది. ఈ రెండవమూర్తి
ఒక అసంబద్ధమైన మిశ్రస్వభావప్రకృతి - దానిని
సంస్కరించవలెనని చాలా అవస్థలలో చివరకు నిరాశ
జెంది ఆపని విరమించాను. అందువల్ల నాకృష్టి,
నా ఉద్యమం అంతా, ఆధోగతికే దారినూపింది.

ఆ దినాలలోకూడా, విద్యావ్యాసంగమూ,
చదువూ అంటే నాకు తలనొప్పిగా అయిపోగానే
ఉంటూ ఉండేది ఈ గ్రంథపఠన విముఖత్వమును
నేను జయించలేదు. తరచు విలాసంగా కాలం
గడపుటకే ఉత్సాహపడుతూ ఉండేవాణిని. నామనస్సు
కోరేది సరదాలన్నీ పరుపు మర్యాద యాస్వప్నమనవి.
నేను పదిమందిలో చాలా గౌరవింపబడుతూ, పేరు
ప్రసిద్ధిపొందినవాడ నగుటచేతనూ, నయస్సులో పెరిగి
పెద్దవాడ నగుచుండుటచేతనూ, నాప్రవర్తనలోని అంత
ర్గత బహిర్గత స్వభావములకుగల విరుద్ధలక్షణం నానా
టికీ మరింత అయోగ్యమై అసహ్యమై పోతోంది. ఈ
దుష్ప్రకృతి ప్రభావమును రుచిచూడవలెననే దిలకా
తోనే, నేనీ క్రొత్త బోధన ప్రభావమును శక్తిని పరి
శోధించిచూచాను. అందువల్ల నేను ఆదుస్స్వభావానికి
బానిసనైపోయినాను. పేగు ప్రఖ్యాతి పొందిన ప్రాఫె

సరుయొక్క అవతారమూర్తిని విసర్జించి, ఎడవద్ద హైన్రీక్ యొక్క ఆకారమూర్తిని ఒక పెద్ద బుర్రువలె తగిలించుకొని విహరించే నిమిత్తమై, ఒక గిన్నెడు మందు త్రాగితే చాలు. ఈ పరిణామ విచిత్రంచూచి నాలో చేసే నవ్వుకొన్నాను. అప్పట్లో నాకిది నవ్వులాటపనిగా ఉండేది. ఈ కామరూప కలాపమునకు కావలసిన ఏర్పాట్లన్నియు అత్యంతశ్రద్ధతో చేశాను. సోహో చౌకులో ఏయింటివద్దకు పోలీసువారు హైన్రీక్ కొరకై వెతకుచూ వచ్చియుండినో, ఆయింటిని నేను కొని, దానికి కావలసిన మేజాసామగ్రుల నన్నింటిని అమర్చినాను. ఎప్పుడూ మూగనోము పట్టిపట్టుగా మానంగా ఉండి, ఏ పాడుననికైనా సంకోచించనటువంటి ఒక మనిషిని ఆయింటికి కాపలాదారుగా ఏర్పాటుచేశాను. ఇక నా రెంహోవైపు ఇంటిలో, నాయింటి నవ్వుకర్లం దరికీ ముందుగానే హెచ్చరిక చేశాను. నేను నామకరణం చేసినటువంటి హైన్రీక్ అనేవాడు ఆచౌకులో నాయింటి యందు స్వేచ్ఛగా విహరించుటకు ఏవిధమైన అభ్యంతరములను కల్పించకూడదని నా నవ్వుకర్లంకు తెలియజేశాను. ఏవైనా అఘాయిత్యాలూ, అవాంఛరాలూ అజ్ఞానంచేత కలుగునేమో అనే భయంచేత, నన్ను నేనే యీ రెంహో ఆకారంలో నలుగురికీ చిరపరిచితుణ్ణిగా చేసికొన్నాను. అటుపిమ్మట, నీవు ఆక్షేపించినట్టి వీలునామాను తయారుచేశాను. ఎందుచేతనంటే, డాక్టర్ జెకీల్ ఆకారంలో ఉన్నటువంటి నాకు

వచ్చినా ముప్పు తటస్థించినట్లయితే, ఏవిధమైన సాత్తు నష్టమూ లేకుండా ఎక్కడు వైక్ పేరుతో నా ఆస్తికి నేను కర్షను కావచ్చు. ఈవిధంగా సర్వతోముఖమైన బంగోబస్సులు చేసికొని, నాకు ఉన్నటువంటి గౌరవ హోదా, ప్రయోజన లాభంకూడా పొందగల్గినాను.

ఇంతకాలంనుంచీ ఎవరైనా పెద్ద మనుష్యులు పెద్ద నేరాలను జరిపించవలెనంటే, కొందరు అఘాయిత్యులను సాహసులను ఆశనికి నియమించి జరిపిస్తూ వచ్చారు. తాము మాత్రము ఏవిధమైన అపభ్రాతి లేకుండా దాగిఉండేవారు. కాని, సొంత సరదాకోసం అటువంటి ఖోర నేరములను స్వయంగా చేసినవాణ్ణి తోడ్పాటుగా నేనే.

లోకదృష్టిలో చాలా సదయహృదయుడననిపించుకొని గొప్ప గౌరవంతో బ్రతుకుచున్న నేను, ఒక్క క్షణంలో, బడిపిల్లివాడు తన పుస్తకాలు గిస్తకాలు అవతల పారవేసి, ఆటల్లోకి దిగినట్లుగా, స్వైరవిహార ప్రవృత్తిలోకి దిగగల్గినవాడిని మొట్టమొదట నేనే. నాకై నేను కల్పించుకున్న ఆకారమూర్తి అభేద్యమైన దగుటవల్ల నా భద్రత కేమీ లోటులేదు. నాకొకశరీరం అనే ఉపాధి లేనేలేదనుకోండి. అప్పుడు కథంతా ఎట్లా ఉంటుందో యోచించండి. ఒక్కసారి నాపరిశోధనాగారంలోనికి నన్ను వెళ్ళనిస్తే ఒకటి రెండుక్షణాలు నాకు వ్యవధియిస్తే, అక్కడ నదా సిద్ధంగా ఉండే మందు మోతాదును తాగనిస్తే,

ఎడ్వర్డు హైడ్ అనేవాడు ఏవిధమైన దుర్మార్గ మలను చేసియుండినప్పటికీ, హుమ్! మనోకాళి అన్నట్లుగా ఎడ్వర్డు హైడ్ అనేవాడు అంతర్ధాన మైరా తాడు అశసిస్థానే నవ్యంగా న్యక్తహంలో తన పఠన చుండరింలో దీపపువట్టిని చక్క జేస్తూ, లోకుల అచుమానాలనుచూచి తనలో తాను నవ్వుకుంటూ, హెన్రీ జెకల్ ప్రత్యక్షమవుతాడు.

నా మారుమూలంలో నేను సరదా పోన వివోదకృత్యములన్నియు, యుతకుపూర్వము చూచించి నట్లుగా, కేవలం అప్రతిష్ఠననులు—అంతకంటె సరు పంగా నేను వాటిని నిర్వచించలేను. కాని, ఎడ్వర్డు హైడ్ ద్వారా యీ పనులు జరగడం సంభ వించేసరికి, అవి కేవలము రాక్షసకృత్యములైనాయి. ఈ సాహస కార్యములను నేను నిర్వర్తించితిరిగి వచ్చిన తర్వాత, యీ మారుమూలంలో నేను చేసిన మాతుక ములకు నేనే ఆశ్చర్యపడ్డాను. నా అంతర్దానంలో నుంచి నేను ఆవిర్భవించజేసినటువంటి యీ పరి చిత వ్యక్తిని అతని యిష్టానుసారం యథేచ్ఛగా విహరించి న్యవహరించుటకు నిడిచి పెట్టాను ఈవ్యక్తి ఉద్భవించడమే దుష్టుడై పరమ పాపండుడై ఉచ్ఛ వించాడు. అకడు చేసి ప్రతిపని, అతని మనస్సులోని ప్రతి ఊహ న్యలాభానికి న్యప్రయోజనానికి మాత్రమే సంబంధించినదై ఉంటుంది. మరొకనిని ఎటువంటి క్రూరహింసలకైనా పాల్పడజేసి అడవిమృగంలాగున

అనందిస్తాడు. న.యూ.ర.సం.లే.ని మొండి రాతిగుంజె—
 ఎక్కడున్నాడో చేసే దురాగతములను తలపోసి, హెన్రీ
 జెకిల్ నిర్లొంతపోయేవాడు. కాని, యీ దుర్మార్గము
 లన్నియు సాధారణ న్యాయ చట్టములకు అత్యంతమైన
 పనులు. అందరినీ అని నా అంతరాత్మను అంతగా
 బాధించేటట్లు కావు. అటువంటి దుర్మార్గములను చేసిన
 నేనున్నాను హెన్రీ. ఆ నేనులకు హెన్రీ మాత్రమే
 బాధ్యుడు. కాని జెకిల్ ఏమంత తిరిపోయిపోవాడు
 కాదు. జెకిల్ మరల సద్గుణమూర్తిగా తన ఉపాధి
 లోకి తాను వచ్చాడు. తాను హెన్రీ గా ఉండి
 చేసిన దుర్మార్గములకు కించిత్తయినా పరితపించి
 చని అంతరాత్మతో జెకిల్ తిరిగి యధాపూర్వస్థితిలో
 సిద్ధమైనాడు. హెన్రీ చేసిన దుర్మార్గములకు, సాధ్య
 మైన సందర్భములలో, తగిన పరిహారం సమర్పించి
 బాధితుల కష్టనష్టములను తొలగించుటకై జెకిల్ సర్వ
 రంగా పూనుకొంటూ ఉండేవాడు. ఈవిధముగా జెకిల్
 యొక్క అంతరాత్మ ముప్పుమందు జల్లినటుగా, మన్ను
 తిన్న పామువలె, నిద్రాణంగా ఉంది. ఏయే అన్యాయ
 పనులు జరుగుతూఉంటే నేను మాస్టూ ఊరుకున్నానో
 వానినన్నింటినీ ఇక్కడ పూసగుచ్చినట్లుగా వివ
 రింప దలంచుకోలేదు. ఆ దుర్మార్గములను చేసినది
 నేనే అని యిప్పుడుకూడా అంగీకరింపజాలను. కాని
 ఏవిధమైన ఘట్టపరంపరలతో, ఏవిధమైన భావి
 సూచక హెచ్చరికలతో, నా స్వయంకృతాపరాధ

శిక్షను చేసు అనుభవింపవలసిన యెవ్వో వివరింపదలించు కున్నాను. ఒకసారి ప్రమాదకర సంఘటన సంభవించింది. దానివల్ల కలిగిన దారుణ ఫలిత సర్వవసానం ఏమీ లేదు కనుక దానిని నామమాత్రంగా ఉదాహరించి వదిలివేస్తాను. ఒక బిడ్డ విషయములో చాలా క్రూరంగా ప్రవర్తించియుండుటవల్ల నాదిమూర్ఖంగా పోతూఉన్న ఒక బాటసారికి నాకుండ ఆగ్రహం కలిగింది. ఆ పెద్దనునిషి నకు జ్ఞాతీయతయు బంధునవియు ఇటీవల నాకు తెలిసింది. ఆ బిడ్డ కుటుంబస్థులును, ఒక డాక్టరునూ, ఆ మాస్కపునితో ఏకమైవారు. నా ప్రాణం మీదకు ఎవైనా వస్తుందని నేను భయపడిన సందర్భములుకూడా ఉన్నాయి. నారి ఆగ్రహవేశమును శాంతింపజేయుటకుగాను, ఎవ్వర్లు హైకో తన యిటి గుమ్మంవద్దకు వారిని తిరికొనివచ్చి హైస్కో జెకిల్ సంతకంతో ఒక చెక్కును (బిస్కెంకు హూడిని) ప్రాసీయిచ్చి వారికి పైకం చెల్లించడమైనది. కాని, యీవిధంగా మానుషేయతో చెక్కులను ఇచ్చుట యనేది ప్రమాదం అటుపిమ్మట తిరిగి సంభవించకుండుటకై ఎవ్వర్లు హైకో పేరుతోనే మరొక బిస్కెంకులో ఖంతావర్పాలు చేశాను. నా దస్తూరీ అక్షరములనే వెనుక వైపుకు ఏటవాలుగా వంచి ప్రాయుటమూలంగా, నా రెంజో అవతారానికి కావలసిన వేరొక దస్తూరిలో నేను సంతకమును చేయ గల్గితిని. ఈవిధంగా నాదస్తూరీని మార్పడం మూలంగా

బ్రహ్మ గుద్రాదులకు కూడా నేను పట్టుపడకుండా తప్పించుకోగలనని నిశ్చయించాను.

నవ్ డాన్యోక్యగారి హాస్య జగుగుటకు రెండు మాసాలు ముందుగా, ఒకనాడు, నా సాహస విహారాలకై నేను బయటకు వెళ్లియుంటిని. రాత్రి కాలా ప్రొద్దుపోయినతర్వాత యింటికి వచ్చాను. మగనాడు నేను పడకనుంచి లేచేసరికి నాకొక కంఠస్పృతి, వింతి స్పృహ కలిగింది. నా చుట్టూ ప్రక్కల పరికించి చూచాను. కాసి, ప్రయోజనం లేకపోయింది చౌకు వద్ద గదియొక్క భారీసైజు కొల్లలను అందలి మేజా సామానులను పరికించి చూచాను. కాసి, ప్రయోజనం లేకపోయింది. అక్కడ ఉండే మంచం తెరిచి, చంద్రపుచెక్కచట్రమును చూచి గుర్తు పట్టినాను. నేను ఉండవలసిన ప్రదేశములో నేను లేచి అని నాకేదో గుడ్డి చెప్పినట్లయింది. ఎక్కడైతే హైడ్ రూమ్ లో ఉండేటప్పుడు నేను ఏగదిలో నిద్రించుటకు అలవాటు పడినానో ఆ గదిలోనే—సోఫాలోచౌకులోని ఆ గది లోనే—నేను ఉన్నాననిన్నీ, నేను అనుకొన్న గదిలో నేను నిద్ర మేలుకోలేదనిన్నీ గ్రహించాను. నాలో నేనే ఆత్మనిమగ్నతతో అంతర్గతంగా నవ్వు కొన్నాను. ఈ నిశ్చాంతికిగల సందర్భ కారణమును విమర్శించుకొంటూ మైకంగా కూర్చున్నాను. అటువంటి జిజ్ఞాసావస్థలో సాధారణంగా తెల్ల వారినతర్వాత నిద్ర వస్తుతో కునికిపాట్లు పడుతూఉండడం నాకు పరిపాటి.

నాకు బాగా మెలకువవచ్చి జాగ్రదవస్థలోకివచ్చినప్పుడు నాచేయి నేను కరిశీలనగా చూడడం తలపెట్టాచింది. (మీరిదివరలో తరచు వర్ణిస్తూ ఉండవనిధంగానే) హైన్రీ జెల్ యొక్క హాస్యము అతని వృత్తికి తగిన తీరుగా భారీగా ఉంటుంది. అది కండపుష్పిగలది. పెద్దది. శైలిని వెలుపురంగుగలది. వనంపైన చేయి అది. కాని నా కంటికి యిప్పుడు కన్పించిన యీ చేతిని, లండను నగర మధ్యభాగంలోని ఆ ఉదయం పూట, బంగారు నీరెండకాంతలో, నగం కప్పబడియున్న నా కడకగుడ్డల మధ్యనుంచి స్పష్టంగా చూచాను. ఆ చేయి చాలా సన్నంగా ఉంది. నరాలు పైకి ఉచ్చీకిన్నాయి ముళ్లు పడినట్లున్నాయి పొగచూరిన రంగుగా ఉంది. చేతి నిండ వెండ్రుకిలు గుబురుగా మొలచిఉన్నాయి. అది స్పష్టంగా ఎడ్వర్డు హైజ్ చెయ్యి నేను విస్మయాశ్చర్యములతో అదేవిధంగా నిదానంగా ఒక అర నిమిషం సేపు దానితీరు చూస్తుండేవాడినే. కాని, ఒక భయం నాగుండెలో తాళాలు మ్రోగినట్లుగా మ్రోగి, నన్ను హెచ్చరించింది. వెంటనే నా కడకమీదనుంచి లేచి నిలువులద్దంవద్దకు వెళ్లాను. ఈ అద్దంలో నాకండకు కట్టినట్లుగా కన్పించినదంతా నేను చూచుకొనే సరికి, నేను నిలువున సీరైపోయినాను. అవును. నేను రాత్రి పరున్నప్పుడు హైన్రీ జెల్ అవతారంలోనే నిద్రపోయినాను. కాని, నిద్ర లేచేసరికి ఎడ్వర్డు హైజ్ అవతారంలో నిద్ర లేచాను. ఇది ఎట్లా సంభవించింది?

అప్పటికే బాగా జ్వలించిపోయింది. ఇంట్లో నవుకర్లు అందరూ తేచి తినుతున్నారు. నా మండలన్నీ నా కచ్చేరీగదిలో ఉన్నాయి. అక్కడికి నేను పోవాలంటే, రెండు మెట్లవరుసలు దాటి, వెనుకవైపు త్రోవ గుండా, పెరటి ఖాళీ బాగాగుండా, శ్యామలత పరిశోధనశాలగుండా పోవాలి. అక్కడినుంచి నేను చాలా నివ్వెరిపడి చూస్తూ నిలవబడి పోయాను. నా ముఖమును నేను కస్పకొస పోవచ్చు. నిజమే. కాని, నా ఆకారంలో కలిగిన యీ మాగుప్పను నేను రహస్యంగా కప్పిపుచ్చుటకు నీలులేనప్పుడు ముఖాన్ని కస్పకొన్నందుకు ప్రయోజనమేమిటి? అయితే, నా రోజు అవతారమూర్తి వస్తూ పోతూ ఉండడం నా నవుకర్లకు యిదివరకే చిరచరిచితమై యున్నది. ఈ పనియం నా మనస్సుకు స్ఫురించేసరికి నా మనస్సు కొంచెం తెప్పరిల్లింది. నా సైజుకు సరిపడే దుస్తులతోనే నేను పీల్చెనంత వేళ్ళింగంగా ముస్తాబు చేసి కొన్నాను. నేను ఆ ఇంటిలో నడచిపోతూఉంటే, నా నవుకరు బ్రాడ్ నన్ను అక్కడ చూచాడు. ఇటువంటి వింతదుస్తులతో, ఇట్టివేళయందు యింటిలోకి హైడ్ రావడం చూచి, బ్రాడ్ నావంక తేరి పారజూచి కొంచెం వెనుకడుగు వేళాడు. అటుపిమ్మట పది నిమిషములైనపిమ్మట డక్టరు జెకిల్ తన స్వస్వ రూపాన్ని తాను పొంది, తన నొసలు చిట్టిస్తూ,

ప్రాతఃకాల భోజనం చేస్తున్న వైఖరిలో నటిస్తూ నేను కూర్చున్నాను.

నాకు ఆకలిమాత్రం బహు కొద్దిగా ఉంది. ఆనాడు నాకు కలిగిన అనుభవం అనగా, నా పరివర్తన సూత్రం తలక్రిందులై పోవడం అర్థంకాని అనుభవంగా ఉంది. నాకు నానున్న యమదండన, గోడమీద లిఖించి చూపినట్లుగా, యీ అనుభవంవల్ల భయంకరంగా నాకు గోచరించింది. నా ఉపాధిద్యయమును గూర్చియు, దాని సాధక బాధకములను గూర్చియు, పూర్వంకంటె యిప్పుడెక్కువ తీవ్రంగా నేను పర్యాలోచించుటకు ప్రారంభించాను నాలో లంకెకామైన ఏ దుస్వభావమును నేను ప్రత్యేక రూపంలో పరిస్ఫుటం చేయగలుగుతున్నానో, ఆ దుస్వభావం యిటీవల ఎక్కువ తరచుగా మూర్తీభవించి ఎక్కువ సాధకంలో ఉండుటవల్లను, అది ఎక్కువ ప్రోత్సహించబడి పోషించబడిన దగుట వల్లను, ఇటీవల ఎక్కువ ప్రోత్సాహం మూర్తి పరిగి పెంపొందినట్లుగా మూర్తిని నేను తాల్చినప్పుడు నాకు కనిపించింది. నా రక్తంలోనే ఒక ఉచ్ఛ్రావం విస్తృతం కలిగినట్లుగా నేను గ్రహించాను. ఈవిధమైన అవతార పరివర్తనమును ఇంకా మరి కొంత దీర్ఘకాలం నేను సాధకం చేసినట్లయితే, నాలో ఉన్న రెండు ప్రకృతులయొక్క హెచ్చు తగ్గుల తక్కువ తలక్రిందులై ఆ తాదుమారే స్థిరస్థాయిగా ఉండగల

దనడి ప్రమాదం కేను పసిపట్టితిని. అట్టి పిటిలో యథే
 స్వంగా స్వసంకల్పానుసారంగా నా మూర్ధ్ని కేను
 మాగు, కో గల శక్తి నాకు లేకుండా పోతుంది ఎక్కర్డు
 హైడ్ యొక్క ప్రకృతిస్వభావమే శాశ్వతంగా నాకు
 స్థిరపడి పోగలదు. నా బౌద్ధధర్మ ప్రభావం ఏకతగుగా
 పనిచేయడం లేదు ఆరంభదశలో ఒకనారి, ఆమందు
 నాకు పనిచేయనేలేదు. అందువల్ల అది మొదలుగా
 నా బౌద్ధధర్మమో తాదాను కేను రెండింతలు చేసి వాడ
 వలసి వచ్చింది. ఒకపర్యాయము, నా ప్రాణాంఘ్రివకు
 ఉండ్రవం తెచ్చిపెట్టకొనుటకై నా సిద్ధపడి, యీ
 బౌద్ధధర్మ మో తాదాను మూడు రెట్లుగా హెచ్చించి
 నేనించవలసి వచ్చింది నా ఆకారపు పరిసరమును
 ఎవ్వరూ గుర్తు పట్టలేరకే నమ్మకొనవల్ల, కొంత ఆత్మ
 ధైర్యం నాకు లీలగా యింతివరకూ ఉంటూఉంది. ఇప్పు
 డీమందు మో తాదా యొక్క ప్రభావం అపశ్చయం అయి
 పోతుఉండడంవల్ల, నాకు లీలగా ఉంటున్న
 ఆత్మధైర్యంకూడా తొలగిపోయింది. ఆనాడు నాకు
 కలిగిన యీ ఆకస్మికానుభవ విశేషములంగా
 నేనొక పషయం గమనించవలసి వచ్చింది. డక్టరు
 జెకీల్ యొక్క మూర్ధ్ని మరొక మూర్ధ్నిపైకి
 మార్చుకేసి అపస్తాభేనం పొందడం ఎట్లవేదమాత్రమే
 యింతివరకూ నా మనస్సును బాధించిన సమస్య.
 తాని, యిప్పుడ సమస్య తలక్రిందలై యిటునుంచి
 అటు తిరిగింది. నా ప్రస్తుత పరిస్థితులన్నియు యీక్రింది

పర్యవసానంలోకి వచ్చాయి. నాలో ఉన్న సత్వ
భావమీద నాకు పట్టు తప్పిపోతోంది. నాలో ఉన్న
రెండవ ప్రకృతి యగు దుస్వభావంతో నేను ప్రతి
క్షమంగా లీనమైపోతున్నాను.

ఈ రెండు భిన్న ప్రకృతులలో ఏదో ఒకదానిని
నేనిప్పు డభిమానించి వరించవలసివచ్చింది. నాయొక్క
రెండు ప్రకృతులను సమానంగా వర్ణించుచున్న
అనుబంధ సూత్రం ఏదంటే, నాకు గల జ్ఞానకళక్తి-
నా పూర్వస్మృతి - జెకీల్ తత్వం అనేన రెండు
ప్రకృతులూ కలిసిన ద్వంద్వప్రకృతి. ఈ జెకీల్ కు
మధ్యమధ్య చాలా సున్నితమైన ధర్మమీమాంసలూ
భయసందేహాలు కలుగుతూ ఉంటాయి. అప్పు
డప్పుడు విరహతాపం పుట్టినట్లుగా హైడ్ మాంసం
ధరించి అట్టి అవతారంలో అనేకములైన అదృత
కార్యాలూ, అతి సాహసకార్యాలూ చేయాలనే
దిలాసా కలుగుతూ ఉంటుంది. జెకీల్ గతి ఏమైతే
నాకేమి అనే నిర్లక్ష్యభావం హైడ్ కు ఉంది. కాని,
బందిపోటు దొంగవాడు ఎవరికీ పట్టనడకుండా ఏ
కొండగుహలో తలదాచుకుంటాడో, ఆ కొండ
గుహను మాత్రము సదా స్మరించుకుంటూ ఉంటాడు.
అదేవిధంగా తనకు జెకీల్ శరణ్యమని మాత్రము
హైడ్ స్మరిస్తాడు. జెకీల్ కు హైడ్ విషయములో
సిత్యవాత్సల్యంకంటె ఎక్కువైన వాత్సల్యం ఉంది.
పుత్రునకు తండ్రియెడల ఉండే నిర్లక్ష్యంకంటె

ప్రక్కన నిర్లక్ష్యం జెకిల్ మెడం ఉంది. జెకిల్ అవ
 తారంలోనే స్థిరంగా ఉండిపోదామా అనుకుంటే,
 గుంతకాలంనుంచి నేను రిహాస్యంగా తిచ్చుకొన్న నా
 సరదాను అన్నింటిని చంపుకొనడం
 అవుతుంది. ఈ సరదాను యిటీవల నేను
 పాలుపోసి పెంచినట్లుగా ముచ్చటపడి పెంపుచేసు
 కొన్నాను. స్థిరంగా హైజ్ అవతారంలోనే ఉండి
 పోదామా అంటే, అనేక స్వప్నయోజనలాభములను
 ఉన్నతాశయములను చంపుకొని, ఒక్క దెబ్బలో
 సదా శాశ్వతంగా లోకకంటకుడనై, మిత్రుడనేవాడు
 లేకుండా బ్రతుకవలసినప్పుంది. ఈవిధంగా ఉభయ
 పక్షములలో ఏవోఒకటి నిర్ణయించుకొని బేరం
 ఘంటసలు చేసికొవలెనంటే ఈ ఉభయపక్షాలూ
 సమఉద్దేశ్యముగా లేవని కన్పిస్తూ ఉంది. ఈ బేరనిర్ణ
 యంలో మరొక విషయం గమనించవలసి యున్నది.
 జెకిల్ కు అనేక మనోనిగ్రహాలూ ఉండడం చేత,
 ఈ మనో నిగ్రహము లనెడి పంచాగ్నుల
 మధ్య మనోవేసనపడుతూ ఉంటాడు. కాని, హైజ్ కు
 ఏది ఎట్లా పోయినా ఎంతపోయినా దాని స్మరణకూడా
 ఉండదు. నా క్రస్తుత వికీరీతావస్థలో యిప్పుడు
 ఏర్పడిన యీ ఆత్మనితర్కము మానవుడు పుట్టినప్పటి
 నుంచి ఉన్నటువంటి అనాది సిద్ధమైన ఆత్మ
 విచారణయే. వానకార్యధోరణిలో ఉండి, మధ్యమధ్య
 భయంతో వణుకుతూ ఉండేటటువంటి వ్యసన

పీడితుడైన వాపిని, వ్యసనవ్యామోహం ఆత్మభయం అనేవి అటూయిటూ యాగుతూ ఆఖరుకు ఒకవైపుకు యీడ్చుకొని పోతాయి. నావంటి సోదరమానవులంగరి విషయంలో సంభవించు విషంగానే నా విషయంలోకూడా జరిగింది. నాలో ఉన్న మంచి ప్రకృతిను నాకు శ్రేయస్కరమని నేను గ్రహించి స్వీకరించాను. కాని, ఆ సత్సృభావ ప్రకృతిని దృఢంగా స్థిరంగా నిలువజేయుకొనలేక పోయాను. అందుకొరకై కావలసిన సంకల్ప బలము నాయందు లోపించినది.

అవును. వయోవృద్ధుడైన డాక్టరు జెకెల్ అవతారంలోనే స్థిరంగా ఉండడం మంచిదని మనస్సులో కోరుకొన్నాను. ఈ డాక్టరు తన జీవితంలో అసంతృప్తుడు. కాని, మనసార మంచిమంచి కోరికలు ఘోషించి నిర్మల భక్తుడై, మిత్రబృందానికి నేర్పిస్తుండే, కాలక్షేపం చేయడం ఉత్తమం. కనుక హైదరాబాద్ అవతారం దాల్చి నేను అతి రహస్యంగా అనుభవించిన సరదాలకూ, అభినవ యావనోజ్వలశక్తికీ, నడక చలాకీకీ, నిలుకడ లేని నాడీవేగానికీ, స్వైరవిహారానికీ ఒక సమస్కారం అని స్థిరంగా నిశ్చయం చేసికొని న్యస్థిచెప్పాను. ఈ నిర్ణయం చేసికొన్నప్పటికీ, అంత రాత్మలో ఆశవదో పూర్వజన్మ వాసనలాగున యింకా నాలో మిగిలియున్నది. ఎందుచేతనంటే, సోహోచౌకులో నేను ప్రత్యేకించుచుండిన యిటిని యింకా విడిచిపెట్ట

లేదు. ఎక్కడైతే అవతారంలో గరించుటకై ఉద్దేశింపబడిన దుస్తులు యింకా నాగదిలోనే సదా సిద్ధంగా ఉన్నాయి. రెండుమాసాలనరకూ, నా సంకల్పమును నేను కొనసాగించాను. ఇదివరకెన్నడూ నా జన్మలో నేను అటువంటి మనోనిగ్రహం సాధకం చేయలేదు. అంతటి మహత్తర సాధకం చేశాను. అందుకు నేను పొందిన ఆత్మనందమే నా నిగ్రహానికి బహుమానం. హైడ్ అవతారధారణ విషయమై నేను పొందిన ఆశ్చర్యం నేదన మొట్టమొదట్లో తీవ్రంగా ఉందిగాని ఆ భయము యొక్క ఉద్యతం క్రమేణా నాలో క్షీణించింది నా ప్రవర్తనను నా అంతరాత్మ హర్షించడంలేదేది కరిపాటి యగుటకల్ల దానిమీద గురికూడ పోయింది. హైడ్ అనేవాడు నాలోనే ఉండి, నన్ను విచ్యుంఠిగా విడిచి పెట్టవలెనని నన్ను వీడించుచున్న విధంగా, నాలోని కోరికలు తీరలసాగి ఆతీరలు నన్ను బంధించి బాధిస్తున్నట్లుంది చిట్టచివరికు, నా కీర్తికి నాకట్టుబాటుకూ నేనే నిలువబడ లేకపోయినట్టి ఒక ఏమగువాలు నమయంలో, తిరిగి వరొకసారి నా కామరూపాపధమును నేను తయారుచేసి త్రాగివేశాను.

త్రాగుబోతు అయినవాడు తన దుర్వ్యసన లక్షణమును గూర్చి తనలో తాను నలుమార్లు వితర్కించుకొనును. కాని తనకు ఒళ్లుతెలియని మృగ ప్రాయస్థితిలో తాను ఎటువంటి ప్రమాదావస్థల వాలు

కాగలచో ఆ సమయమై తలపోయాడం, మనస్సులో బాధపడడం, అనుచుగా సంభవస్తుంది. అయినచందల పర్యాయములు ఆత్మవిచారణ చేసి అందులో ఏ ఒక్క పర్యాయమో ఆశచి నునస్సు ఆ రీతిగా బాధపడ వచ్చు. నా సరిస్థితిని గూర్చి తలపోసినప్పుడు నేను కూడా అదేవిధంగా వ్యవహరించారు ఎవ్వరూ హైకోర్టుకు ముఖ్య శిష్యులైనాను నిర్దాక్షిణ్య దుర్జనత్వమునిచ్చి, ధర్మనితనము తూర్పుననుచిచ్చి నేను ఎరిగి యున్నప్పుటికి, అందుకు తగిన బద్దోబస్తు చేసేమీ చేయలేను. ఆ దుష్ట ప్రకృతి లక్షణాల మూలంగానే చిట్టచివరకు నా దండన నేను అనుభవించాను. నాలో ఉన్న దుర్మూర్తి నేను దీర్ఘ కాలంగా బంధించి ఉంచాను అందువల్ల ఇక అది ఉండబట్టలేక గర్జన చేస్తూ కలు తెంపుకున్నది ఈ మందును యీసారి త్రాగినప్పుడే నేను అనుకొన్నాను. ఈసారి పట్టకం లేని అతిభీకరతం మైన దుర్మూర్తిత్వం నాలో విజృంభిస్తుందని అనుకొన్నాను. ఈ కారణం వల్లనే అనుకొంటాను ఆపుకోలేని అతి తొందర నాలో ఏర్పడింది. నాలోని నిపీడిత అభాగ్య ప్రకృతియొక్క కూయి వినవచ్చినప్పుడు నేను ఆపుకోలేని అతి తొందర నాలో ఏర్పడింది. జాలిపుట్టించేటటువంటి అట్టి కారణ ప్రేరణ లో లోపల కల్గినప్పుడు, సియను సగ్రహ భంగ దోషము ఎటువంటి మతి మంతునకైనా కలుగుతుంది—అదోషమునకు ఆ వ్యక్తి

బాధ్యుడు కాబాలడని భగవంతునియొక్కట ప్రమాణం చేసి చెప్పగలను—ఆరోగ్యం సర్దిగ్గా లేక చికాకు పడుచున్న చేతివిడ్డ తన చేతిలోని ఆటవస్తువును ఆగ్రహంతో పగులగొట్టుతుంది. నేనుకూడా అంతకంటే ఎక్కువవివేకంతో ప్రవర్తించలేను. మనలో అధమస్థులైన వాళ్ళయందూకూడా కొందరు, ఎటువంటి వ్యామోహ ప్రభాంతులు కలిగినప్పటికీ, కొంతవరకు మనస్సును చిక్కబట్టి తోణకకుండా తిరుగుతారు. అటువంటి స్థితిత్వ్యాధోరణినికూడా నేను బుద్ధిపూర్వకంగా విడనాడుకొన్నాను—ఇక నేను నా వ్యసన వ్యామోహంలో పడడం అంటే అధోగతిలో పడిపోవకపోదు.

తక్షణమే నాలో రాక్షసానేశం ప్రజ్వలించి తాండవమాడినట్లయింది. నా కప్పుడు కై పెక్కినట్లయింది. నన్ను ఎదిరించలేకుండా పడియున్న మసిపిని దెబ్బమీద దెబ్బకొట్టాను. అతనిని కొట్టిన ప్రతిదెబ్బకూ నేను చంకలు కొట్టకున్నాను. కొంత సేపటికి నాకే ఆయాసంవచ్చింది. నా పెద్ద్రీక్షేపు మిన్నుముట్టిన సమయంలో నాకు గుండెల్లో రాయి పడ్డట్టు జ్వలమన్నది. దానితో నాకొక మంచుతేర విడిపోయినట్లయింది. నా ప్రాణం ఇక నాకు దక్కిదనిపించింది. ఆ ఘోర కిరాతకృత్య రంగంనుంచి పారిపోయినాను. నా ఘనకార్యానికి నాలో నేను గర్విస్తూ, వణికిపోతూ, నా ప్రాణంమీది తీసి అన్నింటికంటే ఎక్కువ ముఖ్యంగా చూచుకొని, పరుగెత్తాను. సోహో చౌకు

లోని నా యింటికి నరుగెత్తాను. (క్రమాద భయం అనేది లేకుండా మరింత కట్టడిట్టా చెయ్యడం కోసం) నా తాలూకు కాగితాల నన్నింటిని నేను ఆహుతి చేశాను. అప్పుడు నా మనస్సు రెండు విధములైన ఉద్రేకాతిశయములతో ఉంది. ఆ ఉద్రేకాతిశయాలతోనే, నేను చేసిన మొరనేరానికి చంకలు కొట్టుకుంటూ, మరొకొన్ని అఘాయిత్యాలు మున్నగుచేయడానికి దూసాగా భూమిలు ఊహించు, నన్ను కట్టి కగితార్చుకోవాలని పొట్టాడునూ నచ్చే వాళ్ల అడుగుచప్పుల్లకై చెనియొగ్గి ఆకిస్తూ, పరుగెత్తుకొని వెళ్లాను. నరాసరిగవచ్చి ముందు తమూరు చేసికొన్నాడు హైజ్ - ఆ మందు త్రాగేటప్పుడు హైజ్ తనకు తానే స్వస్తి పాడుకొన్నాడు. హతుడైనవానికి తోడిదిగో ఆహుతి అన్నట్లుగా ఆ మందును త్రాగివేశాడు. మాపాతర పరివర్తన వేదనలు ప్రారంభమైనాయి ఈ పరివర్తనా వేదనలతో హైజ్ గూఢం విచ్చిళ్లు అయిపోయిందో లేదో, హెన్రీ జేకీల్ పరితాపకృష్ణతాభావ పరిపూరిత బాప్సులో చనుడై వినముడై మోకరించి చేతులెత్తి ఆ పరాత్పరునకు నమస్కరించాడు. దర్వ్యసన వ్యామోహ సంభరిత స్వరూపము ఆపాదమస్తకము విచ్చిత్తయినది. నన్ను ఆవరించినమాయ తొలగి పోయినద—నా జీవితసటం అంతా నా కళ్ళముందర కట్టినట్లుగా కన్పించింది. నా బాల్యంలో నేను నా తండ్రితో చెట్టబట్టి పికారు

వెళ్ళినది మొగంకొని, నేను డాక్టరు వృత్తిలో స్వార్థ రహితంగా నిర్వర్తించిన కార్యభారమును నా స్ఫురించాను. అవన్నీ స్వస్థలీలుగా నాకు కట్టబడ్డాయి. ఆనాటి నాయకాలనమయ ఘోర భీకర వాతకములు కూడా ఆ క్షణంలో నాకు విద్యాలీలుగానే కన్పించాయి. నేను విగ్గరగా ఏళ్ళే నాడిచే. నాకు అనేక ఘోరకష్టశాల్యాలు, ధ్వనులూ జ్ఞప్తికివచ్చాయి. నా మనస్సుకు అప్పుడు స్ఫురించిన వాని నన్నింటినీ, స్ఫురించ కూడా అణగత్రొక్కి వేయుటకై బాహ్యభారలతో, భగవత్ప్రార్థనలతో చాలా ప్రయత్నించాను. ఆ సమయంలో నేను చేసిన కొన్ని మానవ ప్రబోధములమధ్య, నేను చేసిన మహా సాతక పెనుభూత వికారరూపము నా అంత రాత్మలో తొంగి తొంగి నాక్షుక్కరిస్తోంది. నాకు కలిగిన యీ ఆత్మపరితాపము యొక్క ఉద్ధృతము క్రమేణ తగ్గిపోయినప్పటికీ, ఒకవిధమైన సంకోచం నన్ను ఆనేశించింది. నా ప్రవర్తనవల్ల ఏర్పడిన చిక్కు యిప్పుడు తొలగిపోయింది. ఇక హైడ్ అనే వాడు సాధ్యమకాదు. నాకు యిప్పుడు ఉన్నా లేకపోయినా నా సత్యవృత్తికి నేను కట్టుబడియున్నాను. ఆ మాట తలుచుకుంటే నా కెంతో ఆనందమైంది. నేను హైడ్ రూపంలో ఏ రహస్యద్వారంగుండా వెళ్ళుతూ వస్తూ ఉండేవాడనో, ఆ ద్వారమునకు విశుద్ధ విరక్తితో

తాళం నేసి, తాళము చెవిని నా బూటుకాలిక్రింద వేసి త్రొక్కి- విగుగకొట్టి నేశాను.

మరునాడు హాత్యనుకూర్చిన వార్తలు వచ్చాయి. ఈ హాత్యజరుగుతూ ఉంటే పై నుంచి చూచిన వాళ్లు ఉన్నారనిన్నీ, హైకో అనేవాడే చేస్తుడనన్నీ లోకానికి విదితమైంది. చంపబడిన మనిషి ప్రజాశౌరవగాల ఘరానా మనిషి అని వెల్లడి అయింది. అది పెద్దచేరంమాత్రమే కాదు. చాలా నిఘానకరమైన బుద్ధిజాడ్యము--ఇదంతా యిప్పుడు నాకు తెలిసి వచ్చి నందుకు నాలో నేను సంతోషించాను. నన్ను ఉరితీస్తారేమో అనే భయంతో నా సద్గుణ ప్రవృత్తిని నాలో నుంచి పారిపోకుండా కాపాడుకుంటున్నాను ఈమృత్యు భీతిని దానికెదురుగా బెదురుగా పోటీపెట్టగల్గినందుకు నాలో నేనే సంతోషించాను. జెకల్ అనే మూర్ఖి నాకిప్పుడు దుర్గమశరణ్యు అయింది. హైకో అనే స్వకూపం బయటికి తొంగిచూచిందంటే చాలు. వానిని పట్టుకొని చంపివేయడానికి ఎంతమంది చేతులో పైకి లేస్తాయి.

ఇకముందు నా ప్రవర్తనలంతా మార్చి వేసికొని, నా అసహాయములకు నేను ప్రాయశ్చిత్తం చేసికో దలంచినాను. ఈ రీతిగా నేను చేసికొన్న దృఢనిశ్చయం కొంతవరకు ఫలించిందని చెప్పగలను. గతనంవత్సరాంత్యమాసములందు కష్టజీవుల బాధలను తొలగించుటకై నేనెంతగా కృషి చేశానో నీకే తెలుసును.

నేను లోకహితార్థంగా చాలా పనిచేశాను. ఆ దినము లన్నియు ప్రశాంతంగా గడచిపోయినాయి. నా మనస్సుకు కూడా అప్పుడు హాయిగా ఉంది. ఈ విధమైన నిష్కలన, కరోకకార జీవితమును కొన్నాళ్లు గడపగా నాకు అట్టి జీవిత ధోరణిమీద విసుగు పుట్టినది నేను చెప్పలేను. ఎందుచేతనంటే ఆవిధంగా కాలమును గడపుటనల్ల నా మనస్సు రోజురోజుకూ మరింత ఉల్లసంగా ఉండేది. కాని నాలో ఉన్న ద్వింద్య ప్రకృతి, నాకుగల భిన్న జీవితాభిలాషలూ నన్ను పీడిస్తూనే ఉన్నాయి. నాకు కలిగిన మనస్సుతాప దీప్తి తగ్గిపోయిన తర్వాత, నాలో యిటీవల అణగద్రొక్కి యుంచబడినట్టియు, అంతకు పూర్వము చిరకాలంగా యధేచ్ఛగా ప్రవర్తించినట్టియు, నాలోని నికృష్ట నీచ ప్రకృతి తీరిగీ తనకు స్వేచ్ఛాన కాశము కావాలని నాలో గుర్తుపట్టడం సాగించింది. హైడ్రయొక్క మూర్తిని తిరిగీ బయటికి తీసికొనిరావాలని నేను కలలోనే నా కోరడంలేదు. ఆ మాట మనస్సులో ఆనుకుంటే చాలు నాకు ఒళ్లు కంపించిపోతుంది. నాకు ఉన్న ప్రస్తుత రూపంలోనే, నా మనస్సుకీని నా అంతరాత్మనూ లెక్కచేయకుండా కొంచెం స్వైరవిహారం చెయ్యాలనే కుతూహలం ఏర్పడింది. సాధారణంగా చాటుమాటు దుర్మార్గాలు చేసే ప్రతి పాపాత్ముడు ఏ విధమైన వ్యాయోహాభిలాషకు పాల్పడుతూ ఉంటాడో, అదేవిధంగా నా మతిభ్రమలకు నేనుకూడా లొంగిపోయినాను.

ఏ కథకైనా ఒక అంత్యం అనేవి ఉంది ఎంత
 పెద్ద ఘట్టమైనా నింపగా నింపగా నింపి పొర్లిపోతుంది.
 ఇప్పుడు నేను దుష్ప్రవృత్తికి కొంత అవకాశం ఇచ్చాను.
 కొద్దికాలం దాని ఆటసాగనిచ్చాను. ఇదే నా అంత రాక్ష
 యొక్క ననుస్థాయిని పూర్తిగా చెకగొట్టాను. అప్పటి
 కిన్ని, నేను బేహారైపోలేను. ఈ కానుకూపాపక
 మును కనిపెట్టక పూర్వము నేను ఏవిధంగా ఉండి
 వాడినో, ఆధోనితిలోనికి నేను వస్తున్నానన్నట్లుగా
 నాలో సమాజకమానుగతంగా మూర్ఖు కన్పించింది.
 అది జనవరి మాసం. అది సగటి పూట. ఆకాశం
 నిర్మలంగా ఉంది. నేలమీద కురిసిన మంచు
 అంతా కరిగి నేల తడితడిగా ఉంది నీజెటుపాక్కు
 ఉద్యానవనంలో శీతకాలపు పక్షులు కిచకిచ లాడు
 తున్నాయి. వసంతాగమన సువాసనలు పరిమళిస్తు
 న్నాయి. అక్కడ ఆపాక్కులో ఎంకలో ఒక
 బల్లమీద కూర్చున్నాను. నాలో అణియిన్న మృగ
 ప్రవృత్తి ఎట్లా ఎట్లా ప్రవర్తించినదో ఆ పూర్వపు
 యాలను స్మరించుకొంటూ లోలోపల గొట్టులు వేస్తు
 న్నాను. నాలోని దైవభక్తి ప్రవృత్తి ఆ ముసూ
 ర్తంలో ముదగించి కురికిపట్లు పడుతూ ఉంది. అవ
 సరమైతే, పశ్చాత్తాపపడవచ్చు, ప్రాయశ్చిత్తం చేసికో
 వచ్చు అనే ధోరణిలో ఉంది అది. కాని, అట్టి పశ్చాత్తాప
 ధోరణికి అది యికా గాలేను. చుట్టుప్రక్కల ఉండి
 సాటివా శ్లోదరిమావిరిగానే నేనుకూడా ఉన్నానని

నాలో నేను భావించుకొన్నాను. ఇతర మానవులతో నన్ను నేను సరిపోల్చుకొని ఒక చిగుసవ్యు నవ్యు కొన్నాను. నా నగ్గుణనివియోగా చరణలనూ, అట్టి నగ్గుణముల నిద్వితీణ్య నిర్లక్ష్య నిరుపయోగమునూ సరిపోల్చి నాలో నేనే తేడా మానుకున్నాను. ఈ అపాభావ భావాలు నా తలలో తిగుగుసున్న ముసలూర్తంలో నా ఒళ్లు జలదరించి కంపించింది. తెలి తిరిగి పోయినంత వైశ్యవికారం కలిగింది. ఇతరం గజగజూడి పోయింది. ఇవన్నీ క్రమేణ తగ్గిపోయినాయి కాని నేను మూర్ఛపోయినాను. ఈ మూర్ఛనంది తెప్పరిల్లినాను. అప్పుడు నా భావముల పోకడలంతా మాదిపోతున్నట్లుగా గ్రహించాను. నాలో శేషింపు ఎక్కవైంది. ప్రమాదం అంటే లక్ష్యం పోయింది. ఎవనితోనూ ఏమొగమాటమూ ఉంచినక్కరిలేదనే భావం ఏర్పడింది. నేను తలవంది చూచాను. నా అవయవాలు కుదించుకొనిపోయినాయి నా పొట్టి చేతులకూ కాళ్ళకూ నాదుస్తులు పొడుగై జిరాడుతూ వ్రేలాడుతూ ఉన్నాయి. నా మోకాలుపై ఆనింప బడిన చేతిమీదిన రాలు మోటుగా పేసినట్లున్నాయి. చేతిపైన అంతా వెండ్రుకలు మొలిచిఉన్నాయి. నేను తిరిగి ఎడ్వర్డు హైడ్ అయినాను. ఒకక్షణమునకు మంచు నేనులో కానికి గౌరవపాత్రుడనై ఉండ్రన భయరహితు డనై శ్రీమంతుడనై సకలజనాభిమాన పాత్రుడనై ఉన్నాను. నా భోజనశాలలో నాకోసం భోజనం బల్ల

మీద అమర్యబడి తెల్లనివస్త్రం కప్పబడి ఉంది. ఇప్పుడు నేను లోకమెరిగిన హంతకుడను. ఉరి స్తంభానికి మెడ యొక్కవలసిన గులామును. లోకము వేలాడుచున్న మృగాన్ని - ప్రపంచం అంతా శ్రవ్య శ్రీశోధిస్తున్న రాశ్మిగుట్టను నేను ఇప్పుడు ఇల్లువాకిలి లేని నిరాధారుడను నేను.

నా బుద్ధికి స్థిమితం పోయింది. కాని, అది నాకు పూర్తిగా న్యాయం తప్పిపోలేదు. నాయొక్క యీ రెండవ ప్రకృతియందు, వేనిదివరలో పలు మార్లు నూచించియుండిన ప్రకారంగా, నా తెలివితేటలు ఎక్కువ చురుకుగా, నూరిన కట్టిలాగున ఉంటాయి. నా దైన్యసహసం వంచిన విల్లలాగున ధాటిగా ఉంటుంది ఆ కారణంచేతనే. జెకెల్ యొక్క ప్రకృతి బేజారైపోయే శ్రీస్థితులలో, హైడ్, సమయ స్ఫూర్తి కలిగి నడుముకట్ట, కార్యసాధకు డయ్యేవాడు. నామందులన్నీ నాగదిలో ఒక బీరువాలో ఉన్నాయి. కాని, అక్కడికి నేను వెళ్ళడం ఎట్లా? (నాకణతులను రెంటిని గట్టిగా నా చేతులతోనొక్క) ఏమిటి కర్తవ్యం అని ఆలోచించాను. శ్రీశోధనా మందిరంలోనికి వెళ్లే తలపును నేను ఇదివరకే బంధించి వేశాను. ఇంటి ద్వారంగుండా నేను ప్రవేశించడానికి ప్రయత్నించినట్లయితే నాయంటి నవుకన్నే నన్ను ఉరి తీయించడానికి సంపిస్తారు. అందువల్ల నేను మరొకరి సహాయం ఉపయోగించుకోవాలని నిశ్చయించాను.

అది ఎవరినహాయం అంటే లాన్సన్ సహాయం - అతనిని నేను కలిసికొనడం ఎట్లా? అతనిని నేను ఒప్పించి నని చేయించుకొనేది ఎట్లా? నేను వీధులలో ఎవరికీ పట్టుడకుండా తప్పించుకొని పోయి నప్పటికీ, అతని నమూనానికి నేను వెళ్ళడం ఎట్లా? అతనికి అసహ్యారంగా ఉండే పరాయి కొత్తమనిషి నగు నేను, అతని సహచర వైద్యవిద్వాంసుడగు డాక్టరు జేకీల్ ఇంటి పఠనమందిరంలోనికి భేదించుకొని బలాత్కారంగా ప్రవేశించవలసినదిగా ఈ సుప్రసిద్ధ వైద్యశిఖామణిని నేనెట్లా ఒప్పించడం? నా పూర్వ ప్రకృతికి సంబంధించిన ఒక సామర్థ్య మాత్రం నాకు మిగిలి ఉన్నదని నేను జ్ఞానికి చెప్పుకున్నాను. నా అసలు పూర్వపు దస్తూరిలోనే ఇప్పుడు కూడా వ్రాయ గలను: ఈ విషయం నాకు మెరుపు మిగిసినట్లుగా మనస్సుకు స్ఫురించేసరికి, నేను తయారుచేయవలసిన వ్యూహ పథకం అంతా, ఆమూలనుంచి యీమూలకు ఆమూలాగ్రంగా తేట వెల్లమయింది.

అంతట నాదుస్తులను నేను సాధ్యమైనంతవరకు సరిచేసికొని త్రోవలో పోతున్న ఒక కిరాయిబండిని పిలిచి అందలో ఎక్కి పొద్దులాండువీధిలోని ఒక హోటలుకు చేరాను. దానిపేరు నాకు జ్ఞాపకముండడం చేత అక్కడికి చేరాను. (నా వికృత ఆకారమును నా దుస్తులు ఎంతతీరుగా కప్పిపుచ్చినప్పటికీ) నా రూపం నా వేషం చూచేసరికి బండివాడు నవ్వు ఆపుకొనలేక

పోయినాడు. నేను పితాచావేశంతో వాడిమీద పట్టుపట్ట
 పట్ట కొరికాను. అంతటితో అతని ముఖంలో ఆ మంద
 హాసంమూయ మైపోయింది. అంతవరకు వాడు అదృష్ట
 వంతుడే. అంతకుంటే అదృష్టవంతుణ్ణి నేను - ఎందు చేత
 నంటే మరుక్షణంలో నేను వాణ్ణి నాని పీఠంలోనుంచి
 క్రొదకు నడగొట్టి ఉండేవాణ్ణి. సహోబుకు చేరిన
 పిమ్మట అక్కడఉన్న వాళ్లందరినీ నేను నా కొరివి
 ముఖంతో తేరి వారి చూచే సరికి, వాళ్లందరూ
 మాడలిపోయినారు. నా ఎదుటమాత్రం వాళ్లలో వాళ్లు
 నన్ను చూచి కన్ను గీటుకోలేదు. కాని, విభిన్న దిశ్యం
 చిత్తం అంటూ నేనుకోరిన ప్రకారంగా నాకొక ప్రయ
 త్నముగది చూపించారు. వ్రాసికొనుటకు కావలసిన పరి
 కరములు తెచ్చియిచ్చారు. అంతటిని ఆ గ్రహ వేశంతో
 మండిపడుతూ, చంపి హాసమా గ్నేస్థాయిలో తాండవ
 మాడుతూ, వీడించి హింసించవలెననే దాహంతో
 ఉండేటటువంటివాడు హైడ్. కాని, తన ప్రాణానికి తానే
 మాడలిపోతున్న పిరికి హైడ్ ను నే నిదవర కెన్నడూ
 ఎదుగను. అయినప్పటికీ ఆ జీవి చాలా నిగ్రహంతో
 ఉన్నాడు. తన ఆ గ్రహ వేశాన్ని స్వసంకల్ప బలంతో
 అణచివేశాడు. రెండు ముఖ్యమైన ఉత్తరాలను ఒకటి
 లాన్యనుకూ, రెండవది పూలకూ వ్రాశాడు. ఆ
 రెండు ఉత్తరములూ పోస్టులో వేయబడినవిని తనకు
 రూఢిగా తెలిసే నిమిత్తమై, వీటిని రిజిస్టర్డ్ పోస్టుద్వారా
 పంపవలసి యున్నదని ఉత్తరువు చేశాడు.

అటుపిమ్మట రోజంతా, ఆ ప్రయత్నము గదిలోనే నెగడువద్ద తనగోర్లు కొగుక్కుంటూ కూర్చున్నాడు. అక్కడే తన గుండె దిగులుతో ఏకాంతంగా కూర్చుండి భోజనం చేశాడు. ఎదుగుగుండ ఉన్న నవురకు వణికిపోతూనే ఉన్నాడు. అటుపిమ్మట రాత్రి బాగా చీకటిపడిన తర్వాత, నలువైపుల తలుపులు మూసిన బండీలో ఒకమూలగా కూర్చున్నాడు. నగరిపీఠులలో అటుయిటు అడ్డదిడ్డంగా అతనిబాడీ నడచింది. “అతడు” అనే మాటనే వాడగలను. “నేను” అనేమాట నేను వాడలేను. యమలోకంలో నుంచి ఉండిపడినటువంటి ఆవ్యక్తికి మానవ్యం అనేది ఏమీలేదు. వానిలో మూర్తిభవించినది ఏమిటంటే అమితభయం; అందరిమీదా అసహ్యం, ద్వేషం. చీట్ల చివరకు, ఆ బండీవాసికి తనమీద అనుమానం కలుగుతున్నట్లుగా తోచి ఆ బండీని విడిచిపెట్టి, తన జీరాడు ప్రేలాడు మితమించిన భారీదస్తులతో, పదిమందినీ ఆకర్షించే ఆకారస్వరూపంతో, రాత్రిసమయ వీధి పాదచారుల మధ్యలోనుంచి వెళ్లిపోయినాడు. అమిత భయం, అందరిమీదా అసహ్యం, అతనిలో తుపాను వలె ప్రచండంగా చెలరేగుతున్నాయి. తొందర తొందరగా నడిచాడు. అతని భయములు అతన్ని వేలాడినట్లు వెంబాడుతున్నాయి. తనలో తాను గొణుగుకుంటున్నాడు. జనసమూహం తక్కువగా ఉన్న రస్తాలమీదుగా నక్కి నక్కి నడుస్తూ, నడిరాత్రివేళ

యగుట కింకా ఎన్నినిమిషాలున్నాయో లెక్కపెట్టుకుంటూ వెళ్లాడు. త్రోవలో ఒక అమ్మి అతనిని పలుకరించింది. అతనికి చిరుతిండి దినుసులు పెట్టినాకటి ఈ అమ్మి అమ్మనూసింది. ఆమె దవకమీద అతడొకటి వేసేసరికి ఆమె నవుడు తీసింది.

లాన్యకుయింటికి నేనుచేరి అక్కడ నా స్వస్వరూపం పొందినతి ర్వాత, నా ప్రాతమిశ్రుణకు అప్పుడు కలిగిన ప్రతిభాభీతి నామీద ఒక నేత కొంత పనిచేసిన దేమో నాకు బాగా తెలియదు. కాని, ఆనాటి గాత్ర ఆకాలది గంటలవేళు నడచిన కథాకలాపం అంతా నేను పొందుకున్నంతవల్ల నాకు కలిగిన అమితమైన రోతలో, అమితమైన వెగటులో, నామిత్రుని కంగారు వల్ల నాకు కలిగిన బాధ సముద్రంలో కాకి రెట్టనంటిది. నాలో ఒకమార్పు వచ్చింది. నేను పట్టుబడితే నన్ను ఉరితిస్తారనే భయంకాదు యిప్పుడు నన్ను బాధించేది. అప్రయత్నంగా హఠాత్తుగా హైడ్ గా మారిపోతా నేమో అనేభయం యిప్పుడు నన్ను బాధిస్తోంది. నన్ను నిందిస్తూ లాన్యను చేసిన బాధ అంతా అప్పుడు విన్నానుగాని, అదంతా నాకు స్వప్నలీలగా స్మరణకు వస్తోంది నేను ఒక వికమైన స్వప్నావస్థలో నే అక్కడినుంచి నా యింటికివచ్చి సరువుమీద పడుకున్నాను. క్రిందటి రోజంతా నేను అమితమైన అలసట పడుటచేత ఆనిస్తాననివల్ల నాకు బండనిద్ర వట్టింది. రాత్రిళ్లు నాకు కలికేటలువంటిగుండె ఉలు

కుటుమాడా ఆనాటిరాత్రి నాకు నిద్రాభంగం చేయలేనంత బాడవిద్రవ కట్టింది. మకునాడుదయం నేను నిద్రలేచేసరికి చాలా నీరసంగా, దివాలా తీసినట్లుగా ఉన్నాను. కాసి, విశ్రాంతిపొంది అలసట తీరినట్లుగా ఉన్నాను. నాలో అశక్తంగా మాటు మణి నిద్రాణంగా ఉన్న మృగశక్యమును తలుచుకుంటే నాకు భయం వుట్టుతోంది. క్రొదటి రోజున నేను ఎటువంటి ప్రమాదావస్థలపాలైతే ఏం తమాశ్రమూ మరచిపోలేదు. కాసి, తిరిగి నాస్వస్థహానికి నేను చేరుకొన్నాను. నాశౌచఫాలన్నీ నాదగ్గరనే ఉన్నాయి. నాకొక గండ్లం తప్పినందుకు మహత్తమమైన కృతజ్ఞతాసందం నా ముఖారవిందింలో ప్రకాశించింది. ముమ్మంగు బొగుడైన నే ఆశోల్లాసంకంటు ఆ కృతజ్ఞతాసందమే నాఅంతరాత్మలో అధికతరంగా ప్రకాశించినదని చెప్పవచ్చు.

ప్రాతఃకాల భోజనంచేసి నా యిటి పెరక బాగాలో విశ్రాంతిగా తిరుగుతున్నాను. చలిచలిగా ఉన్న గాలికి నరదాగా అనుభవిస్తున్నాను. ఆనమయంలో, నాకు రూపకవివర్తనాశూర్వం సంభవించే అనిర్వచనీయ వైశ్యవికార లక్షణములన్నీ ప్రారంభమైనాయి. నేను తిరిగి హైడ్ తత్వంలోకి మారిపోయి

కాని ఉగ్ర ఉద్రేకములన్నీ నాకు పూనకపూర్వము, నా కచ్చేరీగదిలోకి నేను చేరకొనుటకు కావలసినంత స్వల్ప వ్యవధిమాత్రం ఉంది. నాకు స్వస్వరూపం తిరిగి రావడానికి యీసారి నేను రెండుంతులు మోతాదుగా మందు పుచ్చుకోవలసి వచ్చింది. కాని, హరహారా! ఆరుగంటలు గడచినతోడనే, నేనేదో దిగులుగా నెగడువద్ద కూర్చున్న సమయంలో, నాకు రూపాంతర ప్రసవవేదన మళ్ళీ ప్రారంభమైంది. మందును మళ్ళీ నేవించవలసివచ్చింది. ఇంకెందుకు? ఆనాటినుంచీ నేను ప్రాణాలు బిగబట్టినట్లుగా కనరిత్తు చేస్తూ, నా మందును ఎప్పటికప్పుడు నేవిస్తూ ఉండడంవల్లనే నా జైల్ రూపమును నేను నిలువబెట్టుకోగలిగినాను. హైడ్ గా మారిపోతున్నా వేమోననేభయం అహోరాత్రాలూ అనుక్షణమూ నన్ను వెంటాడుతూనే ఉంది. అన్నింటికంటె పెద్ద విశేషం ఏమిటంటే, నేను నిద్రపోయినాసరే, రవ్వంత నేపు కునికపాల్లుండి లేచినాసరే, మెలకువరాగానే హైడ్ రూపంలో ఉండేవాడిని. నా మనస్సునొక వీక్షనా సీడవలె వెంటాడుతూ ఉండడంవల్ల, నిద్రపోవుట కూడా మానివేశాను. మానవమాత్రుడైనవాడెంత వరకు నిద్రను వర్జించగలవో అంతవరకూ వర్జించాను.

ఈ గుండెవడతో, యీ భయవిరహతాప జ్వరంతో నాలో నేను కృశించి జీర్ణించిపోతున్నాను. శరీరం, మనస్సు కూడా బేజారై దిగజారిపోతున్నాయి. నారెండో అవతారమే నా పెనుభూతమై నన్ను భయపెట్తోంది. నేను నిద్రపోయి లేచినప్పుడుగాని, నేను త్రాగిన మంచు ధాటిపోయినతర్వాతగాని, నేను లేచి లేవడంతోనే ఒక పూనకం వచ్చి నట్లుగా లేస్తాను. (నా దూషాంతర ప్రసవ నేదన సూర్యమువలె తీవ్రంగా రాకుండా రోజురోజుకూ అది తగిపోతోంది.) నేను లేవగానే, నా మెదడులో భీతిభీతి వీరానేత్రభావములు చిందులు త్రొక్కుతూ ఉంటాయి. లోకంయెకల కారణం ప్రేరణలేని అసహ్య ద్వేషభోరిణి పుట్టకొని వస్తుంది. కాని నా శరీరం ఈ ఉగ్ర నేత్రములకు తాళకొనలేని నిరసస్థితిలో ఉంటున్నది. జెకిల్ శరీరం జబ్బు శరీరం అయినకొలదీ, హైజ్ తత్వ ప్రభావం ప్రపలమవుతోంది. చీరద్దరికీ ఒకరియెకల యింకొకరికి ద్వేషం ఉభయత్ర సమానమైపోతోంది. హైజ్ యందు ఎటువంటి వైకల్యం ఎటువంటి వంకరటింకరత్వోక్తిన్నదో జెకిల్ బాగా గ్రహించాడు. కాని, ఆత్మ పరివర్తన విషయములో ఉభయులకూ సమష్టి భాగస్వామ్యంఉంది. తనతోపాటుఅతడుకూడా ఆమరణం

ఆ స్తికి అధికారి. ఈ రౌడు సమష్టి యక్షణములు తప్ప, వే రేచి మైన లంకె యిద్దరికీ లేదు. కాని, యాలంకయే అతని మనో వేదనకు ముఖ్య కారణ మైపోయింది. హైజ్ అనేనాడు రాక్షసి అనినీ, చైతన్య శూన్యడనినీ, జైల్ తన యావజ్జీవిత నొకల్యాస క్షిణ క్షిణో సరిగణించి భావించాడు. అన్నింటికన్నా చిత్రమేమిటంటే, ఈ ఘటంలో అధమస్థమై సడియూకవలసిన పనికిరాని మురికీ వైకి యికిలించి నకిలించి గీపెట్టి కూతలుకూయు చున్నట్లుగా ఉంది. నామగూపాలులేని ఈ కుళ్లు యీ ఘటంలోనుంచి సైగలు చేసి సైతాను చేష్టలు చేస్తోంది. అంతరించి ఆకారవిచ్ఛిత్తయి, విచ్చి చచ్చిన కొరివి ఒక జీవిని నెట్టి తన వీరం అక్కడ పెట్టుకోవలె నని ప్రయత్నిస్తోంది. ఇదే అత్యంత ఘోర దురంతం. అతనిలోని ఆ ఘోరపితాది, ఆ జేజమ్మ, అతని అధాంగికంపె అత్యంత సన్నిహిత సాహచర్యంతో వర్తిస్తోంది. కంటికి రెప్పవలె కనిపెట్టి విడువకుండా ఉంది. అతని అస్థిసంజరంలో, అది దాగి ఉంది దాని గొణుగుడు, దాని నెణుగుడు అంతా అతనికి చినబడుతోంది. అది నిజస్వరూపంతో వైకి ఆశ్చర్యించవలెనని తన్నుకొనుచున్నట్లుగా స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది. ఏ మాత్రం ఏమరియున్నప్పటికీ,

ఏమాత్రం దుర్బలంగా ఉన్నప్పటికీ, నిశ్చింతగా నిద్ర
 పోవుటకై కన్ను మూసింపటికీ, అతనిని వశం చేసి
 కొని, అతనిని అంతమొందించి తన వీరం ఏర్పరచు
 కుంటూ ఉన్నది. జెకిల్ యెవల హైడ్ కు ఉన్నటు
 వంటి ద్వేషం మరొకవిధమైంది. తనకు ఉరిశిక్ష కడు
 తుంగనే భయంచేసే హైడ్ తన రూపా తానే హతం
 చేసికొని, జెకిల్ లో ఒక భాగస్థుడై తల దాచుకుంటు
 న్నాడు. పూర్తిగా తానొక ప్రత్యేక సంపూర్ణ స్వతం
 త్రవ్యక్తిగా ఉండక, మరొక వ్యక్తిలో భాగస్థుడై
 ఉంటున్నాడు. కాని యీ శరణ్యం అనివార్యం కావ
 డమే అతనికి అసహ్యంగా ఉంది. జెకిల్ యిప్పుడు
 దిగులుపడిఉండడంవల్ల, జెకిల్ విషాద కారణం హైడ్ కు
 విద్వేష కారణం అయింది. తనయెవల జెకిల్ కు రోత
 పుట్టడం చూస్తే, హైడ్ కు కడుపుమంటగా ఉంది.
 అందువల్ల నాలోఉన్న హైడ్ కొంటి కోతి చేష్టలు
 చేస్తున్నాడు. నా గ్రంథాలమీద నా చేతితోనే
 అనేక భగవద్గూఢణ వాక్యాలు వ్రాయుస్తాడు. నాచేత
 ఉత్తరాలు తగులబెట్టిస్తాడు. నాతండ్రి పటమును
 నాచేత భ్వంసం చేయించాడు. వానికి చామటే
 భయం లేకపోయినట్లయితే, తనతోబాటు నన్ను
 కూడా అంత మొందించుటకై అతడెన్నడో ఆత్మ

నా శనం చేసికొనేవాణి. కాని, అతనికి అతని బ్రతుకు మీద ఉన్న ప్రేమ అద్భుతమైనది. అంతేకాదు. మరింత విస్తరించి వినరిస్తాను. వాడి పేరు చెప్పితేనే నాకు ఒళ్లు జల్లునుంటుంది. కాని, అతనికే నాకూ ఉన్న గాఢ మమకారమున్నూ, దానోహం అన్నంత వ్యాచూహమున్నూ తొలచుకొన్నప్పుడు, నా ఆత్మహత్య మూలంగా అతనినికూడా అంతరింపజేయ గల శక్తి నాకున్నదని తొలచుకొన్నప్పుడు, ఎందుచేతనో అతని మీద నా ఎదలో దయపుట్టుకొని వస్తోంది.

ఇదంతా వృథా గాఢ. ఈ వర్ణన యికా పేరిది వ్రాయడానికి కాలవ్యవధి లేదు. ఇటువంటి దారుణవేదనలు యిదివర కేమానవుడూ అనుభవించలేదు. ఈ ఒక్క విషయం చెప్పితే చాలు. ఈ యమ బాధలకు నేను అలవాటుపడినంత మంత్రంచేత, నా బాధ ఏమీ ఉపశమించలేదు. కాని, నా అంతరాత్మ బంకవారిపోయింది. నిస్సహా చేత తలయొగ్గినట్లయింది. నాకు యీ యమదంఠన ఆ వేదన యికా కొన్ని సంవత్సరాలవరకూ సాగుతూఉండేదే. కాని, యిప్పుడు నాకు సంభవించిన ఆపత్తమూలంగా, నేనూ, నాస్వరూప స్వభాసములూ నిర్మూలీపబడినవి. నేను నా ఔషధ పరిశోధన ప్రయోగమును మొట్టమొదట చేసినప్పుడు

కొంత ఊరమును భారీగా తెప్పించినాను అటు తర్వాత ఆ ఊరమును ఎప్పుడూ తెప్పించలేదు. మొదట తెప్పించిన ఊరం క్రమేణ అటుపోతోంది. క్రొత్తగా నుడికొంత ఊరం తెప్పించి జోషధంతయూరు చేసినాను. బుసబుసమని పొంగింది. మొదటి రంగు మార్చవచ్చింది. కాని రెండో రంగుమార్చుకోవచ్చిందే లేదు. ఆ మూడును త్రాగితివి. కాని, అది నీచేయలేదు. లండను నగరంఅంతా వెళ్ళింది నోదా చేయించాను. ఈ విషయం మీకు పూల్ ద్వారా తెలియగలదు. ఎంత వెతికిందినా, ప్రయోజనం లేకపోయింది. నాకు మొట్టమొదట లభించిన ఊరంలో కొంత కల్తీ ఉంది. నాకు తెలియని ఆ కల్తీపదార్థం అందులో చేరి ఉండుటమూలంగానే నామందు ఇదివరలో ఆమోఘంగా గుణమిచ్చిందని నే నిస్పృహ గ్రహించాను.

ఒక వారంలోజలు గడిచాయి. ప్రాతఊరంతో చేసిన మందును త్రాగి దాని గుణప్రభావంవల్ల నేను యీ వాజ్ఞాలం పూర్తి చేస్తున్నాను. ఇదే ఆఖరు పర్యాయంగా హెన్రీ జెకిల్ తన సహజభావాలతో యోచించగల్గుతున్నాడు. తన సహజ ముఖస్తాఖిరిని (బహు విషాదకరంగా మారిన రూపును) అద్దంలో చూచుకోగల్గినాడు. ఇంతకన్న మహాత్కార్యం

మరొకటి లేదు. ఇక నా వ్రాతను నేను కాలయాపన చేయక త్వరగా ముగించాలి. నా నిజకథానివేదిక యింతవరకూ ధ్వంసం చేయబడక తప్పించుకొన్న దంటే, అది అంతా అతిజాగరూకతవల్లనూ, అదృష్ట వశముననూ సాధ్యమైంది. దానిని వ్రాస్తూ వ్రాస్తూ ఉండగానే, నారూపపరివర్తనావేదన ప్రారంభమైన ల్లయితే, హైడ్ అవతరించి, యీ కాగితాన్ని ముక్కలు ముక్కలుగా చించి పారవేస్తాడు. దీనిని వ్రాసి దాచివేసినపిమ్మట కొంతకాలం గడచినట్లయితే, అతనికి సద్యఃకాలావసరస్వప్రయోజనమే స్వతస్సిద్ధలక్షణమగుటచేత, యీ కాగితము బహుశః అతని మర్కట సదృశవిద్వేషమున కాహుతికాకుండా సురక్షితమై ఉండవచ్చు. అదిన్నీగాక, మా ఇద్దరి అంత్యదశ సమీపిస్తోంది. సమీపిస్తున్న యీ యమగండం అతనిని యీవరకే చాలా మార్చి పరి మార్చినది. ఇంకో అరగంటలో నేను సదా శాశ్వతంగా ఆ దుస్సహ అసహ్య ఆకారంలో అవతరింపజోవుచున్నాను. అప్పుడు నా కుర్చీలో నేను గజగజలాడుతూ, వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ కూర్చోవాలి. లేదా, (నాకు యీ దురవస్థలో మిగిలిన కట్టకడపటి శరణ్యమైన) యీ గదిలో ఒళ్లు తెలియని భీతితో,

నాకేమి పుట్టి మునుగనున్నదో యని వెరచి, ఎక్కడ
 ఏ శబ్దమైనా చెప్పులు నిక్కించి, అటు యిటు ఛర
 లాడుతూ ఉండాలి.

హోమ్ ఉరికంబాన ఉసురులు వీడునా? ఆఖరు
 క్షణములో అతని కతజే ఆత్మవిమోచన కల్పించుకొన
 గలుగు తెగువ యతనికి కలుగునా? ఈశ్వరునకే
 ఎరుక! ఇక ఏది ఎల్లొగైనా, నాకేమీ లక్ష్యం లేదు.
 ఇది నిశ్చయంగా నా మృత్యు ఘడియ. ఇకమీదట
 జరిగేది అంతా, ఇతరులకు సంబంధించిన విషయమే
 గాని నాకు కాదు. ఇక నా నిజ కథానివేదికకు నీలు
 ముద్ర వేస్తున్నాను. హెన్రీ జెకీల్ అనెడి అభాగ్యుని
 జీవితకలాపం సమాప్తం చేస్తున్నాను.

తపోపాఠాలు

పుట	పంక్తి	తపస్య	ఋషి
20	19	నా మిత్రుఁడవై నీ	నీకొత్త మిత్రుని
34	6	లాస్యన్	శైకిల్

